

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2010

ΕΤΟΣ ΛΑ΄

ΑΡ. 355

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Απόστολος: Β΄ Τιμ. δ΄ 5-8.

Ευαγγέλιο: Μάρκ. α΄ 1-8.

3 Ιανουαρίου 2010

Κυριακή προ των Φώτων σήμερα ,αδερφοί μου και η Εκκλησία μάς προετοιμάζει γι' αυτή την μεγάλη εορτή. Προηγείται πάντοτε αυτή η Κυριακή για να μας προετοιμάσει με ψαλμούς και ύμνους καθώς και με τα αναγνώσματα για την εορτή των Θεοφανείων. Η Ευαγγελική περικοπή λοιπόν μας μιλάει για το πρόσωπο και το έργο του Ιωάννη του Βαπτιστή καθώς και για τον δρόμο που προετοιμάζει ο ίδιος, για να δεχθούν οι άνθρωποι τον Χριστό και το κήρυγμα του.

Από το έργο του Αγίου Ιωάννη αλλά και από την ίδια την ζωή του μπορούμε να διδαχθούμε πολλά, όπως ακριβώς μας τα αναφέρει ο Ευαγγελιστής Μάρκος που ακούσαμε σήμερα.

Διδάσκει πρώτα, το φλογερό κήρυγμα του Ιωάννη που έκανε τους κατοίκους όχι μόνο των γύρω περιοχών αλλά και των μακρινών να έρθουν, να εξομολογούνται τις αμαρτίες τους και να βαπτίζονται. Δεν φοβάται ούτε νοιάζεται για την ζωή του προκειμένου να διαλαλήσει παντού τον ερχομό Αυτού που θα βαπτίζει όχι με νερό αλλά «εν Πνεύματι Αγίω». Ελέγχει ακόμα και αυτόν τον Ηρώδη, όπως βλέπουμε σε άλλη περικοπή, λέγοντάς του «ουκ έξεστι σοι έχειν την γυναίκα του αδελφού σου». Κηρύσσει ακόμη ο Ιωάννης χωρίς να επιζητά επαίνους και δόξες από τους ανθρώπους. Τον βλέπουμε, όταν αρχίζει επίσημα το κήρυγμά του ο Χριστός , να λέγει για Αυτόν ότι «το έργο Του πρέπει να μεγαλώνει ενώ το δικό του να μικραίνει». Γνώριζε ο Ιωάννης ότι το έργο του έφθασε στο τέλος και τώρα ήρθε η σειρά του Χριστού να αποκαλύψει την πλήρη αλήθεια. Υπόδειγμα λοιπόν η όλη στάση του Ιωάννη και στους δύσκολους καιρούς που ζούμε σήμερα. Όταν με πρόσχημα τον σεβασμό της διαφορετικότητας του άλλου, εμείς οι ίδιοι οι χριστιανοί ζητούμε να κατεβάσουμε τις εικόνες από τα δημόσια κτήρια και σχολεία. Όταν χριστιανοί στο όνομα ψηφίζουν νόμους που απαγορεύουν να αναφέρουμε και να ανταλλάζουμε ευχές αναφέροντας το όνομα του Χριστού. Ή όταν αρνούμαστε με κάθε τρόπο την ανέγερση ναών δεν είναι ουσιαστικά το ίδιο όπως να αρνούμαστε τον ίδιο τον Χριστό; Ο άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής είναι οδηγός αλλά και καταπέλτης για όλους εμάς, δείχνοντας ως Πρόδρομος τον δρόμο που οδηγεί στο Χριστό.

Η λιτότητα αλλά και απλότητα είναι ένα ακόμη χαρακτηριστικό που καθιστά για μας πρότυπο τον άγιο Ιωάννη. Ο ίδιος ντυνόταν με προβιές ζώων, η τροφή του ήταν ακρίδες και μέλι άγριο, ενώ ζούσε στην έρημο μακριά από κάθε ανέσεις. Γνώριζε ο Ιωάννης ότι πλούτος δεν είναι τα χρήματα, τα κτήματα, τα υλικά αγαθά. Πλούτος ήταν να εφαρμόζει το θέλημα του Θεού, να εργάζεται το έργο που του ανέθεσε ο Θεός. Δείχνει και σε μας σήμερα μέσα στην καταναλωτική κοινωνία που ζούμε, μέσα στις ανέσεις και την φυγοπονία , τον λάθος δρόμο που πορευόμαστε. Εξυπηρετώντας αλλότρια συμφέροντα ο άνθρωπος γίνεται υποχείριος της κατανάλωσης και του ευδαιμονισμού. Πολλοί προσπαθούν να αποκτήσουν όσο το δυνατό περισσότερα. Πλούσιος όμως δεν είναι αυτός που έχει πολλά αλλά αυτός που είναι ικανοποιημένος με αυτά που έχει. Ενώ πτωχός δεν είναι αυτός που δεν έχει πολλά αλλά αυτός που δεν είναι ικανοποιημένος με τα όσα έχει. Όσον αφορά τον πόνο και τις θλίψεις, η ζωή του κάθε χριστιανού είναι σταυρώσιμη. Είναι ένας ανήφορος γεμάτος δυσκολίες και προβλήματα που οδηγεί όμως μέσα από τις δυσκολίες και την θλίψη στην ανάσταση. Εξάλλου ο Θεός δεν μας υποσχέθηκε ανέσεις και ευκολίες αλλά μας είπε «εν τω κόσμω θλίψιν έξειται». Κάθε χριστιανός πρέπει να λέγει πάντοτε «δόξα σοι ο Θεός» και να προσανατολίζεται σωστά, ώστε να «θησαυρίζει εν ουρανών όπου ούτε σής ούτε βρώσις αφανίζει». Μέτρο και υπόδειγμα ο Πρόδρομος αλλά και ο ίδιος ο Χριστός που καταδέχτηκε να γεννηθεί σε μία ταπεινή φάτνη. Που καταδέχθηκε να φύγει εξόριστος και αφιλόξενος από

τους ανθρώπους στην έρημο. Που σε όλη την επίγεια ζωή του δεν απέκτησε υλικά αγαθά ώστε να λέει ότι «ούκ έχει πού την κεφαλήν κλίνει».

Η μετάνοια που κήρυσσε ο Ιωάννης στους ανθρώπους συνιστά μια άλλη ενότητα που δεν πρέπει να την παραβλέπουμε. Ήταν τότε απαραίτητη για να δεχθούν τον Σωτήρα Χριστό, να ακούσουν το κήρυγμά Του και να πιστέψουν. Είναι και για μας απαραίτητη προκειμένου να δεχθούμε την χάρη του Θεού αλλά και τον ίδιο τον Θεό μέσα μας. Η μετάνοια είναι έργο που επιβάλλεται για όλους τους ανθρώπους, αφού δεν υπάρχει κάποιος που να είναι αναμάρτητος έστω και αν η ζωή του ήταν μία μέρα επί της γης. Ο Χριστός δέχθηκε την μετάνοια του τελώνη, της πόρνης, του ληστή πάνω στον σταυρό. Μπορεί να δεχθεί και την δική μας φτάνει να είναι ειλικρινής και γνήσια. Λέγεται χαρακτηριστικά ότι όσα καλά κάνουν οι άνθρωποι μπορούν να τα μιμηθούν και οι δαίμονες. Μπορούν να κάνουν νηστεία αφού δεν τρώνε τίποτα. Μπορούν να κάνουν αγρυπνία αφού δεν κοιμούνται ποτέ. Ένα μόνο δεν μπορούν να κάνουν, να μετανοήσουν. Αυτός ήταν και ο λόγος της πτώσεως τους αλλά και της πτώσεως του ανθρώπου, η υπερηφάνεια και η αμετανοησία. Ο Ιούδας αν καταδικάστηκε, καταδικάστηκε γιατί δεν μετανόησε για την πράξη του. Ενώ ο Πέτρος, για τον οποίο το αμάρτημα της τριπλής αρνήσεως του Χριστού δεν ήταν μικρότερο αυτού του Ιούδα, συγχωρέθηκε από τον Χριστό και επανήλθε στην χωρία των δώδεκα αποστόλων. Και φυσικά ο λόγος ήταν ότι μετά την τριπλή άρνησή του μετανόησε και ταπεινωμένος συγχωρέθηκε από τον Χριστό. Χρειάζεται λοιπόν και εμείς να ακούσουμε του λόγου του αγίου Ιωάννη «μετανοείτε ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Ο χρόνος αποδημίας μας από αυτή την ζωή είναι άγνωστος στον καθένα μας. Είναι επιτακτική ανάγκη λοιπόν να μετανοούμε συχνά ούτως ώστε να είμαστε έτοιμοι όταν μας καλέσει ο Κύριος να έχουμε «καλήν την απολογία μας».

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Ας μιμηθούμε γι' αυτό τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο και τις αρετές του. Ας γίνουμε και εμείς «πρόδρομοι» και απόστολοι του ευαγγελίου του Χριστού. Ας δίνουμε καθημερινά την μαρτυρία του, ομολογώντας την πίστη μας στο Χριστό. Ας γίνουμε και εμείς ολιγαρκείς όσον αφορά τα υλικά αγαθά και ας ζητούμε περισσότερο τα πνευματικά. Και τέλος ας κάνουμε κτήμα μας την μετάνοια ώστε να λάβουμε μετανοημένοι την συγχώρεση και τις δωρεές του Θεού.

Ιεροδιάκονος Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Απόστολος: Εφεσ. δ' 7 - 13

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 12 – 17

10 Ιανουαρίου 2010

«Γαλιλαία των εθνών, ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μέγα, και τοις καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου φως ανέτειλεν αυτοίς» (Ματθ. δ' 15 – 16).

Τα τεχνητά φώτα που δημιούργησε ο σύγχρονος άνθρωπος πρόσφεραν μια λάμψη, ίσως φαντασμαγορική, αλλά ήταν στιγμιαία και επιφανειακή. Κάλυψαν προσωρινά το εξωτερικό, το φυσικό σκοτάδι, δεν μπόρεσαν όμως να φωτίσουν εξίσου και την ψυχή του ανθρώπου, που εξακολουθεί να ζει «εν χώρα και σκιά θανάτου». Γιατί τον περιβάλλει πρώτιστα μια κρίση εσωτερική, που δεν την αντιλαμβάνεται ο σύγχρονος άνθρωπος. Όμως, υπάρχει και η κρίση επιβίωσης που βιώνει καθημερινά το τελευταίο διάστημα. Κρίση οικονομική. Κρίση αρχών και αξιών και που οδηγεί σε απαξίωση τη ζωή του ανθρώπου. Γιατί, όταν περιφρονείται η ανθρώπινη ζωή, μέσω των διαφόρων πολέμων, όταν στερείται ο άνθρωπος των αναγκαίων αγαθών, ή όταν στερείται, μέσω της εργασίας, μιας επιβίωσης με αξιοπρέπεια, τότε τα πλαστά φώτα, όσο κι αν λάμπουν προσωρινά, με το σβήσιμό τους πολλαπλασιάζουν το σκοτάδι και δημιουργούν μια ατμόσφαιρα απελπιστική.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, προβάλλει το ερώτημα. Υπάρχει η δυνατότητα εξόδου από την κρίση; Αν ναι, τότε με ποιο τρόπο θα επιτευχθεί αυτή η έξοδος; Απάντηση στο πιο πάνω ερώτημα μάς δίνει το σημερινό Ευαγγέλιο. Και η έξοδος από την κρίση μπορεί να γίνει μόνο δια του Ιησού Χριστού. Όπως η «Γαλιλαία των εθνών» της εποχής του είδε στο πρόσωπό του «φως μέγα», έτσι και η Γαλιλαία των εθνών της εποχής μας θα πρέπει να δει στο πρόσωπο του Ιησού αυτό το φως. Γιατί, όπως διεκήρυξε ο ίδιος, αυτός είναι «το φως του κόσμου». Σε εποχές δε που οι άνθρωποι συνειδητοποίησαν ότι ο Χριστός είναι «το φως του κόσμου» και όχι απλά «φως», τότε εξύψωσαν τα ήθη, βελτίωσαν την ποιότητα της ζωής και παρουσίασαν ένα πολιτισμό που είχε σαν θεμέλιο το Χριστό. Μιλούμε για τον χριστιανικό πολιτισμό, ή πιο ορθά τον Ελληνοχριστιανικό πολιτισμό, αφού μεγάλη ήταν και η συμβολή των αξιών του Ελληνικού πολιτισμού.

Δυστυχώς, σήμερα φτάσαμε στο σημείο, και στη δική μας πατρίδα, να «δαιμονοποιούμε» αυτό τον πολιτισμό. Στο βωμό των σκοπιμοτήτων «αποχριστιανίζουμε» τον πολιτισμό και γενικά τη ζωή μας. Κρύψαμε το φως του Χριστού κι ανάψαμε τα δικά μας κεριά. Κι αυτά τα κεριά θα σβήσουν, όπως κι εμείς, αν η πρώτη ύλη που τα συντηρεί είναι ο εαυτός μας και όχι ο Χριστός.

Είναι καιρός, λοιπόν, να ανασυντάξουμε τις δυνάμεις μας. Είναι καιρός να συνειδητοποιήσουμε καταγωγή και στόχο. Ως χριστιανοί θα πρέπει να εννοήσουμε, αλλά και να ζήσουμε αυτό που λέει και ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης και του οποίου τιμούμε τη μνήμη σήμερα, «ότι Χριστιανισμός εστί της θείας φύσεως μίμησις». Ότι χριστιανισμός είναι

μίμηση της θείας φύσεως. «Αν κάποιος, λοιπόν, υποκριθεί το όνομα του Χριστού, δεν εκδηλώνει όμως στη ζωή του όσα νοούνται μαζί με το όνομα αυτό, αυτός διαψεύδει το όνομα ... με προσωπείο άψυχο που έχει φτιαχτεί με μορφή ανθρώπου. Ούτε ο Χριστός γίνεται να μην είναι δικαιοσύνη, καθαρότητα και αλήθεια και αλλοτρίωση από κάθε κακό. Ούτε ο Χριστιανός γίνεται (ο αληθινός, βέβαια, Χριστιανός) να μη δείχνει με τον εαυτό του ότι μετέχει στα ονόματα αυτά... Αν αυτοαποκαλείται κάποιος Χριστιανός, η ζωή του όμως παρουσιάζει διαστροφές, τότε θα κάνει με τη ζωή του άξια κατηγορίας ανάμεσα στους άπιστους τη θεότητα που πιστεύουμε».

Η προσφορά του φωτός είναι γεγονός, όπως γεγονός είναι και η πρόσκληση για αποδοχή αυτού του φωτός. Η παρουσία του Κυρίου στη γη αυτούς τους στόχους θέλει να εξυπηρετήσει. Να φωτίσει και να δώσει τη δυνατότητα εξόδου του ανθρώπου από το σκοτάδι της αμαρτίας. Το πρώτο προσφέρεται σαν δώρο. Το δεύτερο είναι και ένα είδος κατάκτησης, γιατί χρειάζεται η προσωπική συμβολή του ανθρώπου. Ο Ιησούς αποκαλύπτει το δρόμο, προσφέρει τα μέσα, αλλά τον τελικό λόγο τον αφήνει στον άνθρωπο που τον αξιοποιεί μέσα από τη σωστή χρήση της ελευθερίας του.

Το φως «ανέτειλεν». Δεν αναζήτησαν οι άνθρωποι το φως, αλλά προσφέρθηκε σ' αυτούς σαν δώρο από το Θεό. Αυτού του φωτός καλείται να γίνει κοινωνός – μέτοχος ο άνθρωπος. Πώς και γιατί; Την απάντηση την δίνει ο ίδιος ο Ιησούς στο τέλος του σημερινού Ευαγγελίου: «Μετανοείτε. Ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Μετανοείτε γιατί έφτασε η βασιλεία του Θεού. Η βασιλεία του Θεού είναι φως, όμως ο κόσμος της αμαρτίας είναι σκοτεινός. Για τούτο χρειάζεται εθελούσια έξοδος του ανθρώπου προς το φως μέσα από τη μετάνοια.

Και μετάνοια δε σημαίνει απλά έκφραση λύπης για το κακό που έκανα, αλλά ριζική εσωτερική αλλαγή και διόρθωση. Σημαίνει την επιστροφή μου ως ανθρώπου στην αρχική μου μορφή ως εικόνας του Θεού με πορεία προς το «καθ' ομοίωσιν». Μετάνοια σημαίνει αποστροφή του κακού και συνειδητή εφαρμογή του καλού. Μετάνοια σημαίνει δημιουργία μέσα μας της αίσθησης ότι «η βασιλεία του Θεού εντός υμών εστι» (Λουκ. ιζ' 21). Όταν βασιλεύει Εκείνος στις καρδιές μας, τότε ζούμε στη γη με την προοπτική της αιώνιας ζωής.

Τι γίνεται όμως στην πραγματικότητα; Τι γίνεται σε προσωπικό επίπεδο; Ενώ παρακαλούμε στην Κυριακή προσευχή (Πάτερ ημών) με το «ελθέτω η βασιλεία σου» τι κάνουμε στην καθημερινή ζωή, τόσο τη δική μας, όσο και του περιβάλλοντός μας για να έλθει και να επεκταθεί η βασιλεία του Θεού; Κατά το σημερινό «Απόστολο» «στον καθένα μας δόθηκε χάρισμα σύμφωνα με το μέτρο που δωρίζει ο Χριστός». Στόχος «να καταλήξουμε στην ενότητα που δίνει η πίστη κι η βαθιά γνώση του Υιού του Θεού». Με τον τρόπο αυτό «θα γίνουμε ώριμοι και θα φτάσουμε στην τελειότητα που μέτρο της είναι ο Χριστός».

Αυτό είναι το τέλειο, το ιδανικό. Όμως, πόσο κοντά ή πόσο μακριά βρισκόμαστε από αυτό το τέλειο. Η «Γαλιλαία των εθνών» της εποχής του Ιησού βρισκόταν στο σκοτάδι από άγνοια. Εμείς όμως εν γνώσει, συνειδητά εγκαταλείψαμε το Θεό και τον αντικαταστήσαμε με σύγχρονους θεούς, με αποτέλεσμα να ζούμε χωρίς ελπίδα και ως «άθεοι εν τω κόσμω» (Εφεσ. β' 12). Βαρύς ο χαρακτηρισμός του Αποστόλου Παύλου αλλά και ωμή πραγματικότητα. Γιατί ζούμε χωρίς αγάπη. Μισούμε χωρίς να ξέρουμε το λόγο, αφού αυτό το μίσος το προσφέρουμε με αφθονία με τη στέρση των αγαθών, ή και της ίδιας της ζωής. Ο Χριστός δεν υπήρξε φως του κόσμου μόνο της εποχής του. Με το «Εγώ ειμί το φως του κόσμου» ξεπερνά τα όρια του χρόνου και γίνεται διαχρονικός, αιώνιος. Ας το επιβεβαιώσουμε αυτό κι εμείς ως Χριστιανοί με τον τρόπο της ζωής μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. γ΄ 17-21

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιθ΄ 1-10

17 Ιανουαρίου 2010

«Και προδραμών έμπροσθεν ανέβη επί συκομορέαν, ίνα ίδη αυτόν».

Στην Ευαγγελική περικοπή του Ζακχαίου φαίνεται η διαφορετική στάση και διάθεση που τηρούμε εμείς οι άνθρωποι απέναντι στον Χριστό, από την οποία εξαρτάται η σωτηρία ή η αιώνια καταδίκη μας. Ο Ζακχαίος ζητάει απεγνωσμένα να δει τον Χριστό. Για να δει τον Κύριο επειδή είναι κοντός, σκαρφαλώνει επάνω σ' ένα δέντρο, χωρίς να σκεφτεί τις κοροϊδίες, τα σχόλια, την απόρριψη του κόσμου. Και από το δέντρο η καρδιά του «πέφτει» στα χέρια του αγίου Θεού. Αναγνωρίζει στο πρόσωπο του Κυρίου τον Λυτρωτή του κόσμου και Μεσσία. Η καρδιά του λαμβάνει πείρα πληρώματος φωτοφόρου ζωής. Ο νους του ξαφνικά συλλαμβάνει κρυμμένα έως τότε νοήματα. Η εγγύτητα το Θεού τον εμπνέει.

Αυτό που οφείλουμε να προσέξουμε στην περίπτωση του Ζακχαίου είναι ότι πολλές φορές, οι χλευασμοί και η κοροϊδία, οι μάταιοι και ψευδείς λόγοι είναι αυτά που περισσότερο από καθετί άλλο εμποδίζουν στην αναζήτηση του Θεού. Για τον λόγο αυτό ας ακούσουμε τη φωνή του οσίου Ιωάννου του Καρπαθίου που λέγει: «Πρόσεχε τον εαυτό σου από τα φίλτρα της Ιεζάβελ, από τα οποία τα κυριότερα είναι οι λογισμοί της υπερηφάνειας και της ματαιάς δόξης, δηλαδή της ματαιοδοξίας. Θα μπορέσεις να τα κατανικήσεις, με τη Χάρη του Θεού, αν θεωρείς τιποτένια τη ψυχή σου και την εξευτελίζεις και ρίχνεις τον εαυτό σου ενώπιον του Κυρίου και Τον καλείς να σε βοηθήσει, και αν γνωρίζεις ότι τα χαρίσματα είναι ουράνια».

Οι Πατέρες της Εκκλησίας επιμένουν πολύ στο θέμα αυτό. Μας λένε ότι τις πιο πολλές φορές ούτε η έλξη του κακού, στην οποία έχουμε συνηθίσει, ούτε η αντίδραση που θα συναντήσουμε είναι εκείνα που μας εμποδίζουν ν' αρχίσουμε μια νέα ζωή, αλλά ο φόβος της γελοιοποίησεως, δηλαδή η ματαιοδοξία, που εξουθενώνει τη ψυχή και την εξευτελίζει. Η ματαιοδοξία σκοτίζει τον άνθρωπο και έτσι αυτός δεν μπορεί, όχι να ανέβει σε ένα δέντρο για να δει τον Θεό, αλλά δεν μπορεί να γνωρίσει το Θεό.

Ο ματαιόδοξος είναι εντελώς υποταγμένος στην κρίση των άλλων. Η συνειδήσή του σιωπά τελείως μπροστά στη φωνή του πλήθους. Η κρίση του Θεού παραμερίζεται. Ο Θεός είναι μακριά, αθέατος, ενώ το πλήθος είναι κραυγαλέο και αλαζονικό και απαιτεί υποταγή και συσχηματισμό. Με το να αποδεχτούμε να ζήσουμε σε έναν αλλόκοτο κόσμο προσποινήσεως και ψεύδους, μόνο και μόνο για να είμαστε κοινωνικά αποδεκτοί με τα μέτρα και τα κριτήρια του κόσμου, μεταμορφώνουμε την πραγματικότητα σε αυταπάτη. Η ματαιοδοξία δεν αποστερεί μόνο το ουσιαστικό περιεχόμενο αυτού που κατέχουμε, αλλά μας αφαιρεί και ότι έχουμε.

Στη ματαιοδοξία υπάρχει και μια άλλη καταστρεπτική δύναμη: ο ματαιόδοξος προσκολλάται στα εξωτερικά τεκμήρια και στην απατηλή εμφάνιση. Η κρίση του Χριστού ανασκαλεύει τις καρδιές των ανθρώπων αδιαφορώντας καμιά φορά για τα πιο πειστικά επιφανειακά τεκμήρια προκειμένου να διεισδύσει στο βάθος, πίσω απ' αυτά, πέρα από τα φαινόμενα.

Ο Χριστός, που βλέπει την καρδιά του Ζακχαίου, επισκέπτεται το σπίτι του και γίνεται δεκτός με σεβασμό και πολλή χαρά. Αυτός ο σεβασμός στο Θεό, αυτή η χαρά να ζεις μέσα στην παρουσία του Θεού, διακηρύσσεται στη ζωή του Ζακχαίου με την αληθινή μεταστροφή του, με την πράξη μετάνοιας του, πράγμα που σημαίνει μια εντελώς καινούργια κατεύθυνση στη ζωή του. Και είναι ακριβώς αυτό που αναγνωρίζει ο Χριστός όταν λέγει: «και αυτός υιός Αβραάμ εστί». Να γιατί «σωτηρία των οίκω τούτω εγένετο» και τα πάντα υπερκάλυψε η χαρά.

Η περίπτωση του Ζακχαίου μας διδάσκει ότι η πίστη στον Χριστό μας καθιστά αμέτρως τολμηρούς. Γι' αυτό ο Απόστολος Παύλος λέγει ότι «το μωρότερον του Θεού σοφότερον των ανθρώπων εστί». Ότι φαίνεται στον «νου της σαρκός» (Κολ. 2,18) ως τέλεια μωρία, αυτό για τους πιστούς είναι σοφία και δύναμη, ζωή και φως (Α' Κορ. 1,18-10' Κολ. 2,14).

Αν θέλουμε να προσέχουμε σε ότι λένε οι γύρω μας, ας το κάνουμε μόνο για να ακούσουμε τη φωνή του Θεού. Όταν θέλουμε να καταλάβουμε ποιος είναι πράγματι ο άνθρωπος, πρέπει να κοιτάξουμε τον Χριστό, τον Χριστό των Ευαγγελίων, τον Χριστό του όρους των Ελαιών, τον Χριστό επάνω στον Σταυρό, τον Αναστημένο Χριστό και τον «Υιόν του Ανθρώπου καθήμενον εν δεξιά της δόξης του Πατρός». Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να απαλλαγούμε από τον φόβο της κοινής γνώμης, από τη δουλοπρέπεια που ματαιώνει την προσπάθεια να βρούμε το θάρρος και την ευκαιρία να ανανεώσουμε αληθινά τη ζωή μας. Τότε μόνο μπορούμε να ακούσουμε τη φωνή του ζώντος Θεού και να ζούμε με πληρότητα και ελευθερία. Ο Θεός πάντοτε συγκαταβαίνει προς την αμάθεια μας και τις δυσκολίες μας. Δεν εξουθενώνει την παρρησία μας, αλλά συμπάσχει μαζί μας και σπεύδει προς συνάντηση και απάντησή μας.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10-15

Ευαγγέλιο: Λουκά ιη' 10-14

24 Ιανουαρίου 2010

«Άνθρωποι δύο ανέβησαν εις το ιερόν προσεύξασθαι, ο εις φαρισαίος και ο έτερος τελώνης»

Δύο άνθρωποι, Ισραηλίτες, πιθανόν κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, ανέβηκαν στο λόφο που ήταν κτισμένο ο ναός, για να προσευχηθούν. Ο ευαγγελιστής Λουκάς, αγαπητοί μου αδελφοί, διασώζει την κλασική και απλή αυτή παραβολή όπως προφανώς την άκουσε από τον Κύριο. Δύο αντιφατικοί τύποι εκπροσωπούνται πίσω από τα δύο απλά και γενικευμένα πρόσωπα. Ο ένας είναι ο Φαρισαίος. Άνθρωπος της θρησκείας, ευσεβής τηρητής του τυπικού του Μωσαϊκού νόμου. Τακτικά ασφαλώς επισκέπτεται τον ναό. Προχωρεί μπροστά, ευθυτενής με σταθερό και αργό βήμα, σε τόπο όπου όλοι είναι δυνατόν να τον δουν, ίσως και χωρίς να το επιδιώκει. Αλλά η θέση του είναι εκεί! Πηγαίνει για να προσευχηθεί και όλοι τον σέβονται ανοίγοντας χώρο για να περάσει. Ο άλλος, ο τελώνης. Είναι αυτός που όχι εύκολα, έχει καταφέρει, να αγοράσει από τους Ρωμαίους το δικαίωμα, να εισπράττει για λογαριασμό τους, τους φόρους. Φυσικά, όσο μπορεί, ζητάει μεγαλύτερους φόρους για να κερδίζει πιο πολλά. Δεν διστάζει να καταπιέζει και να εξαναγκάζει ξεπούλημα περιουσιών προκειμένου να πετύχει το σκοπό του. Ασφαλώς δεν θα ήταν όλοι οι τελώνες τόσο αδίστακτοι και πλεονέκτες, αλλά για τον λαό είναι μισητά πρόσωπα και καθόλου ευχάριστα. Ασχολούνται με μια πολύ κερδοφόρα επιχείρηση. Πιστικά και συστηματικά ζητούν την καταβολή των φόρων. Πιθανόν και να τους φοβόταν, αλλά δεν είχαν καμιά υπόληψη. Ωστόσο και αυτός, ακολουθώντας το τυπικό της θρησκείας του, ανεβαίνει στο ιερό. Να ανάψει κανένα κεράκι, να κάνει το σταυρό του, θα λέγαμε εμείς σήμερα. Έρχεται να προσευχηθεί σημειώνει ο ευαγγελιστής. Δεν προχωρεί πολύ. Μόλις που μπήκε στο ναό. Στέκεται με σκυμμένο το κεφάλι, στη σκιά, πίσω από μια κολόνα, για να μην τον δει κανείς.

Αλλά ας ακούσουμε την προσευχή τους που είναι χαρακτηριστική του τύπου τους. Ο πρώτος, ο Φαρισαίος, με δυνατή φωνή: *«Ο Θεός ευχαριστώ σοι ότι ουκ ειμί ώσπερ οι λοιποί των ανθρώπων»*. Χωρίς καμιά αμφιβολία, με απόλυτη αυτοπεποίθηση ξεχωρίζει τον εαυτό του. Δεν είμαι όπως οι άλλοι άνθρωποι. Ανεβάζει τον εαυτό του στο ψηλότερο σκαλί. Περιφρονεί τους πάντες. Είναι τυφλωμένος από τον υπέρμετρο εγωισμό του. Και αυτά τα λέγει ενώπιον των ανθρώπων, αλλά και ενώπιον του Θεού, που ερευνά *«νεφρούς και καρδίας»*. Ενώπιον του Θεού που μας γνωρίζει μέχρι βαθιά στα πιο κρυφά σημεία της ψυχής μας. Και δεν διστάζει να χαρακτηρίζει τους υπόλοιπους ανθρώπους, χωρίς εξαίρεση, *«άρπαγες, άδικους, μοιχούς»*. Πιστεύει ότι είναι ο μοναδικός. Ζει σε μια ακραία πλάνη που τον οδηγεί η αρρωστημένη του αυτοπεποίθηση. Έχει χάσει την επαφή με την πραγματικότητα. Ωστόσο σπεύδει να συγκρίνει τον εαυτό του με τον δυστυχή τελώνη. Και γυρίζοντας προς την κατεύθυνση του τελώνη, συνεχίζει την προσευχή του, αποδίδοντας όλες αυτές τις αμαρτίες στον αποσβολωμένο τελώνη που μάταια προσπαθεί να μείνει αφανής. Και δεν είναι μόνο αναμάρτητος, αλλά και ενάρετος. Συμπληρώνει λοιπόν την προσευχή του προς επήκοον πάντων. *«Νηστεύω δις του Σαββάτου, αποδεκατώ πάντα όσα κτώμαι»*. Νηστεύω δυο φορές τη βδομάδα, τονίζω με στόμφο, και προσφέρω το ένα δέκατο από όλα όσα αποκτώ, και όχι μόνο όσα

επιβάλλει ο μωσαϊκός νόμος. Και ο άλλος; Ο τελώνης από την σκοτεινή γωνιά που βρίσκεται, με βαθιά σκυμμένο το κεφάλι, δεν τολμά να στρέψει τους οφθαλμούς στον ουρανό. Νοιώθει πόσο αμαρτωλός είναι και κάθε τόσο ενώ επαναλαμβάνει «*ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ*», κτυπά με τις γροθιές του το στήθος του. Δεν έχει καμιά αμφιβολία για την αμαρτωλότητά του. Έχει απόλυτη επίγνωση της αμαρτωλότητάς του κατάστασης. Δεν αναφέρει καμιά αρετή. Και ενώ προσεύχεται και αυτός στον ναό, δεν χρησιμοποιεί ούτε αυτή την πράξη του για να δικαιώσει τον εαυτό του. Η προσευχή του είναι απλή, η συμπεριφορά του ταπεινή, η συναίσθησή του απόλυτη και ανυπόκριτη. Είναι πράγματι πολύ περίεργο, αγαπητοί μου αδελφοί, πως ένας άνθρωπος της θρησκείας, ο Φαρισαίος, μπορεί να πέσει τόσο έξω στην αυτοεκτίμησή του. Είναι φοβερή η έπαρσή του. Οι αρχαίοι φιλόσοφοι θα τον χαρακτήριζαν υβριστή του θείου. Είναι φανερό ότι δεν σκέφτηκε ο Φαρισαίος ότι μιλούσε ενώπιον του Θεού. Η στάση του δεν είναι αποδεκτή από τον Θεό. Γι' αυτό και συνεχίζει συμπερασματικά ο Κύριος. «*Κατέβη ούτος δεδικαιωμένος εις τον οίκον αυτού ή εκείνος*». Γύρισε ο τελώνης δικαιωμένος σπίτι του από το ιερό και όχι ο άλλος, ο Φαρισαίος. Και καταλήγει η παραβολή: «*Πας ο υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται, ο δε ταπεινών υψωθήσεται*». Πάρα πολλές φορές έχουμε ακούσει αυτή την παραβολή. Είναι γνωστή σε όλους μας. Ωστόσο, αγαπητοί μου, πιθανόν να είναι ιδιαίτερα ακραίοι και αντιφατικοί, οι τύποι της παραβολής. Η στάση τους είναι παραδειγματική για μας. Μπορεί πολύ ή λιγότερο να πλησιάζουμε κάποιον από τους δύο αυτούς τύπους και να μην το καταλαβαίνουμε. Γι' αυτό κι όταν κάποιος μας ελέγχουν για εγωιστικές τάσεις και φαρισαϊσμό, επαναστατούμε. Φυσικά δεν είναι αυτή η κατάλληλη αντιμετώπιση. Και η κοινωνία των ανθρώπων ακόμη τιμωρεί τους εγωιστές και υπερήφανους, γιατί δεν ανέχεται αυτούς τους χαρακτήρες. Συνεπώς είναι αναγκαίο να κάνουμε μια αποτελεσματική αυτοεξέταση με απόλυτη ειλικρίνεια και ταπείνωση. Γιατί «*ο Θεός υπερηφάνους αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν*». Δίνει πλουσιοπάροχη την χάρη του στους ταπεινούς ο Θεός. Να διορθωθούμε λοιπόν. Ασφαλώς δεν είναι δυνατό να κρυφτούμε από τον εαυτό μας, και πολύ περισσότερο, από τον Θεό. Μην προσπαθούμε λοιπόν να γελάσουμε κάποιους. Τελικά η προσπάθεια και ο στόχος μας πρέπει είναι να δικαιωθούμε ενώπιον του Θεού και στη βασιλεία Του. Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ΄ ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)

Απόστολος: Α΄ Κορ. στ΄ 12 - 20

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιε΄ 11 – 32

31 Ιανουαρίου 2010

«Ευφρανθήναι δε και χαρήναι έδει, ότι ο αδελφός του νεκρός ην και ανέζησε, και απολωλός ην και ευρέθη» (Λουκ. ιε΄ 32).

Η παραβολή του ασώτου αποτελεί την τρίτη στη σειρά παραβολή που μας περιγράφει ο Λουκάς στο δέκατο πέμπτο κεφάλαιο του Ευαγγελίου του. Οι άλλες δύο είναι η παραβολή του χαμένου προβάτου και της χαμένης δραχμής. Στις δύο πρώτες παραβολές διακρίνουμε τη χάρη του Θεού που αναζητά τον αμαρτωλό άνθρωπο. Στην τρίτη παραβολή (του ασώτου) διακρίνουμε την κίνηση του αμαρτωλού ανθρώπου που αναζητά το Θεό και άρα τη σωτηρία. Αλλά και εδώ η Θεία Χάρη δεν εξαφανίζεται. Από σεβασμό στην ελευθερία του ανθρώπου αφήνει τον πρωταγωνιστικό ρόλο στον άνθρωπο. Του αφήνει το περιθώριο να αμαρτήσει, αλλά την ίδια στιγμή δεν του κλείνει το δρόμο και την πόρτα της επιστροφής. Η αγάπη του Θεού, που δρα αόρατα και ανεκτικά στην αρχή, στο τέλος αποκαλύπτεται, τόσο προς τον αμαρτωλό άνθρωπο που επιστρέφει, όσο και στον υπάκουο μεν στις εντολές του, αλλά που αρνείται να γίνει συμμετοχος στη χαρά για την επιστροφή του αδελφού του.

Με τον τρόπο αυτό αποδεικνύεται ότι η σωτηρία είναι μια αμφίδρομη κίνηση. Είναι κίνηση του Θεού προς τον άνθρωπο και κίνηση του ανθρώπου προς το Θεό. Η σωτηρία είναι δώρο του Θεού, την ίδια όμως στιγμή για την ολοκλήρωσή της πρέπει να γίνει πόθος και αγώνισμα του ανθρώπου. Με τον τρόπο αυτό η σωτηρία δεν επιβάλλεται αναγκαστικά, αλλά προσφέρεται σαν δυνατότητα επιλογής. Για τούτο όταν αυτή κατακτηθεί τότε το αποτέλεσμα είναι κοινή χαρά, τόσο του Θεού που την προσφέρει, όσο και των ανθρώπων που γίνονται μέτοχοι αυτής της χαράς της σωτηρίας. Όμως και με βάση τις τρεις παραβολές η χαρά για να είναι ολοκληρωμένη χρειάζεται να γίνει συμμετοχο και το περιβάλλον. Φίλοι, γείτονες, αδέρφια, άγγελοι και άνθρωποι καλούνται να γίνουν συμμετοχοι στη χαρά της αναστάσεως του ανθρώπου που ξαναζει μέσα από τη μετάνοια και την επιστροφή.

Σ' αυτή τη χαρά καλείται να γίνει συμμετοχος και ο μεγαλύτερος αδελφός. Δεν νοείται να μετέχουν οι υπηρέτες σ' αυτή τη χαρά και να είναι αμέτοχος ο αδελφός. Για τούτο η συμμετοχή στη χαρά είναι έκφραση αγάπης και η αγάπη έκφραση τελειότητας. Η αγάπη του Θεού που αποτελεί το κίνητρο της επιστροφής του ασώτου, εκφράζεται μέσα από τα λόγια του ασώτου: «Πόσοι εργάτες του πατέρα μου έχουν περίσσιο ψωμί, κι εγώ εδώ πεθαίνω της πείνας!» Αυτή η νοσταλγία της αγάπης του δίνει τη δύναμη να σηκωθεί και να πάρει το δρόμο της επιστροφής. Αναγνωρίζει ότι με την αμαρτωλότητά του έχασε την υιοθεσία. Ομολογεί την αναξιότητά του και παίρνει το δρόμο της επιστροφής.

Δεν χρειάζεται μόνο το να αναγνωρίσει ο άνθρωπος το λάθος του. Δεν είναι αρκετό να γίνει νοσταλγός της βασιλείας του Θεού. Είναι απαραίτητο, είναι αναγκαίο να πάρει και το δρόμο της επιστροφής, όπως έκανε σήμερα ο άσωτος. Αν σταματούσε μόνο στην αναγνώριση της αμαρτωλότητάς του, τότε θα είχε το ίδιο αποτέλεσμα με τον Ιούδα. Είναι σημαντικό το να έχει ο άνθρωπος τη δύναμη να αναγνωρίσει την αμαρτωλότητά του. Όμως χρειάζεται περισσότερη δύναμη για να σηκωθεί από την πτώση της αμαρτίας και να πάρει

το δρόμο της επιστροφής. Για τούτο και ο άσωτος είπε «αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου».

Το είπε και το έκανε. Όση πίκρα ένωσε, ζώντας μακριά από το πατρικό σπίτι και την πατρική στοργή, αυτή χάθηκε στο δρόμο της επιστροφής. Τώρα μέσα του κυριαρχεί η χαρά. Όσο κι αν ο ίδιος δε φάνηκε αντάξιος της ιδιότητας του υιού εν τούτοις μέσα του αναγνωρίζει την αναλλοίωτη ιδιότητα του Θεού ως Πατέρα της αγάπης. Γιατί, μπορεί εμείς σαν άνθρωποι να οδηγούμαστε στη φθορά, λόγω της αμαρτίας, όμως ο Θεός με την επιστροφή μας, μας αποκαθιστά στην αρχική, την προ της πτώσεως θέση. Ο Θεός, μέσα από την αγάπη του, επαναφέρει τον άνθρωπο στην αρχική κατάσταση, δίνοντας έτσι το ελπιδοφόρο μήνυμα στον κάθε αμαρτωλό ότι, ανεξάρτητα από τη φύση και την έκταση των αμαρτιών του, μέσα από τη μετάνοια και την επιστροφή, μπορεί να φορέσει «την στολήν την πρώτην». Αυτό είναι το μεγάλο μήνυμα της παραβολής. Είναι η αγάπη με την οποία ο Θεός αγκαλιάζει τον μετανοημένο άνθρωπο και η συγχώρεση που του προσφέρει διαγράφοντας τις αμαρτίες του και αποκαθιστώντας τον στην προ της πτώσεως θέση. Είναι ακόμα η αγάπη που θυσιάζει «τον μόσχον τον σιτευτόν», όπως η θεϊκή αγάπη θυσίασε τον Χριστό για τη σωτηρία του κόσμου. Όπως είπε και ο ίδιος ο Χριστός στο Νικόδημο: «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν. γ' 16). Και πίστη δε σημαίνει απλή ομολογία του ονόματος του Θεού. Δεν σημαίνει απλή και τυπική εφαρμογή του νόμου του Θεού. Η πίστη πρέπει να βρίσκει την ολοκλήρωσή της μέσα από τη δύναμη της συγχώρεσης και της αγάπης. Όπου υπάρχει μίσος, φθόνος και μνησικακία δεν μπορεί να υπάρξει αληθινή πίστη γιατί απουσιάζει από αυτήν το ουσιαστικότερο, η αγάπη. Μέσα από την αγάπη ο άνθρωπος ξέρει να συγχωρεί. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Εκείνος που αγαπάει έχει μακροθυμία, έχει και καλοσύνη· εκείνος που αγαπάει δε ζηλοφθονεί· εκείνος που αγαπάει δε κομπάζει, ούτε περηφανεύεται, είναι ευπρεπής, δεν είναι εγωϊστής ούτε ευερέθιστος· ξεχνάει το κακό που του έχουν κάνει, δε χαιρείται για το στραβό αλλά μετέχει στη χαρά για το σωστό» (Α' Κορ. ιγ' 4 – 6).

Σ' αυτή τη χαρά καλεί ο στοργικός πατέρας το μεγαλύτερο γιο για να γίνει μέτοχος. Τον καλεί να μιμηθεί τη δική του χαρά. Τον καλεί να μιμηθεί το παράδειγμά του και ν' αγκαλιάσει με αγάπη τον αδελφό του. Μέσα από αυτή την αγάπη θα μπορεί να γευθεί τα χαρά της πνευματικής τελειότητας. Η δικαίωση είναι ο ευλογημένος καρπός της πίστεως που εκφράζεται μέσα από την αγάπη. Και αυτή τη δικαίωση μπορεί να τη δώσει μόνο ο Θεός. Αντίθετα, η αυτοδικαίωση καλλιεργεί μια ψευδαίσθηση τελειότητας που είναι αδύνατο να οδηγήσει στη σωτηρία. Γιατί δεν αφήνει στον άνθρωπο τη δυνατότητα να αντιληφθεί την αμαρτωλότητά του και άρα δεν προσφέρει στον εαυτό του τη δυνατότητα να μετανοήσει και να σωθεί, όπως έγινε σήμερα με το μεγαλύτερο γιο της παραβολής ή όπως έγινε με το Φαρισαίο στο Ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής. Αντίθετα, όταν μεσολαβήσει η μετάνοια πολλοί τελώνες και αμαρτωλοί, καταδικασμένοι στη συνείδηση των ανθρώπων, θα βρουν τη δικαίωση από το Θεό, όπως τη βρήκε και ο άσωτος του σημερινού Ευαγγελίου. Ας μιμηθούμε τη μετάνοιά του για να οδηγηθούμε κι εμείς στη δικαίωση. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Παρασκευή	1 Ιανουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυριακή	3 Ιανουαρίου	:	ΚΟΝΙΑ
Τρίτη	5 Ιανουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Τετάρτη	6 Ιανουαρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκεπάστη
Κυριακή	10 Ιανουαρίου	:	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Κυριακή	10 Ιανουαρίου (Εσπερινός)	:	ΑΧΕΛΕΙΑ
Δευτέρα	11 Ιανουαρίου	:	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ
Κυριακή	17 Ιανουαρίου	:	ΚΕΔΑΡΕΣ
Δευτέρα	18 Ιανουαρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	24 Ιανουαρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ
Σάββατο	30 Ιανουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυριακή	31 Ιανουαρίου	:	ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παρασκευή	1 Ιανουαρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	3 Ιανουαρίου	:	ΠΡΟΔΡΟΜΙ
Τρίτη	5 Ιανουαρίου	:	ΓΙΟΛΟΥ
Τετάρτη	6 Ιανουαρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	10 Ιανουαρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	17 Ιανουαρίου	:	ΠΩΜΟΣ
Κυριακή	24 Ιανουαρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ
Τετάρτη	27 Ιανουαρίου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Σάββατο	30 Ιανουαρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	31 Ιανουαρίου	:	ΚΑΘΗΚΑΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 10 Ιανουαρίου: ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Κυριακή 17 Ιανουαρίου: ΣΤΑΤΟΣ – ΑΓ. ΦΩΤΙΟΣ
Κυριακή 24 Ιανουαρίου: ΛΥΣΟΣ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 3 Ιανουαρίου: ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Κυριακή 10 Ιανουαρίου: ΧΟΛΕΤΡΙΑ
Κυριακή 17 Ιανουαρίου: ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

ΝΙΚΟΣ ΖΑΒΡΙΑΗΣ

Κυριακή 10 Ιανουαρίου: ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
Κυριακή 17 Ιανουαρίου: ΕΜΠΙΑ
Κυριακή 31 Ιανουαρίου: ΚΟΥΚΛΙΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 17 Ιανουαρίου: ΓΟΥΔΙ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 24 Ιανουαρίου: ΛΑΣΑ
Κυριακή 31 Ιανουαρίου: ΔΡΥΝΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 10 Ιανουαρίου: ΠΕΝΤΑΛΙΑ
Κυριακή 17 Ιανουαρίου: ΣΚΟΥΛΛΗ
Κυριακή 24 Ιανουαρίου: ΕΛΕΔΙΩ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΣΑΒΒΙΑΗΣ

Κυριακή 17 Ιανουαρίου: ΑΧΕΛΕΙΑ
Κυριακή 31 Ιανουαρίου: ΚΟΝΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 17 Ιανουαρίου: ΝΑΤΑ
Κυριακή 24 Ιανουαρίου: ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Κυριακή 31 Ιανουαρίου: ΙΝΝΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2010

ΕΤΟΣ ΛΑ΄

ΑΡ. 356

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ
Απόστολος: Α΄ Κορ. η΄ 8 – θ΄ 2
Ευαγγέλιο: Ματθ. κε΄ 31 – 46
7 Φεβρουαρίου 2010

Στην προσπάθειά της να μας παρακινήσει σε μετάνοια, η Εκκλησία μάς παρουσίασε τις δυο περασμένες Κυριακές, τις πρώτες Κυριακές του Τριωδίου, δύο παραβολές πολύ διδακτικές. Στην πρώτη μάς παρουσίασε το Θεό να δέχεται τη μετάνοια και να συγχωρεί ένα κατ' εξοχήν αμαρτωλό, τον Τελώνη. Στη δεύτερη δέχεται την επιστροφή του Ασώτου υιού, που είχε περιπλανηθεί στους δρόμους της αμαρτίας και σκόρπισε στους πέντε ανέμους όλα τα θεϊκά χαρίσματα.

Θέλει να διαμηνύσει, η Εκκλησία, πως όσα και όποια κι αν είναι τα αμαρτήματά μας, ο Θεός μάς συγχωρεί, φτάνει να μετανοήσουμε. Για να μη δημιουργηθεί, όμως, η εντύπωση πως χωρίς μετάνοια, ό,τι κι αν κάνουμε, ο Θεός θα μας δεχτεί, μάς παρουσίασε σήμερα, με την Ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε πριν λίγο, το φοβερό δικαστήριο που θα στηθεί κατά τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Μας παρουσίασε μιαν ολόκληρη ομάδα ανθρώπων, που έζησαν μέχρι τέλος χωρίς μετάνοια, να παραπέμπονται στην Κόλαση. Έτσι, δεν θα πρέπει να επαναπαυόμαστε στη μακροθυμία του Θεού. Θα πρέπει να υπολογίζουμε και τη δικαιοσύνη του.

Γιατί όμως θα γίνει η κρίση; Η ύπαρξη κρίσης και ανταπόδοσης είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη δογματική πίστη της Εκκλησίας μας. Λέει ο Απόστολος Παύλος: «Απόκειται τοις ανθρώποις άπαξ αποθανείν, μετά δε τούτο κρίσις». Δηλαδή, κάθε άνθρωπος θα πεθάνει μια φορά και ύστερα από το θάνατό του θα ακολουθήσει κρίση και δίκη για τις πράξεις του. Αυτό ομολογούμε και στο σύμβολο της Πίστεως, λέγοντας ότι πιστεύουμε στον Κύριον Ιησούν Χριστόν, τον «και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης, κρίναι ζώντας και νεκρούς».

Πέρα από τις ξεκάθαρες διαβεβαιώσεις της Αγίας Γραφής, η κρίση θα γίνει γιατί θα πρέπει να αποκατασταθεί η τάξη που ζητά και η ανθρώπινη αλλά και η Θεία δικαιοσύνη. Κι είναι πράγματι κοινή διαπίστωση ότι η δικαιοσύνη στη γη ούτε ορθά, αλλ' ούτε και πάντοτε απονέμεται. Κακοποιοί που ξέρουν να προφυλάσσονται, πολλές φορές, δεν λογοδοτούν για τα εγκλήματά τους. Άλλοτε η ύπαρξη ψευδομαρτύρων, κάποτε κενά στις νομοθεσίες, πολλές φορές συμφέροντα επιφανών ανθρώπων, οδηγούν στη μη απονομή της δικαιοσύνης. Πώς θα ικανοποιείτο, όμως, το αίσθημα της δικαιοσύνης που είναι τόσο έντονο στους ανθρώπους; Ασφαλώς με την επέμβαση του Θεού κατά τη φοβερή εκείνη ημέρα, οπότε «πάσα παράβασις και παρακοή» θα πάρει την πρέπουσα τιμωρία. Κι αν η ανθρώπινη δικαιοσύνη είναι ατελής, κι αν εξετάζει μόνο τις πράξεις των ανθρώπων, η δικαιοσύνη του Θεού θα εξετάσει και άλλα πράγματα. Θα εξετάσει και τις παραλείψεις, την αποφυγή επιτέλεσης του αγαθού, τις σκέψεις και τα αισθήματα. Και δεν θα τιμωρήσει μόνον τους αμαρτωλούς. Θα βραβεύσει και τους δικαίους. Θα αποδώσει «εκάστω κατά τα έργα αυτού».

Ποιο θα είναι το κριτήριο κατά την φοβερή εκείνη ημέρα; Η παραβολή σήμερα μάς πρόβαλε, ως κριτήριο, τον συνάνθρωπο και τη στάση μας απέναντι σ' αυτόν. Όχι γιατί είναι χωρίς σημασία η ορθή πίστη και η αγάπη μας προς το Θεό. Αντίθετα. Αυτά προϋποτίθενται. Η παραβολή θέλει να τονίσει ότι είναι πολύ πιο εύκολο να υπηρετήσουμε το Θεό, παρά τους ανθρώπους. Κι ότι δεν μπορούμε να φτάσουμε στο Θεό, παρά μόνο μέσω των συνανθρώπων μας. Πολλές φορές η αγάπη μας προς το Θεό, που εκδηλώνεται με την προσφορά αφιερωμάτων σ' Αυτόν, κρύβει και μιαν ιδιοτέλεια. Αναμένουμε από το Θεό προστασία, υγεία, ανταπόδοση. Η γνήσια αγάπη μας προς το Θεό εκδηλώνεται μόνο με την αγάπη προς τους συνανθρώπους μας.

«Κρύπτεται εν πένητι ο Θεός», λέγει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. «Και πτωχός μεν ο προτείνων την χείρα, Θεός δε ο δεχόμενος». Και συμπεραίνει: «Θεός γαρ ην ο δια των πτωχών λαμβάνων».

Είναι χαρακτηριστικό πως ούτε οι «εκ δεξιών», ούτε οι «εξ ευωνύμων» του βασιλέως, αναγνώρισαν το Χριστό. Η απορία τους «πότε σε είδομεν πεινώντα ή διψώντα ή εν φυλακή...» δείχνει πως δεν μπορούσαν να τον αναγνωρίσουν στο πρόσωπο ενός πάσχοντος συνανθρώπου τους. Τον συνάντησαν πολλές φορές με τη μορφή κάποιου «ελαχίστου» που ζητούσε βοήθεια, αυτοί όμως περίμεναν να τον δουν με τη μορφή του ελκυστικού διδασκάλου που θαυματουργούσε και σκόρπιζε παντού την αγάπη.

Η μεγάλη έμφαση και σημασία που δίνει ο Χριστός, με τη σημερινή παραβολή, στη συμπεριφορά μας απέναντι στους συναθρώπους μας, δεν τονίζει μόνο την ισότητα όλων των ανθρώπων που έχουν κοινή την καταγωγή από τον πρώτο Αδάμ, και κοινή τη σωτηρία από τον Ιησού Χριστό. Τονίζει και κάτι βαθύτερο: Τη συνύπαρξη των ανθρώπων ως μελών του Σώματος του Χριστού. Αν ένα μέλος του σώματός μας, π.χ. το χέρι, πονά, υποφέρει ολόκληρος ο οργανισμός μας. Όταν το πονεμένο μέλος θεραπευθεί, ανακουφίζεται όλο μας το σώμα. Έτσι, η θεραπεία δεν προσφέρεται απλώς στο χέρι, αλλά, μέσω του χεριού, σ' ολόκληρη την υπόστασή μας. Το ίδιο συμβαίνει και με τα πάσχοντα μέλη της Εκκλησίας, τους «ελαχίστους αδελφούς». Αγκαλιάζοντάς τους με την αγάπη μας και απαλύνοντας τον πόνο τους, ανακουφίζουμε το σώμα του Χριστού, τον ίδιο τον Θεάνθρωπο. Και ουσιαστικά η προσφορά μας αναφέρεται σ' Εκείνον. Δεν είναι, επομένως, απλώς συμβολικά τα λόγια του Κυρίου ότι «εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε». Εκφράζουν την πραγματικότητα της Εκκλησίας ως του «μυστικού σώματος του Χριστού».

Η παραβολή της «μέλλουσας κρίσης» θέλει να προσγειώσει όσους από μας πήραν λάθος δρόμο. Ο δρόμος για τον ουρανό περνά υποχρεωτικά από τη γη. Δεν μπορεί κανείς να συναντήσει το Θεό αν δεν πλησιάσει τον άνθρωπο. Θα πρέπει να το καταλάβουμε ότι ο Θεός είναι πολύ πιο κοντά μας απ' ό,τι νομίζουμε. Κι αν θέλουμε να τον βρούμε, πρέπει να στραφούμε προς το συνάνθρωπό μας. Μόνον έτσι θα ακούσουμε εκείνη την ημέρα: «Δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν».

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11 – ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14 – 21

14 Φεβρουαρίου 2010

«Εάν γαρ αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών ο ουράνιος» (Ματθ. στ' 14).

Η τελείωση του ανθρώπου και η ομοίωσή του με το Θεό είναι σκοπός ζωής και ποθητή ελπίδα για κάθε άνθρωπο, ιδιαίτερα το Χριστιανό άνθρωπο που θέλει να ταυτίσει τη ζωή του με το θέλημα του Θεού. Με τον τρόπο αυτό η ζωή του αποκτά νόημα, η δε προσπάθειά του για κατάκτηση αυτής της ζωής, γίνεται αγώνισμα πνευματικό. Όμως, όπως κάθε αγώνας, έτσι και αυτός, ιδιαίτερα μάλιστα αυτός, θα πρέπει να θεμελιώνεται πάνω στην ελεύθερη βούληση, γιατί όπως λέει και ο ποιητής «θέλει αρετήν και τόλμην η ελευθερία». Θέλει αρετή, γιατί αυτή τότε μόνον αποκτά αξία όταν είναι απαλλαγμένη από καταναγκασμό, ή υστεροβουλία. Θέλει παράλληλα και τόλμη η ελευθερία, γιατί θα χρειαστεί να συγκρουστεί με πολλές καταστάσεις που βρίσκονται μέσα του και γύρω του και τότε νικητής να αισθανθεί τη χαρά της ελευθερίας.

Η περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, που αρχίζει από αύριο, υπενθυμίζει αυτό το σκοπό της ζωής του ανθρώπου και παράλληλα προσφέρει και τα μέσα ούτως ώστε πρακτικά να διαπιστώσει ότι ο δρόμος που οδηγεί στην τελείωση είναι μιν δύσβατος, όχι όμως και αδιάβατος. Το σημερινό Ευαγγέλιο, θέλοντας να δώσει νόημα στη ζωή μας, μας αποκαλύπτει μερικούς τρόπους με τους οποίους θα καταστεί η ζωή μας περισσότερο πνευματική και άρα και η ιδιότητά μας ως Χριστιανών δε θα περιορίζεται μόνο στα χαρτιά.

Ο πρώτος τρόπος με τον οποίο θα δοκιμάσουμε τις αντοχές μας και θα δοκιμαστούμε σαν Χριστιανοί είναι η αμνησικακία. Δηλαδή να μην κρατώ κακία και να το αποδεικνύω στην πράξη με το να μπορώ να συγχωρώ. Ναι, να μπορώ να συγχωρώ εκείνον ή εκείνην που με έβλαψε ή που με συκοφάντησε. Να μπορώ να συγκαταώ το πάθος για εκδίκηση και να το καταστέλλω πλήρως, έστω κι αν η πικρία που νιώθω είναι δικαιολογημένη. Εκείνη τη στιγμή πηγή δύναμης μπορεί να ν' αποτελέσουν οι σημερινοί λόγοι του Κυρίου: «Εάν γαρ αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών ο ουράνιος».

Ας συγκαταηθούμε την ώρα που είμαστε έτοιμοι για να ξεσπάσουμε την οργή μας. Ας θυμηθούμε τις δικές μας ατέλειες. Ας θυμηθούμε το κατά πόσον βλάψαμε το συνάνθρωπό μας στον οποίο είμαστε έτοιμοι να ξεσπάσουμε. Ας θυμηθούμε τις λίγες, ή τις πολλές φορές που δε συμπεριφερθήκαμε σωστά σε συνανθρώπους μας. Ιδιαίτερα, όμως, ας θυμηθούμε το πόσες φορές αμαρτήσαμε ενώπιον του Θεού και από τον οποίο ζητούμε συγχώρηση. Εκείνη τη στιγμή, λοιπόν, της οργής ας θυμηθούμε την προτροπή του: «Συγχωρήστε για να συγχωρηθείτε κι εσείς από τον ουράνιο Πατέρα μου, το Θεό». Αν δεν έχω αυτή τη δύναμη να συγχωρήσω δεν μπορώ να πω ότι μπαίνω στη Μεγάλη Σαρακοστή και ότι αρχίζω τον αγώνα τον πνευματικό. Άρα, η όποια συμπεριφορά μου πρέπει να αντανakλά αυτό που νιώθω μέσα μου. Αν αυτό που νιώθω μέσα μου είναι διαφορετικό από αυτό που εκδηλώνω στην πράξη, τότε οδηγούμαι στην υποκρισία.

Σκοπός του πνευματικού αγώνα δεν είναι να γίνουμε ή να φανούμε αρεστοί στους ανθρώπους, αλλά να γίνουμε αρεστοί στο Θεό. Αυτό μας οδηγεί σήμερα σ' ένα δεύτερο στόχο πνευματικού αγώνα από τον Κύριο. Την αποφυγή της κενοδοξίας, της κούφιας δόξας και την καταπολέμηση κάθε μορφής επίδειξης.

Και αυτό τον κίνδυνο τον διατρέχουμε με τη νηστεία, η οποία μπορεί να γίνεται «προς το θεαθήναι» και όχι στην εξυπηρέτηση του ουσιαστικού στόχου, που είναι η δόξα του Θεού μέσα από το σεβασμό των εντολών του, μια από τις οποίες είναι και η εντολή για τη νηστεία. Η νηστεία, εκτός του ότι δεν πρέπει να είναι επιδεικτική και άρα να καταντά υποκριτική, θα πρέπει να κινείται σε δύο άξονες που είναι ο πνευματικός και ο υλικός. Δηλαδή, νηστεία παθών και νηστεία τροφών. Εάν δεν υπάρξει αυτός ο συνδυασμός, τότε η υλική νηστεία καταντά δαιμονική. Γιατί και οι δαίμονες αποφεύγουν την τροφή, δεν αποφεύγουν όμως το κακό.

Ο υμνωδός είναι σαφής και κατηγορηματικός. Μας προτρέπει να στραφούμε στην ψυχή μας και όχι στο σώμα μας και να της πούμε: «Βρωμάτων νηστεύουσα, ψυχή μου και παθών μη καθαρεύουσα, μάτην επαγάλλη τη ατροφία. Ει μη γαρ αφορμή σοι γένηται προς διόρθωσιν, ως ψευδής μισείται παρά του Θεού και τοις κακίστοις δαίμοσιν ομοιούται τοις μηδέποτε σιτουμένοις».

Η νηστεία, λοιπόν, είναι η απαρχή για διόρθωση και η κάθαρση των παθών. Αν η νηστεία περιοριστεί μόνο στην κάθαρση του σώματος, τότε καταντά απλή δίαιτα. Η νηστεία, που είναι «πολιτεία των αγγέλων», για να οδηγήει στη σωτηρία των ανθρώπων πρέπει να είναι αληθινή. Και αληθινή νηστεία είναι η αποξένωση από τα πάθη: «Αληθής νηστεία η των κακών αλλοτριώσις, εγκράτεια γλώσσης, θυμού αποχή, επιθυμιών χωρισμός, καταλαλιάς, ψεύδους και επιπορίας». Η νηστεία σαν πράξη υπακοής οικοδομεί τη μετάνοια, νεκρώνει τις επιθυμίες, καλλιεργεί την επιείκεια και στεγάζει την αγάπη, γιατί αυτό που περικλύπτει από τον εαυτό του το προσφέρει στο συνάνθρωπο με τη μορφή της ελεημοσύνης, της φιλανθρωπίας και της αγαθοεργίας.

Αυτή η δυναμική που αποκτά η πορεία της πνευματικής ζωής θα οδηγήσει τον άνθρωπο σε ένα τρίτο στάδιο απεξάρτησης, αυτό της συγκέντρωσης υλικών αγαθών. Γιατί μέσα από τη συγκέντρωση υλικών θησαυρών ο άνθρωπος επιθυμεί δύο πράγματα, την ασφάλεια και την ευτυχία. Όμως πόσο ασφαλισμένος είναι ένας θησαυρός που μπορεί να κλαπεί ή να καταστραφεί; Ακόμη μπορεί ο πλούτος να προσφέρει μόνιμη ευτυχία στον άνθρωπο; Ο ίδιος ο Κύριος μας λέει ότι: «ουκ εν τω περισσεύειν τινί η ζωή αυτού εστιν εκ των υπάρχόντων αυτού». Και τούτο γιατί τα πλούτη, όσο περίσσια κι αν είναι, δεν δίνουν την αληθινή ζωή στον άνθρωπο, γεγονός που επιβεβαιώνει και η καθημερινή ζωή των ανθρώπων, ακόμα και σε δύσκολες εποχές, όπως και η δική μας.

Σε μια τέτοια δύσκολη εποχή καλούμαστε κι εμείς να μπούμε στο στίβο τον πνευματικό, περιορίζοντας τις δικές μας ανάγκες και εκδηλώνοντας ενδιαφέρον για τις ανάγκες των συνανθρώπων μας. «Ωρα ημάς εξ ύπνου εγερθήναι», κατά το σημερινό «Απόστολο». Ας ριχτούμε στον αγώνα της νηστείας των τροφών, αλλά με παράλληλο αγώνα στη νηστεία των παθών. Ας ριχτούμε στο στίβο της πνευματικής ζωής, όπου τα βραβεία είναι πολλά. Τόσα πολλά όσοι και οι «αθλητές» που θα αγωνιστούν «νομίμως». Σε αντίθεση με τους Ολυμπιακούς, περιφερειακούς, ή τοπικούς αγώνες όπου τα βραβεία τα παίρνουν οι πρώτοι, στον αγώνα αυτό του πνευματικού στίβου, βραβείο παίρνει όχι μόνο εκείνος που θα τερματίσει πρώτος, αλλά και εκείνος που θα τερματίσει τελευταίος. Ας προσηλωθούμε σ' αυτόν τον αγώνα. Ο Κύριος μας παρακολουθεί και περιμένει να μας βραβεύσει. «Άρα ουν έκαστος ημών περί εαυτού λόγον δώσει τω Θεώ» (Ρωμ. ιδ' 12), κατά τον Απόστολο Παύλο. «Καθένας μας, λοιπόν, θα λογοδοτήσει στο Θεό για τον εαυτό του». Αυτό ας μην το ξεχάσουμε ποτέ. Αμήν.

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ .ια΄ 24 – 26, 32 – 40

Ευαγγέλιο: Ιωάν. α΄ 44 – 52

21 Φεβρουαρίου 2010

«Ραββί, συ ει ο υιός του Θεού....»

Πριν δυο μέρες, είχε δεχτεί σαν κοινός θνητός, ο Ιησούς, τον βάπτισμα του Ιωάννη στον Ιορδάνη ποταμό. Εκεί φανερώθηκε και η Αγία Τριάδα, για να διακηρυχθεί ότι δεν ήταν μια κοινή βάπτισμα όπως των άλλων Ισραηλιτών που προσέρχονταν στον Ιωάννη. Εκεί δηλώθηκε και επιβεβαιώθηκε η θεότητα του Ιησού, του Χριστού. Από εδώ θα αρχίσει το διδακτικό Του έργο και την καθοδήγηση του λαού Του, για την απολύτρωση και την σωτηρία. Από εδώ θα αρχίσει και την πρόσκληση των μαθητών Του και ανάμεσα σ' αυτούς του Φίλιππου και του Ναθαναήλ.

Αυθόρμητη και απλή η ομολογία του Ναθαναήλ, αγαπητοί μου αδελφοί. Διδάσκαλε εσύ είσαι πράγματι ο Υιός του Θεού. Ένα απλό γεγονός, η αναφορά του Κυρίου ότι τον είδε κάτω από μια συκιά, ανεξήγητο φυσικά για τον Ναθαναήλ, ήταν αρκετό για να συμπεράνει, ότι αυτός που γνώριζε που βρισκόταν λίγο πριν τον φωνάξει ο Φίλιππος, ήταν ο Υιός του Θεού. Ήταν Αυτός για τον οποίο έγραφε ο Μωσής και οι προφήτες, στην Παλαιά Διαθήκη. Ήταν Αυτός που περίμενε ο λαός του Ισραήλ. Ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας που θα σώσει τον λαό Του, θα τον λυτρώσει από την δουλεία της αμαρτίας. Είναι ο Ναθαναήλ, αλλά και ο αγαπητός του φίλος Φίλιππος, άνθρωποι, αγαθοί και θρησκευόμενοι που μελετούσαν τη Γραφή και ερμήνευαν ορθά τον λόγο του Θεού. Άκουσαν και διάβασαν τις προφητείες και περίμεναν τον ερχομό του Μεσσία. Μέσα στην ψυχή του Φίλιππου είχε ήδη σχηματιστεί η εικόνα Του και γι' αυτό αμέσως, και χωρίς κανένα δισταγμό αντιλαμβάνεται ότι αυτός είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας. Και δεν κρατά μόνο για τον εαυτό του την ανακάλυψή του. Θέλει να κάνει κοινωνό και συμμετόχο και τον φίλο του τον Ναθαναήλ. «Έρχου και ίδε» του λέγει. Έλα να δεις, ποιον βρήκα. «Ον έγραψε εν τω νόμω Μωσής και οι προφήται, ευρήκαμεν Ιησούν τον υιόν Ιωσήφ τον από Ναζαρέτ». Αυτόν για τον οποίο έγραψε ο Μωσής και οι προφήτες, Τον βρήκαμε. Είναι ο Ιησούς ο γιος του Ιωσήφ από την Ναζαρέτ. Αλλά και λίγο πριν από τη συνάντηση των δύο φίλων με τον Χριστό, είχε γίνει μια άλλη συνάντηση και ομολογία και πρόσκληση. Ήταν ο Ανδρέας και ο Πέτρος που και αυτοί συνάντησαν τον Χριστό και ακούσαμε από τον ενθουσιώοντα Ανδρέα να λέγει στον αδελφό του Πέτρο: «ευρήκαμεν τον Μεσσίαν». Τους καλεί λοιπόν και αυτούς ο Χριστός, όπως τον Ανδρέα και τον Πέτρο, να γίνουν μαθητές Του, να Τον ακολουθήσουν. Να Τον ακολουθήσουν για να δουν πολύ μεγαλύτερα, σημαντικότερα θαύματα. Να Τον ακολουθήσουν, να ακούσουν την διδασκαλία Του. Να Τον ακολουθήσουν και να γίνουν μαθητές Του. Να τον ακολουθήσουν για να αναμεταδώσουν και αυτοί το μήνυμα της απελευθέρωσης από την αμαρτία, το μήνυμα της σωτηρίας σ' όλο τον κόσμο. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη», θα είναι η εντολή Του στους μαθητές Του, μετά την συμπλήρωση της επίγειας παρουσίας Του. Χαρακτηριστικό των συναντήσεων με τον Ιησού, αγαπητοί μου, η ομολογία. Η αδίστακτη και καθαρή και απερίφραστη, χωρίς περιστροφές, ομολογία σε μια περιχαρακωμένη και άκρως συντηρητική κοινωνία. Απαιτείται βαθιά πίστη αλλά και θάρρος για να δηλώνει κάποιος τι πιστεύει. Πολύ περισσότερο αν υπάρχει η αναμφίβολα αρνητική στάση της συντηρητικής κοινωνίας και ιδιαίτερα των δυνατών. Ζούσαν, ο Φίλιππος και ο Ναθαναήλ, μέσα σε μια θεοκρατική κοινωνία με αυστηρούς κανόνες και τους πολυπληθείς νόμους και

εντολές της Παλαιάς Διαθήκης με την ερμηνεία που επέβαλαν οι γραμματείς και φαρισαίοι. Βίωναν επιπλέον και την ρωμαϊκή κατάκτηση, υπόδουλοι του Ρωμαίου αυτοκράτορα. Και όμως δεν διστάζει ο Ναθαναήλ να συμπληρώσει την ομολογία του με την φράση: «Συ ει ο βασιλεύς του Ισραήλ» με την αδιευκρίνιστη ακόμη σημασία και αποστολή που είχε για τους Ισραηλίτες, ο αναμενόμενος Μεσσίας, ανθρώπινα προκλητική ωστόσο και για τους κρατούντες ρωμαίους. Ομολογία θαρραλέα, βασισμένη στη βαθιά γνώση της Γραφής και των προφητειών, στη δύναμη που δίνει η πίστη και η βεβαιότητα της θείας προέλευσης του Ιησού, τού από Ναζαρέτ. Αυτή λοιπόν η πίστη τους και η προθυμία τους επιβραβεύονται πολλαπλώς. Καλούνται πρώτα, και γίνονται μαθητές Του. Δέχονται την πραγματοποίηση, έπειτα, της υπόσχεσής Του, ότι «μείζω τούτων όψει». Θα δείτε πολύ μεγαλύτερα και θαύματα σημαντικά. Και τέλος μετατρέπονται και αυτοί σε διδάσκαλους της νέας θρησκείας, μεταφέρουν απόφεις τις αλήθειες του ευαγγελίου. Και αφού αποδέχτηκαν την εντολή του Κυρίου, γίνονται διαπρύσιοι κήρυκες στην ανθρωπότητα της ελπίδας της απολυτρώσεως από την αμαρτία και της συμμετοχής στην βασιλεία του Θεού. Αυτά ήταν τα βραβεία από την προσήλωσή τους στην πίστη. Παρόμοια ήταν και τα βραβεία που δέχτηκαν όλοι εκείνοι που υπακούοντες στην πίστη τους πραγματοποίησαν μεγάλα έργα. Είναι αυτοί που απαριθμεί σε μακρύ κατάλογο η αποστολική περικοπή προς Εβραίους, που ακούσαμε σήμερα. Πίστη λοιπόν, βαθιά, καθαρή από ιδεοληψίες και τύπους χωρίς περιεχόμενο αλλά και θάρρος ομολογίας πρέπει να χαρακτηρίζουν τον χριστιανό. Σήμερα, ημέρα της Ορθοδοξίας, γιορτή για την ορθή πίστη και ομολογία, αγαπητοί μου αδελφοί, έχουμε και ένα ακόμη λόγο να διευκρινίσουμε σε τι πιστεύουμε και πως πιστεύουμε. Οφείλουμε πίστη και λατρεία μόνο στον αληθινό Θεό, και την ομολογούμε χωρίς φόβο. «Συ ει ο Υιός του Θεού» διακήρυξε ο Ναθαναήλ. Αλλά οφείλουμε σεβασμό και στους εικονιζόμενους αγίους που μας παραδειγματίζουν με την ζωή τους χωρίς να παρασυρόμαστε από κάποιες ειδωλολατρικές τάσεις, που χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε δεχόμαστε και ακολουθούμε. Περιεχόμενο της πίστης μας είναι η λατρεία του Θεού, τα μυστήρια της εκκλησίας μας, ο νόμος του Θεού και ο σεβασμός και μίμηση εκείνων που αντιμετωπίζοντας την αμαρτία και τα προβλήματα της ζωής, κατατάχτηκαν στην χορεία των αγίων. Και φυσικά αυτά δεν τα κρατούμε αποκλειστικά για τον εαυτό μας, αλλά καλούμε και τους άλλους. «Έρχου και ίδε» επαναλαμβάνει και σε μας, καλώντας μας να Τον συναντήσουμε στη βασιλεία Του.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α΄10 – β΄3

Ευαγγέλιο: Μάρκ. β΄1 – 12

28 Φεβρουαρίου 2010

«Τέκνον, αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου».

Η Καινή Διαθήκη, όλο το έργο και τη διδασκαλία του Ιησού, πράξεις, ενέργειες, θαύματα, παραβολές, όλα τα ανακεφαλαιώνει σε μια μόνο έννοια, όπου φαίνεται με ενάργεια η βαθιά κοινωνική και πνευματική παρουσία Του στον κόσμο και στην ιστορία: στην έννοια της αγάπης. Αυτό μας αποδεικνύει το θαύμα της θεραπείας του παραλυτικού. Παράλληλα όμως, στο Ευαγγέλιο της Κυριακής Β΄ Νηστειών, φαίνεται καθαρά η θεότητα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο Οποίος προσφέρει όχι μόνο την υγεία αλλά και την άφεση των αμαρτιών στον παραλυτικό. Ο παραλυτικός ζητά τη γατριά του και ο Ιησούς του προσφέρει την απαλλαγή από την αμαρτία.

Η αμαρτία, που είναι η αστοχία της χρήσεως της ελευθερίας μας, καλλιεργεί άβυσσο ανάμεσα στον άνθρωπο και τον Θεό, που μόνο με το έλεος του Θεού γεφυρώνεται. Η αμαρτία μας είναι το παραμέρισμα της αγάπης του Θεού. Η άρση της αμαρτίας και των συνεπειών της είναι η εκ νέου λειτουργία της αγάπης του Θεού μέσα μας.

Στην Εκκλησία αδιάκοπα επιζητούμε το έλεος του Θεού. «Κύριε ελέησον». Η τραγωδία του ανθρώπου βρίσκεται στο ότι δεν αναγνωρίζει την πνευματική του αναπηρία, παραδέχεται την αμαρτωλότητα του όχι στην ουσία της, αλλά στις συνέπειες της (καλές πράξεις), και ενεργεί στηριζόμενος στον εγωισμό του με σκανδαλώδεις κινήσεις που όμως απομακρύνουν το Άγιο Πνεύμα από την καρδιά του.

Στις αδιέξοδες αυτές περιπτώσεις πρέπει να γνωρίζουμε: α) όταν διώχνουμε με τον εγωισμό μας το Πανάγιο Πνεύμα, να μην αυτό αποσύρεται, αλλά δεν απομακρύνεται από κοντά μας, β) το Άγιο Πνεύμα περιμένει με αγάπη και υπομονή την κατάλληλη στιγμή, που μάλιστα την προετοιμάζει, ώστε ο καθένας μας να γαληνεύσει στην καρδιά του, για να έλθει και να σκηνώσει μέσα μας, και γ) το Άγιο Πνεύμα απαντά αμέσως στο αίτημα της καρδιάς μας, έρχεται και φανερώνει το ιλαρό πρόσωπο του Κυρίου, γι' αυτό και μας καθαρίζει από πάσης κηλίδος.

Για να γίνουν αυτά πρέπει ο καθένας από εμάς να έχει την κατάλληλη προετοιμασία. Αν εμείς δε συνεργούμε, τότε ο Χριστός δεν επιβάλλει την παρουσία του αναγκαστικά. Όταν παραπονιόμαστε ότι δεν αισθανόμαστε την αγάπη του Θεού, αυτό δε σημαίνει ότι ο Θεός μας έχει εγκαταλείψει, αλλά ότι εμείς δεν είμαστε σε θέση να δεχθούμε την αγάπη Του. Γι' αυτό και πρέπει δια της μετάνοιας και της προσευχής να επιζητούμε πάντα το έλεος του Θεού. Ο άγιος Ιωάννης ο Καρπάθιος μας δίδει μια πολύ όμορφη εικόνα για τον άνθρωπο της μετάνοιας: «Η σελήνη, η οποία μεγαλώνει και πάλι μικραίνει, είναι τύπος του ανθρώπου, ο οποίος άλλοτε πράττει καλά κι άλλοτε αμαρτάνει, και κατόπιν με τη μετάνοια επανέρχεται στην ενάρετη ζωή. Λοιπόν, δε χάθηκε ο νους όποιου αμάρτησε, καθώς νομίζουν μερικοί, όπως της σελήνης το σώμα δε λιγόστεψε, αλλά μόνο το φως της. Αποκτά, λοιπόν, πάλι ο άνθρωπος τη λαμπρότητα του με τη μετάνοια, όπως η σελήνη μετά το λιγότεμα της ξαναντύνεται πάλι το φως».

Η άφεση των αμαρτιών προσφέρεται μέσα στην Εκκλησία δια των Μυστηρίων. Τη σωτηριώδη φωνή του Κυρίου, που άκουσε ο παραλυτικός, «τέκνον, αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου», την ακούμε και εμείς, που ζητάμε με ταπείνωση και αυτομεμψία, την άφεση των αμαρτιών και προσερχόμαστε στο μυστήριο της ιεράς Εξομολογήσεως. Αν η αμαρτία

είναι ο πνευματικός θάνατος, η μετάνοια και η άφεση των αμαρτιών είναι η ζωή και η ανάσταση. Αν η αμαρτία αιχμαλωτίζει τον άνθρωπο και σκοτίζει το νου, η άφεση των αμαρτιών είναι το γεγονός που μας καθιστά πρόσωπα , αφού ο άνθρωπος είναι πρόσωπο μόνο όταν συνδεθεί με το Πρόσωπο του Τριαδικού Θεού.

Ας μεταμορφωθούμε, λοιπόν, με την άσκηση στην πίστη και μαζί της με όλες τις άλλες ευαγγελικές ασκήσεις, της αγάπης, της προσευχής, της νηστείας, της ταπείνωσης, της θεοσέβειας, της σωφροσύνης, της πραότητας, της εγκράτειας. Έτσι ακατάπαυστα αυξάνουμε «την αύξησιν του Θεού» (Κολ. 2,19) μέχρι να γίνουμε θεάνθρωποι κατά χάριν.

Γιώργος Σαββίδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ
ΛΟΓΟΣ Γ΄

«Αγιασθήτω το όνομά σου, ελθέτω η βασιλεία σου».

Ο νόμος που περιέχει τη σκιά των μελλοντικών αγαθών και προαγγέλλει την αλήθεια με κάποια σύμβολα κι αινίγματα, όταν εισάγει τον ιερέα μέσα στο άδυτο για να προσευχηθεί στο Θεό, εξα-γνίζει πρώτα αυτόν που εισέρχεται με κάποιους καθαρμούς και ραντισμούς. Έπειτα, αφού τον καταστολίζει με την ιερατική στολή ποικιλμένη φανταχτερά με χρυσάφι και πορφύρα και τα άλλα άνθη των χρωμάτων, του βάλει τη μίτρα γύρω από το στήθος, κρεμώντας στα κράσπεδα τα καμπανάκια με τους θυσάνους, σφίξει επάνω του με τις επωμίδες το μανδύα και στολίζει και το κεφάλι με την κορώ-να και ραντίσει το κεφάλι του με το μύρο, έτσι μονάχα τον οδηγεί στο άδυτο, για να επιτελέσει τις απόρρητες ιερουργίες. Ο πνευμα-τικός όμως νομοθέτης, ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, απογυμνώ-νοντας το νόμο από τα σωματικά προκαλύμματα και αποκαλύπτο-ντας τα αινίγματα των τύπων, πρώτα δεν ξεχωρίζει έναν μόνο από όλους για να τον φέρει σε επαφή με το Θεό, αλλά χαρίζει σ' όλους εξίσου αυτό το αξίωμα, προτείνοντας κοινό σ' όλους όσους θέλουν το χάρισμα της ιεροσύνης. Έπειτα δεν σοφίζεται τη μεγαλοπρέ-πεια του ιερέα από ένα στολισμό άσχετο, που τον πέτυχε από συν-δυασμό των χρωμάτων και την εκζήτηση της ύφανσης, αλλά του φτιάχνει ένα στολισμό που του αρμόζει, δικό του, φορώντας του, αντί τον χρυσοποίκιλτο πορφυρό μανδύα, την πολύχρωμη χάρη των αρετών. Το στήθος του δεν το στολίζει με το γήινο χρυσάφι, άλλα ομορφαίνει το κάλλος της καρδιάς με την άδολη και καθαρή συνεί-δηση. Στη μίτρα επάνω εφαρμόζει αστραφτερές πολύτιμες πέτρες, που είναι οι λαμπρές θείες εντολές, όπως πιστεύει ο Απόστολος. Αλλά και με την περισκελίδα εξασφαλίζει το μέρος εκείνο του σώματος για το οποίο αυτή είναι προορισμένη. Κι ασφαλώς γνωρίζεις ότι το φόρεμα που στολίζει το μέρος αυτό είναι η σωφροσύνη. Έπειτα κρεμά από τα κράσπεδα της ζωής τους νοητούς θυσάνους και τα καμπανάκια. Ως τέτοια μπορεί να θεωρήσει κανένας τις φα-νερές εκδηλώσεις της ενάρετης πολιτείας, για να μη γίνει χωρίς να επισημανθεί το πέρασμά του από τη ζωή. Από αυτά λοιπόν τα κράσπεδα, αφού κρεμάσει αντί καμπανάκια τον εύχο λόγο της πίστης και αντί ρόδια την κρυφή ετοιμασία της μελλοντικής ελπίδας που την καλύπτει ο στιφός και τραχύς κάπως βίος, έτσι τον εισάγει στο βαθύτερο και άδυτο μέρος του ιερού.

Το άδυτο αυτό δεν είναι βέβαια ούτε άψυχο ούτε χειροποίητο, αλλ' είναι το απόκρυφο ταμείο της καρδιάς μας, αν είναι πραγματι-κά άδυτο από την κακία και άβατο από τους πονηρούς λογισμούς. Στολίζει και το κεφάλι του με το ουράνιο φρόνημα, όχι χαράζοντας τίποτα τύπους γραμμάτων σε χρυσό έλασμα, αλλά αποτυπώνοντας τον ίδιο το Θεό επάνω στον ηγεμονικό νου. Ραντίζει επίσης με μύρο τα μαλλιά του, που το παρασκευάζει η ίδια η ψυχή στο βάθος της με τις αρετές. Και τον ετοιμάζει να προσφέρει όχι τίποτα άλλο, αλλά τον ίδιο τον εαυτό του θύμα και σφάγιο στο Θεό με τη μυστι-κή ιερουργία. Αυτός λοιπόν που οδηγείται στην ιεροσύνη αυτή με τέτοιο τρόπο από τον Κύριο, αφού θανατώσει το φρόνημα της σάρ-κας με τη μάχαιρα του Πνεύματος, που είναι ο λόγος του Θεού, εξι-λεώνει έτσι το Θεό μπαίνοντας μέσα στα άδυτα, έχοντας σφάγιο στην ιερή αυτή θυσία τον ίδιο τον εαυτό του και προσφέροντας το ίδιο του το σώμα θυσία ζωντανή, αγία και ευάρεστη στο Θεό. Ίσως όμως κάποιος πει ότι δεν είναι τα πρόχειρα αυτά το νόημα της προ-σευχής που εξετάζομε, αλλά να σκεφτόμαστε καλά τους λόγους αυ-τούς και να μην εφαρμόζομε σ' αυτούς δικές μας σκέψεις. Ας θυμίσομε πάλι τι πρώτα μας δίδαξε η προσευχή. Όποιος δηλαδή προετοίμασε

τον εαυτό του με τέτοιο τρόπο, ώστε να τολμήσει με παρρησία να ονομάσει «Πατέρα του» το Θεό, αυτός ακριβώς είναι που φορεί τη στολή εκείνη που περιγράψαμε που αντηχεί με τα καμπανάκια και ανθεί με τους θυσάνους· λάμπει γύρω το στήθος του με τις αστραπές των εντολών και έχει στους ώμους τους πατριάρχες και τους προφήτες, όχι βέβαια τα ονόματά τους, αλλά μεταβάλλοντας τις αρετές εκείνων σε δικό του στολισμό. Και το κεφάλι του το στολίζει με το στεφάνι της δικαιοσύνης, και τα μαλλιά του τα έχει βρεγμένα με το ουράνιο μύρο και εισέρχεται μέσα στα υπερουράνια άδυτα, που είναι πραγματικά άδυτα σε κάθε βέβηλο κι απάτητα. Το πώς λοιπόν πρέπει να έχει παρασκευαστεί ο ιερωμένος το δείξαμε όσο χρειάζεται με την προηγούμενη εξέτασή μας. Απομένει τώρα να εξετάσουμε την ίδια την αίτηση, που πρόσταζε ο Θεός να προ-σφέρει αυτός που εισέρχεται μέσα στα άδυτα. Δε νομίζω πως έτσι πρόχειρα μας δίνουν εύληπτο το νόημά τους τα λόγια της προσευχής με την απλή μόνο έκθεσή της.

«Αγιασθήτω, λέει, «το όνομά σου· ελθέτω η βασιλεία σου». Τι μου χρειάζονται εμένα αυτά; θα πει κάποιος, που μαστιγώνει τον εαυτό του για τις αμαρτίες του ή που καλεί το Θεό σύμμαχό του για να ξεφύγει την αμαρτία που τον αιχμαλώτισε και που έχει πάντοτε μπροστά στα μάτια του αυτόν που παλεύει με τους πειρα-σμούς. Από εδώ οι θυμικοί παρασύρουν το λογισμό από την ηρεμία του· από εκεί οι άτοπες επιθυμίες αποδυναμώνουν το σφρίγος της ψυχής· από άλλο μέρος η πλεονεξία αχρηστεύει το διορατικό της καρδιάς, η έπαρση, η υπερηφάνεια, το μίσος, ο υπόλοιπος κατάλο-γος των αντιπάλων μας δυνάμεων. Μας τριγυρίζουν σαν κανένα εχθρικό στίφος και μας εξαπολύουν τον έσχατο κίνδυνο εναντίον της ψυχής. Αυτός λοιπόν που επιχειρεί ν' απαλλαγεί από αυτά με κάποια ισχυρότερη συμμαχία, ποιους λόγους καταλληλότερους θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει; Όχι αυτούς που χρησιμοποιεί ο μεγάλος Δαβίδ λέγοντας «είθε να γλυτώσω από όσους με μισούν», και «ας στραφούν οι εχθροί μου προς τα πίσω», και «βοή-θησέ μας ν' απαλλαγούμε από τη θλίψη μας» και όσα άλλα παρό-μοια, με τα οποία είναι δυνατό να προκαλέσουμε τη συμμαχία του Θεού κατά των αντιπάλων μας; Τώρα όμως τι λέει ο κανόνας της προσευχής; «Αγιασθήτω το όνομά σου». Κι αν αυτό δεν το έλεγα εγώ, είναι τάχα δυνατό να μην είναι άγιο το όνομα του Θεού; «Ελθέτω η βασιλεία σου». Τι είναι ξένο από τη βασιλεία από την εξουσία του Θεού, που μετρά με τη σπιθαμή του τον ουρανό, όπως λέει ο Ησαΐας, που κλείνει στη φούχτα του τη γη και περικρατεί με το χέρι του την υγρή φύση, που αγκαλιάζει όλη την εγκόσμια και υπερκόσμια κτίση; Αν λοιπόν είναι αιώνια άγιο το κράτος του Θεού και τίποτε δεν ξεφεύγει από τη δεσποτεία του Θεού, αλλά και όλων Κύριος είναι και προσθήκη αγιότητας δε δέχεται, αυτός που είναι σε όλα ανελλιπής και τέλειος, τι θέλουν να πουν τα λό-για της προσευχής «αγιασθήτω το όνομά σου· ελθέτω η βασιλεία σου»; Έκτος αν με το είδος της προσευχής ο Λόγος διδάσκει κάτι τέτοιο, ότι δηλαδή είναι αδύνατη η ανθρώπινη φύση ν' αποκτήσει κάποιο αγαθό και γι' αυτό δε θα ευοδωθεί τίποτε από όσα επιδιώ-κει, αν δεν κατορθώσει το αγαθό μέσα μας η θεία συμμαχία και το αποκορύφωμα όλων των αγαθών είναι να δοξάζεται το όνομα του Θεού με τη δική μου ζωή. Αλλά εμείς ας προτιμήσουμε την εκ του αντιθέτου έννοια.

Διάβασα σ' ένα σημείο της αγίας Γραφής να κατακρίνονται εκείνοι που γίνονται αίτιοι να βλασφημηθεί ο Θεός. Γιατί λέει, «αλίμονο σ' εκείνους που εξαιτίας τους τα έθνη βλασφημούν το όνομα μου». Αυτό έχει το εξής νόημα. Όσοι δεν έχουν ακόμα πι-στέψει στο κήρυγμα της αλήθειας, παρακολουθούν τη ζωή όσων έχουν αποδεχτεί την πίστη στο μυστήριο. Όταν λοιπόν μερικοί έχουν το όνομα της πίστης, ο βίος τους όμως αντιλογεί στο όνομα ή πέφτοντας στην ειδωλολατρία με την πλεονεξία ή ασχημονώντας με διασκεδάσεις και μέθη και όμοια με χοίρο κυλώντας στο βούρκο της ασωτίας, οι άπιστοι έχουν πρόχειρο το λόγο. Δεν κα-τευθύνουν τα βέλη τους στην προαίρεση εκείνων που κακοποιούν τη ζωή

τους, αλλά κατηγορούν ότι η πίστη διδάσκει αυτή τη δια-γωγή. Γιατί λένε δε θα γινόταν ο οποιοσδήποτε ή κακολόγος ή πλεονέκτης ή άρπαγας ούτε θα παρουσίαζε κάποιο παρόμοιο ελάττωμα, αν δεν ήταν σ' αυτούς νομιμοποιημένη η αμαρτία. Γι' αυτό ο Λόγος απευθύνει στους ανθρώπους αυτούς βαριά απειλή λέγοντας ότι αυτούς αφορά ο λόγος «αλίμονο σ' εκείνους που εξαιτίας τους βλασφημούν τα έθνη το όνομα μου».

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8ος Σελ. 57 – 65)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τρίτη	2 Φεβρουαρίου	:	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ
Κυριακή	7 Φεβρουαρίου	:	ΑΡΟΔΕΣ
Κυριακή	7 Φεβρουαρίου, (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Δευτέρα	8 Φεβρουαρίου,	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Τρίτη	9 Φεβρουαρίου, (Εσπερινός)	:	ΕΜΠΑ
Τετάρτη	10 Φεβρουαρίου	:	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Κυριακή	14 Φεβρουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγίων Παύλου και Βαρνάβα
Παρασκευή	19 Φεβρουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυριακή	21 Φεβρουαρίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Παρασκευή	26 Φεβρουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Κυριακή	28 Φεβρουαρίου	:	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Δευτέρα	1 Φεβρουαρίου	:	ΣΤΕΝΗ
Τρίτη	2 Φεβρουαρίου	:	ΛΑΣΑ
Κυριακή	7 Φεβρουαρίου	:	ΓΙΟΛΟΥ
Κυριακή	7 Φεβρουαρίου (Εσπερινός)	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Τετάρτη	10 Φεβρουαρίου	:	ΛΥΣΟΣ
Κυριακή	14 Φεβρουαρίου	:	ΠΑΝΩ ΠΑΧΝΑ
Παρασκευή	19 Φεβρουαρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	21 Φεβρουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Δημήτριος
Παρασκευή	26 Φεβρουαρίου	:	ΚΙΝΟΥΣΑ
Κυριακή	28 Φεβρουαρίου	:	ΣΚΟΥΛΛΗ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑ

Κυριακή 7 Φεβρουαρίου : ΑΓ. ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

Κυριακή 14 Φεβρουαρίου : ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ

Κυριακή 28 Φεβρουαρίου: ΚΑΘΗΚΑΣ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 7 Φεβρουαρίου : ΚΟΥΚΛΙΑ

Κυριακή 14 Φεβρουαρίου : ΛΕΤΥΜΠΟΥ

Κυριακή 28 Φεβρουαρίου: ΣΑΛΑΜΙΟΥ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 6 Φεβρουαρίου : ΓΟΥΔΙ

Κυριακή 13 Φεβρουαρίου : ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

Κυριακή 20 Φεβρουαρίου : ΚΟΥΚΛΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΗΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 14 Φεβρουαρίου : ΛΕΜΠΑ

Κυριακή 21 Φεβρουαρίου: ΔΡΥΜΟΥ

Κυριακή 28 Φεβρουαρίου: ΧΛΩΡΑΚΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 14 Φεβρουαρίου : ΤΙΜΗ

Κυριακή 28 Φεβρουαρίου : ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 7 Φεβρουαρίου: ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ

Κυριακή 14 Φεβρουαρίου: ΔΡΟΥΣΙΑ

Κυριακή 21 Φεβρουαρίου: ΑΡΓΑΚΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ 2010

ΕΤΟΣ ΛΑ΄

ΑΡ.357

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. δ΄ 14- ε΄6

Ευαγγέλιο: Μάρκ η΄34- θ΄1

7 Μαρτίου 2010

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι».

Τρίτη Κυριακή των νηστειών σήμερα και η Εκκλησία μας τοποθετεί τον τίμιο σταυρό ως οδηγό, στήριγμα και πυξίδα στο δρόμο μας. Το σημείο του σταυρού, που από όπλο καταδίκης και κατάρας, γίνεται με τη θυσία του Χριστού, όπλο κατά των δαιμόνων, νίκη κατά του θανάτου και μέσο σωτηρίας των ανθρώπων. Αν κάποιος δεν περάσει από τον σταυρό δεν θα μπορέσει να φτάσει στην ανάσταση. Όρισε, ακριβώς, η Εκκλησία μας να εορτάζουμε τον τίμιο σταυρό στο μέσο περίπου της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, για να αντλούμε δύναμη και κουράγιο στον της νηστείας και των αρετών αγώνα μας.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έχει πολλά να μας διδάξει. Θα σταθούμε, όμως, σε τρία σημεία εμβαθύνοντας στα νοήματά τους.

- **«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν»** μας λέγει ο Κύριος. Και απευθύνει την πρόσκλησή του σε όλους, εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια. Δεν έχει νόημα η σωτηρία, χωρίς την ελεύθερη βούληση του καθενός μας. Η σωτηρία δεν είναι αποτέλεσμα εξαναγκασμού και βίας, αλλά ελεύθερης και αβίαστης συγκατάθεσής μας. «Ο Θεός θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» μας λέγει αλλού η Αγία Γραφή. Ο Θεός θέλει και ζητά τη σωτηρία του καθενός ξεχωριστά, δεν μπορεί όμως να παραβιάσει την ελευθερία μας. Αν γινόταν αυτό τότε θα κατέστρεφε το "κατ' εικόνα" του ανθρώπου. Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε "κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση" του Θεού. Κύριο χαρακτηριστικό του Θεού που δόθηκε και στον άνθρωπο είναι η ελευθερία, το αυτεξούσιο. Δεν μπορεί ο Θεός να έρθει και να το αφαιρέσει κάνοντας τον άνθρωπο άβουλο. Μόνο ο άνθρωπος, σε αντίθεση με όλο το ζωικό βασίλειο, έχει αυτό ο προνόμιο της ελευθερίας. Μας παραθέτει ο Κύριος την διδασκαλία Του, τους λόγους Του και μας καλεί "όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν". Όποιος θέλει να με ακολουθήσει είναι ελεύθερος. Αν δεν με ακολουθήσει, όμως, θα είναι υπεύθυνος για τις συνέπειες της πράξης του.

Σύμφωνα με την διδασκαλία της Εκκλησίας μας υπάρχουν τρεις τάξεις ανθρώπων. Στην πρώτη είναι αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τις εντολές Του από φόβο μήπως τιμωρηθούν. Αυτοί είναι οι δούλοι. Στη δεύτερη τάξη είναι αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τις εντολές Του γιατί ελπίζουν σε ανταπόδοση. Αυτοί είναι οι μισθωτοί. Τέλος υπάρχει και μία τελευταία τάξη στην οποία ανήκουν αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τα προστάγματά Του από ανιδιοτελή αγάπη. Αυτοί είναι οι ελεύθεροι. Τέτοια πρέπει να είναι η αγάπη του σωστού Χριστιανού προς τον Θεό. Αγάπη χωρίς φόβο. Ελεύθερα και χωρίς ιδιοτέλεια πρέπει να αγαπά κάποιος τον δημιουργό του.

- **"Απαρνησάσθω εαυτόν"**. Σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού πρέπει να απαρνηθούμε τον κακό εαυτό μας, τα πάθη μας, τις αμαρτωλές επιθυμίες μας, μα πάνω από όλα, τον εγωισμό και τη φιλαυτία μας. Ο άνθρωπος καλείται να ταπεινωθεί μπροστά στο θέλημα του Θεού, να απαλλαγεί από το κάθε εγώ του και να κάνει υπακοή στον Θεό. Η υπακοή, κατά τους Πατέρες, είναι πηγή όλων των δωρεών και όλων των χαρισμάτων. Αυτός που απαλλάχθηκε από το δικό του εγώ και ακολουθεί τις εντολές του Θεού δεν σκλαβώνεται από αυτές αλλά ελευθερώνεται από τα δεσμά των παθών. Πρέπει να απαρνηθούμε οτιδήποτε μπαίνει εμπόδιο στο δρόμο μας και που γίνεται αιτία χωρισμού από τον Θεό.

Στην Κλίμακα του αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου διαβάζομε ότι κανείς δεν στεφανώνεται από τον Θεό αν πρώτα δεν κάνει τις τρεις αποταγές: πρώτα όλων των πραγμάτων του κόσμου, δεύτερον του ιδίου θελήματος και τρίτον της κενοδοξίας.

Φαντάζει δύσκολο, σήμερα, το εγχείρημα του "Απαρνησάσθω εαυτόν" από τον άνθρωπο της καταναλωτικής κοινωνίας, τον άνθρωπο της πλεονεξίας, τον άνθρωπο που θεοποιεί την ύλη και την λατρεύει, τον άνθρωπο που μοναδική σκέψη του είναι πως να κυριαρχήσει πάνω στους συνανθρώπους του. Δεν υπάρχει, όμως, άλλη διέξοδος στα αδιέξοδα που δημιουργούνται. Τον δρόμο μάς τον δείχνει ο ίδιος ο Κύριος. Με την απάρνηση του εαυτού μας θα μπορούμε ανάλαφροι να ακολουθήσουμε τον Χριστό, ο οποίος και θα είναι συμπαραστάτης στον αγώνα μας.

- **"Αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι"**. Καταλήγουμε τέλος στον σταυρό που τιμούμε σήμερα. Μας καλεί ο Κύριος να πάρουμε στους ώμους μας τον δικό μας σταυρό και να Τον ακολουθούμε. Η χριστιανική ζωή δεν είναι ζωή καλοπέρασης αλλά αγώνα. Η πρόσκαιρη αυτή ζωή μας είναι στάδιο προετοιμασίας και ο χριστιανός καλείται μέσα από τους ονειδισμούς, τα χλευάσματα και μειδιάματα των ανθρώπων να πορεύεται. Καλείται να υπομένει αγόγγυστα τους πόνους και τις θλίψεις της ζωής, πολλές φορές και την περιφρόνηση των άλλων. Αλλά, σύμφωνα και με την υμνολογία της Εκκλησίας, μας "οι νομίμως αθλούντες δικαίως στεφανούνται". Αυτοί που ελεύθερα θα ακολουθήσουν τον Χριστό και τα βήματα του και θα αγωνισθούν σύμφωνα με τους νόμους του, θα στεφανωθούν.

Ο Χριστός δεν μας δίνει ένα κατάλογο από επαχθείς εντολές και νουθεσίες για να τις ακολουθούμε, ούτε μας φορτώνει με φορτία δυσβάσταχτα που να μην μπορούμε να τα σηκώσουμε. Μας λέγει απλώς να Τον ακολουθήσουμε στον δρόμο που ο ίδιος χάραξε και βάδισε πρώτος. Και αλλού ο απόστολος Παύλος μας λέγει ότι, ο Χριστός ομοιώθηκε κατά πάντα με μάς και μπορεί να καταλάβει τις δυνάμεις και αδυναμίες μας. Μπορεί ακόμη να καταλάβει και τους πειρασμούς μας, αφού και ο ίδιος έχει πειραχθεί από τον διάβολο.

Ας αντλούμε λοιπόν δύναμη από τον Σταυρό του Χριστού και ας θυμόμαστε τον Άγιο και ισάπостоλο Κωνσταντίνο ο οποίος είδε σε όραμα τον τίμιο Σταυρό στον ουρανό με την επιγραφή "Εν τούτω νικά". Ο σταυρός θα είναι όπλο για μας και νίκη κατά των παθών μας. Όπλο κατά των επιβουλών του διαβόλου αλλά και όπλο ενίσχυσης στον αγώνα μας. Ο σταυρός είναι η αρχή. Είναι το μέσο που θα μας φέρει στην ανάσταση.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
Απόστολος: Εβρ. στ΄ 13 – 20
Ευαγγέλιο: Μαρκ. θ΄ 17 - 31
14 Μαρτίου 2010

«Διδάσκαλε, ήνεγκα τον υιόν μου πρός σε...»

Διδάσκαλε, έφερα σε σένα τον γιο μου. Αγωνιώδης η κραυγή του δύστυχου πατέρα που φέρνει τον σεληνιαζόμενο γιο του στον Κύριο για να τον θεραπεύσει. Και ακολουθεί η περιγραφή με τα μελανώτερα χαρακτηριστικά, τής εξαιρετικά επικίνδυνης αρρώστιας του παιδιού του, που έφερνε μαζί του σχεδόν από τη γέννησή του. Και ασφαλώς δεν θα ήταν δυνατόν να αφήσουν τον οποιοδήποτε ασυγκίνητο, και πολύ περισσότερο τον οικτίρμονα Κύριο. Είναι πραγματικά δραματική η καθημερινή ζωή του παιδιού τους, αγαπητοί μου αδελφοί. Είναι τραγική η κατάσταση που επικρατεί στο σπίτι του, για όλη την οικογένεια. Ο δυστυχής πατέρας και η αξιολύπητη μητέρα του, τρέχουν συνεχώς από κοντά του για να το διαφυλάξουν από τους πολλούς και ποικίλους κινδύνους που το οδηγούσε η ασθένειά του. Και φυσικά δεν δυσανασχετούν ούτε γογγύζουν για το κακό που τους βρήκε. Είναι οι γονείς του. Θεωρούν καθήκον τους την προστασία του γιου τους. Την θεραπεία του, αν το κατορθώσουν. Γι΄ αυτό με αγωνία τρέχουν παντού, αναζητώντας τρόπους θεραπείας. Κι όταν ακούνε για τον ερχομό του Κυρίου και για τις θαυματουργικές θεραπείες, σ΄ όσους Τον πλησιάζουν, σπεύδει ο πονεμένος πατέρας, φορτωμένος τον καθημερινό του σταυρό, να τους βοηθήσει. *«Αλλ΄ ει τι δύνασαι, βοήθησον ημίν, σπλαχνισθείς εφ΄ ημάς»*. Αν έχεις κάποια δύναμη, σπλαχνίσου μας και βοήθησέ μας, παρακαλεί και φωνάζει με πόνο, και αβέβαια, ο πατέρας. Ωστόσο συγχρόνως εκδηλώνεται και η παρατήρηση τού πατέρα για την αδυναμία των μαθητών να τον θεραπεύσουν, και το έντονο παράπονο του Κυρίου, για την περιορισμένη πίστη των μαθητών. Σοβαρά και τα δύο αυτά θέματα που δίνει η περικοπή την ευκαιρία να τονιστούν. Και το θαύμα που τελικά έγινε με την θεία δύναμη του Χριστού, αλλά και το σπουδαιότερο, με το *«ει δύνασαι πιστεύσαι πάντα δυνατά τω πιστεύοντι»*. Όλα είναι δυνατά σε όποιον πιστεύει στο Θεό. Όλα, και τα πιο απίθανα. Αυτό οδήγησε κατόπιν τον πατέρα στην ομολογία της πίστης του, ώστε να δηλώσει δακρυσμένος, επειδή γνώριζε πόσο περιορισμένη ήταν. *«Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μοι τη απιστία»*. Η παράκληση, με τη ειλικρινή παραδοχή της αδύνατης του πίστης, δηλώνει και την επιθυμία του να την ενισχύσει, να την αυξήσει. Έτσι λοιπόν η απάντηση – πρόκληση του Κυρίου προς δύστυχο πατέρα, με το *«ει δύνασαι πιστεύσαι πάντα δυνατά τω πιστεύοντι»* θα ακολουθηθεί από την θεραπεία του παιδιού του. Την περιγράφει στη συνέχεια ο ευαγγελιστής Μάρκος με λιτή και περιεκτική συντομία αναφέροντας τον τρόπο της θεραπείας. Την επιτακτική εντολή του Κυρίου, *«το πνεύμα το κωφόν και το άλαλον, έξελθε...»*, που επιφέρει την συγκλονιστική σωματική και ψυχική επίδραση. Και όταν πέφτει *«ωσει νεκρός»*, τον κρατά από το χέρι, τον ανασηκώνει για να τον παραλάβει ο πατέρας του.

Ωστόσο και άλλα σοβαρά θέματα προκύπτουν από το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου αδελφοί. Η θαυματουργική δραστηριότητα του Κυρίου, που πάντοτε τονίζει την απαραίτητη προϋπόθεση της παντοδύναμης πίστης. Το παράπονο του Κυρίου για τους μαθητές *«ω γενεά άπιστος»*. Η απάντηση στην απορία των

μαθητών που θέτει και την προϋπόθεση της προσευχής και της νηστείας για την ενίσχυση και αποτελεσματικότητα της πίστης. Τέλος, το όχι λιγότερο σημαντικό. Το έντονο ενδιαφέρον του πατέρα για το παιδί του, που εκτός από την θεραπεία του βασανιζόμενου παιδιού του, θα τον οδηγήσει και στο δρόμο της πίστης.

Πολλά και σημαντικά είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε οι γονείς με τα παιδιά μας. Δεν είναι μόνο προβλήματα υγείας, που ευχόμαστε και πιστεύουμε να έχουμε συμπαραστάτη τον Κύριό μας. Με πόνο ψυχής διαπιστώνουμε και παρακολουθούμε πολλές φορές, και συνήθως καθυστερημένα, κάποιες συναναστροφές με απρόσμενες τραγικές, κάποτε συνέπειες για τα παιδιά μας αλλά και την οικογένεια όλη. Βλέπουμε να αποκτούν κακές παρέες και συνήθειες καταστροφικές. Κάπνισμα και ναρκωτικά, ποτό και χαρτοπαίγνιο και τόσα άλλα. Και συμβαίνουν αυτά είτε γιατί η απόλυτη αμεριμνησία ή και αδιαφορία μας, αφήνει ελεύθερη την παρέμβαση και καθοδήγηση άλλων. Είτε γιατί εσωτερικές διαμάχες και διαφορές μεταξύ των γονέων δίνουν μια διέξοδο, ή ακόμη κάποιες απόψεις υπερβολικής ελευθερίας μέχρι ασυδοσίας, που παραχωρούμε στα παιδιά μας, εν ονόματι παρεξηγημένων νέων, δήθεν προοδευτικών αντιλήψεων, επιτρέπουν σοβαρές παρεκκλίσεις. Και για να προσθέσω έναν ακόμη λόγο. Η υπερβολική επαγγελματική απασχόληση και των δύο γονέων για την καλύτερη ζωή των παιδιών μας, ή για την απόκτηση περισσότερων αγαθών ή η διαβίωση σε ποικίλες καθημερινές διασκεδάσεις. Σε όλες τις περιπτώσεις που αναφέραμε, αγαπητοί μου, είναι φανερή η λανθασμένη αγωγή που παρέχουμε εμείς, οι γονείς, ή και η παντελής απουσία της. Είναι επίσης σαφής η ευθύνη, κι ας μη προσπαθούμε να την αποδώσουμε σε άλλους παράγοντες, που οπωσδήποτε και αυτοί επηρεάζουν. Πρωταρχική ωστόσο ευθύνη έχει η οικογένεια. Το καθημερινό παράδειγμα των γονέων. Με προσευχή και νηστεία, συνιστά ο Κύριος και την παντοδύναμη πίστη θα μπορέσουμε να θεραπεύσουμε τα προβλήματα. Η θρησκευτική αγωγή και η επαφή με την Εκκλησία ασφαλώς βοηθούν το έργο μας. Εδώ πρέπει να οδηγήσουμε τα παιδιά μας, στον Χριστό, όπως και ο πατέρας της σημερινής περικοπής. Νοιώθουμε μ' αυτό τον τρόπο ότι κάναμε το καθήκον μας και από εκεί και πέρα, με πραγματική, βαθιά πιστή εμπιστευόμαστε στο Χριστό. Γένοιτο.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ΄11-14

Ευαγγέλιο: Μαρκ. ι΄32-45

21 Μαρτίου 2010

«Και γάρ ο υιός ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθῆναι αλλά διακονῆσαι»

Η Εκκλησία μας, την Κυριακή Ε΄ Νηστειών, προβάλλει και τιμά την ιερή μνήμη μιας αγίας γυναίκας, της οσίας Μητρός ημών Μαρίας της Αιγύπτιας, η οποία ξεκίνησε από την περιθωριακή ζωή και τελειώθηκε στην άσκηση. Ο βίος της είναι μια ακραία οσιακή ιστορία αδαμικής γυμνότητας, φυσικής και ψυχικής απάθειας, αποβολής των ανθρώπινων ιδιωμάτων, εγκατάλειψης των ιδίων νοημάτων και θελημάτων, ανάκληση της αρχαίας υγείας της ψυχής, ιστορία της παρθενίας του σώματος και του πνεύματος. Είναι ιστορία κατάδυσης στο άπειρο βάθος της Χάριτος του Θεού. Η μνήμη της προβάλλεται από την Εκκλησία προς το τέλος της Σαρακοστής, για εξέγερση και βαθύ προβληματισμό, γιατί η οσία Μαρία η Αιγύπτια έζησε το χάος της αμαρτίας και αποκάλυψε το νόημα της αληθινής μετάνοιας και συγνώμης, ζώντας σαράντα επτά ολόκληρα χρόνια στην έρημο του Ιορδάνου. Αποκάλυψε το πόσο απέραντη είναι η αγάπη του Θεού για μας τους αδύναμους και αμαρτωλούς ανθρώπους, το πόσο αναρίθμητοι είναι οι δρόμοι που κατασκευάζει ο Θεός μέσα από την καθημερινότητα της ζωής, για να οδηγήσει τον καθένα μας στην οδό της σωτηρίας, το με πόση ταπείνωση, πραότητα και μακροθυμία ετοιμάζει και αναμένει τη μετάνοια του καθενός μας.

Τι ανοίγει από μέρους μας τον δρόμο προς τον Κύριο, που έρχεται να σταυρωθεί για την αμαρτία του κόσμου, ή τι είναι εκείνο που μας σώζει; Η οσία Μαρία η Αιγύπτια μας μαθαίνει ότι εκείνο που είναι απαραίτητο από εμάς είναι η αίσθηση της αμαρτωλότητας μας ή η απόγνωση από τον εαυτό μας, που μας στρέφει, όταν μας κατακαίει η δίψα της προσωπικής επικοινωνίας και της αγάπης και μας φλογίζει ο άνθρωπος της οδύνης και του θείου πόθου, στην αγάπη και το έλεος του Θεού.

Δεν μπορούμε να ελπίζουμε στον εαυτό μας, αλλά να έχουμε πεποίθηση μόνο στο Θεό, που εγείρει τους νεκρούς, «τους νεκρωθέντας τη αμαρτία». Εκείνο που τελικά μας σώζει είναι η άπειρη αγάπη του Θεού, η οποία σφραγίζει το μυστήριο της υπάρξεως του Θεού και της αιωνιότητας του ανθρώπου.

Κανένας δεν έχει εκπέσει από την αγάπη του Θεού. Γιατί ο άνθρωπος και μέσα στην αμαρτωλότητα του, ακόμη και στα έσχατα όρια της αξιοπρέπειας του, δεν παύει να

είναι παιδί του Θεού. Άλλωστε ποιος μπορεί να μας βεβαιώσει ότι ο άνθρωπος είναι ότι πράττει ή ότι είναι ελεύθερος στις πράξεις του ή αγαπά αυτό που πράττει;

Η οσία Μαρία γίνεται τύπος των πιστών, που τόσο παγιδεύονται στον πειρασμός της αυτοδικαιώσεως και της αυτάρκειας, γιατί δίνει αυτό που είναι: το είναι της γυμνό, για να το ενδύσει και πάλι η Χάρη του Θεού. Δίνει ακριβώς αυτό που γνωρίζει και περιμένει ο Θεός από τον άνθρωπο: την άβυσσο του μυστηρίου της καρδιάς, τη μετάνοια, η οποία μας σώζει και μας αγιάζει.

Μετάνοια είναι η αλλαγή του νου, το νέο φρόνημα, η δυναμική μετάβαση «εκ το παρά φύσιν εις το κατά φύσιν, και εκ του διαβόλου προς τον Θεόν επάνοδος δι' ασκήσεως και πόνων». Αυτός ο ορισμός καθιστά σαφές ότι η μετάνοια δεν είναι συμμόρφωση προς τον Νόμο, αλλά συγκλονιστική συνάντηση με τον Χριστό.

«Εγγίσατε των Θεώ και εγγιεί υμίν» (Ιακ. 4,8). Αν κάνουμε ένα βήμα προς τον Θεό, Εκείνος κάνει δέκα προς εμάς. Η κόλαση δεν είναι για τους αμαρτωλούς, αλλά για τους αμετανόητους. Για εκείνους, που δεν αισθάνονται την αναξιοτήτά τους, που δεν γνωρίζουν το μεγαλείο της συγνώμης, που αγνοούν τον παράδεισο της αγάπης του Θεού, που δεν ζουν την ελπίδα της πίστεως.

Η Εκκλησία μπορεί να λέει στον κάθε άνθρωπο: Τίποτε μη φοβάσαι, ποτέ μη φοβάσαι και μη θλίβεσαι. Μια και μετανοείς, όλα θα στα συγχωρέσει ο Θεός. Μα κι ούτε υπάρχει ούτε μπορεί να υπάρχει, να γίνει στον κόσμο τέτοιο κρίμα, που να μην το συγχωρέσει ο Θεός σ' εκείνον που μετανοεί αληθινά. Μα κι ούτε μπορεί ο άνθρωπος να κάνει ένα τόσο μεγάλο αμάρτημα που θα μπορούσε να εξαντλήσει την αστείρευτη αγάπη του Θεού.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φιλπ. δ´4 – 9

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιβ´1 – 18

28 Μαρτίου 2010

**«Προ εξ ημερών του Πάσχα ήλθεν εις Βηθανίαν... τη επαύριον...
έρχεται Ιησούς εις Ιεροσόλυμα» (Ιωάν. ιβ´ 1 και 12).**

Διπλή υποδοχή, διπλή είσοδο και διπλά συναισθήματα διακρίνουμε τις τελευταίες μέρες της δημόσιας δράσης του Κυρίου, όπως μας περιγράφει το σημερινό Ευαγγέλιο.

Διπλή υποδοχή, σε επίπεδο οικογένειας αλλά και σε επίπεδο κοινωνίας. Υποδοχή στη Βηθανία από την οικογένεια του αναστημένου Λαζάρου, όπου ήλθεν ο Ιησούς «προ εξ ημερών του Πάσχα». Μια υποδοχή θερμή, ειλικρινής, με εκδηλώσεις αφοσίωσης και λατρείας, όπως ταιριάζουν στον Ιησού σαν Θεό.

Η δεύτερη υποδοχή είναι ευρύτερη, είναι μαζική και εκδηλώνεται σε επίπεδο κοινωνίας. Διακρίνεται για το στιγμιαίο, απουσιάζει όμως από αυτήν το πνευματικό βάθος και η χρονική διάρκεια. Ενώ τώρα τον υποδέχονται με «τα βαΐα των φοινίκων» και επευφημούν στο πρόσωπο του Ιησού τον απεσταλμένο από το Θεό Μεσσία, λίγες μέρες μετά, πολλά από τα πρόσωπα αυτά, δε θα διστάσουν να φωνάξουν το «σταυρωθήτω».

Παρά το ότι η υποδοχή της οποίας τυγχάνει ο Ιησούς στη Βηθανία και στα Ιεροσόλυμα διαφέρουν σε πνευματικό βάθος, εν τούτοις ο τρόπος αποδοχής του Ιησού και στις δύο περιπτώσεις αποκαλύπτει την αποδοχή της ιδιότητάς του ως Μεσσία και Λυτρωτή. Αυτή η αποδοχή του ως Μεσσία και Λυτρωτή εκφράζεται με την απάντηση στον Ιούδα «Άφες αυτήν εις την ημέραν του ενταφιασμού μου τετήρηκεν αυτό». Άφησέ την ήσυχη. Αυτό που κάνει είναι για την ημέρα του ενταφιασμού μου. Αλλά και η αποδοχή της μεγαλόφωνης κραυγής του κόσμου: «Ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου, βασιλεύς του Ισραήλ» εκφράζεται μέσα από τη δική του σιωπή.

Πέρα από τη διπλή υποδοχή, η είσοδος του Ιησού στα Ιεροσόλυμα έχει διπλό χαρακτήρα. Είναι ταπεινή, αφού «ευρών ο Ιησούς ονάριον εκάθισεν επ' αυτώ» εκπληρώνοντας έτσι τη σχετική προφητεία που έλεγε «Μη φοβάσαι θυγατέρα μου, πόλη της Σιών· νάτος έρχεται σ' εσένα ο βασιλιάς σου σε γαϊδουράκι πάνω καθισμένος». Με την εκπλήρωση της σχετικής προφητείας και ιδιαίτερα της αποδοχής των έργων και των λόγων του λαού, που είναι ενθουσιώδης και πανηγυρική, η είσοδος του στα Ιεροσόλυμα αποκτά και ένδοξο χαρακτήρα. Τα βαΐα των φοινίκων, κι ακόμη περισσότερο οι λόγοι που ζητωκραύγαζε ο κόσμος, επιβεβαιώνουν το ένδοξο αυτής της υποδοχής.

Όμως, πέρα από το διπλό χαρακτήρα και το διπλό περιεχόμενο αυτής της υποδοχής, που επιβεβαιώνονται στη συνέχεια με τη Σταύρωση και την Ανάσταση, διπλή παρουσιάζεται και η φύση των συναισθημάτων. Συναισθήματα πίστης, αγάπης και αφοσίωσης από τη μια, που εκδηλώνονται από τις αδελφές του Λαζάρου, Μάρθα και Μαρία, σαν έκφραση ευχαριστίας στο μεγάλο τους ευεργέτη, τον Ιησού. Αλλά και εδώ τα συναισθήματα εκδηλώνονται με τρόπο διαφορετικό. «Η Μάρθα διηκόνει», υπηρετούσε κοπιαστικά, στη διάρκεια του δείπνου που πρόσφεραν στον Ιησού. Η Μαρία από την άλλη, στη διάρκεια του δείπνου «πήρε μια φιάλη από το πιο ακριβό άρωμα της νάρδου κι άλειψε τα πόδια του Ιησού. Έπειτα σκούπισε με τα μαλλιά της τα πόδια Του κι όλο το σπίτι γέμισε με την ευωδιά του μύρου».

Το άρωμα της αγάπης και του μύρου ενώθηκαν αρμονικά. Όμως το άρωμα της πράξης της Μαρίας ξεπερνά σε δύναμη και διάρκεια το φυσικό άρωμα του μύρου. Αυτό ξεπερνά το σπίτι και την εποχή που εκδηλώθηκε η πράξη. Αυτό γίνεται διαχρονικό. Η πράξη της Μαρίας θα διαλαλεί μέσα από τους αιώνες ότι καμιά πράξη και καμιά υπηρεσία δεν θεωρείται πολύτιμη, ούτε και εξευτελιστική όταν από αγάπη προσφέρεται στον Ιησού. Αυτή η πράξη της Μαρίας αποκαλύπτει σε όλους και ιδιαίτερα τους χριστιανούς, πόσο σπουδαίο και σημαντικό είναι το να ξέρουμε να ευχαριστούμε το Θεό για τις πολλές και καθημερινές δωρεές του και ξέχωρα για την εκπλήρωση κάποιων ειδικότερων παρακλήσεών μας.

Δυστυχώς, όμως, η πολύτιμη πράξη της Μαρίας δεν έγινε αποδεκτή ούτε και βρήκε μιμητές. Αντίθετα, βρήκε επικριτές. Επαναλαμβάνω, δυστυχώς η πράξη της Μαρίας βρήκε επικριτές και μάλιστα από την ομάδα των μαθητών του Ιησού. Ο Ιούδας κοστολογεί το πολύτιμο μύρο και θυμάται τους φτωχούς, όπως τους θυμούνται κατά καιρούς και κάποιοι χριστιανοί που επικρίνουν την Εκκλησία για «άσκοπες σπατάλες»! Εύκολα συγχύζουν τη θεοσέβεια με την υποκρισία, όπως έκαναν λίγο αργότερα και οι αρχιερείς του Ιουδαϊκού λαού. Συγχύζουν ακόμα την φιλανθρωπία με την υποκρισία. Γιατί «φιλόφρωτα» συναισθήματα που εκδηλώνονται καιροσκοπικά δεν είναι στοιχείο φιλανθρωπίας αλλά καθαρή υποκρισία και απανθρωπία.

Τούτο το επιβεβαιώνει και η συνέχεια του Ευαγγελίου με την απάντηση του ίδιου του Ιησού στον Ιούδα. Πως, καθήκον που μπορεί να γίνει οποτεδήποτε και μάλιστα σε μεγάλη χρονική περίοδο θα πρέπει να παραχωρεί τη θέση του στο καθήκον που επιβάλλεται να γίνει σε συγκεκριμένη χρονική στιγμή, πολύ δε περισσότερο όταν αυτό έχει σχέση με το Θεό. Είπε τότε ο Ιησούς, απαντώντας στον Ιούδα: «Άφησέ την ήσυχην· αυτό που κάνει είναι για την ημέρα του ενταφιασμού μου. Οι φτωχοί πάντοτε θα υπάρχουν κοντά σας, εμένα όμως δε θα με έχετε πάντοτε».

Η φιλανθρωπία είναι πολύ αξιόλογη, τονίζει και ο Άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας, όταν όμως είναι αναγκαία να γίνει η λατρεία, τότε θα πρέπει να προηγείται το καθήκον της λατρείας και μετά να ακολουθεί η φιλανθρωπία. «Ότε ουν χρεία λατρείας ή υμνωδίας, δει προτιμάν ταύτας της εις τους πτωχούς αγάπης· δυνατόν γαρ ευ ποιείν μετά τας πνευματικές λειτουργίας».

Μια τέτοια αντίληψη δεν αποστρέφεται την φιλανθρωπία. Πολύ δε περισσότερο δεν καταργεί την φιλανθρωπία. Αντίθετα, την ενισχύει. Όσο περισσότερο «φιλόθεοι» γίνουμε, τόσο πιο φιλόφρωτοι θα είμαστε.

Αδελφοί μου, η Εκκλησία, μέσω του Ευαγγελίου, μας μεταφέρει τα γεγονότα όπως διαδραματίστηκαν «προ εξ ημερών του Πάσχα». Την ίδια στιγμή μεταφέρει τα γεγονότα χρονικά και τοπικά στην εποχή μας, με στόχο να γίνουμε συμμετοχοί σ' αυτά και όχι θεατές εκ του μακρόθεν. Για τούτο, σήμερα, κρατώντας τα δικά μας «βαΐα», τα κλαδιά της ελιάς, θα υποδεχθούμε σε λίγο τον Ιησού και μαζί με το δικό μας «ωσαννά» θα υποσχεθούμε ότι συμπορευόμαστε και συσταυρωνόμαστε μαζί του. Και συμπόρευση και συσταύρωση τότε μόνον υπάρχει, όταν συνοδεύεται με ειλικρίνεια προθέσεων, αλλά και ειλικρίνεια συναισθημάτων. Ιδιαίτερα δε, όταν οι ειλικρινείς προθέσεις γίνουν πράξεις, τα δε συναισθήματα καθημερινός τρόπος ζωής. Το «Ίδου ο Νυμφίος έρχεται» ας μην είναι μια φραστική αναμονή, αλλά ας γίνει ενδόμυχη προσευχή που θα διαρκεί τόσο, όσο και η ζωή μας. Είθε ο Κύριος να βρει τον καθένα από μας «γρηγορούντα». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΛΟΓΟΣ Γ΄

«...Αν αυτό έγινε καταληπτό, είναι καιρός να κατανοήσουμε αυτό που λέγεται έκ του αντιθέτου. Πρέπει πριν από όλα να ζητούμε με την προσευχή μας και αυτό να θεωρούμε ως ανώτερο σκοπό της προσευχής, το να μη βλασφημείται με τη ζωή μας το όνομα του Θεού, αλλά να δοξάζεται και ν' αγιάζεται. Μ' έμενα, λέει λοιπόν, να αγιασθεί το όνομα της δεσποτείας σου που επικαλέστηκα, «για να δουν οι άνθρωποι τα καλά έργα και να δοξάσουν τον ουράνιο Πατέρα. Ποιος έχει τόσο θηριώδη και άλογα αισθήματα, ώστε βλέποντας ανάμεσα σ' εκείνους που πίστεψαν στο Θεό καθαρό βίο που κατορθώθηκε με την αρετή, που είναι καθαρός από όλα τα μολύσματα της αμαρτίας, ξένος από κάθε υποψία για κακό, λαμπρός μέσα στη σωφροσύνη του, σεμνός από φρόνηση, που θα δείχνει ανδρεία στις προσβολές των παθών, να μην εξασθενεί πουθενά από σωματική ηδυπάθεια, να είναι όσο μπορεί πιο μακριά από την τρυφή και τη νωθρότητα και την ξιππασία της έπαρσης· που να μετέχει στη ζωή όσο είναι απόλυτη ανάγκη, πατώντας τη γη με την άκρη του ποδιού του και να μην καταχώνεται μέσα σ' αυτή τη γήινη ζωή με τις απολαύσεις των ηδονών, αλλά να υψώνεται πάνω από όλη την απάτη των αισθήσεων κι ενώ είναι μέσα στη σάρκα, να συναγωνίζεται την ασώματη ζωή· κι ένα πλούτο μόνο να πιστεύει, την απόχτηση της αρετής· μια ευγενή καταγωγή, να είναι οικείος του Θεού· ένα αξίωμα και μία εξουσία, να είναι κύριος του εαυτού του, να είναι αδούλωτος σ' ανθρώπινα πάθη και να στενοχωρείται με την παράταση της υλικής ζωής και να επείγεται, όπως αυτοί που κακοπαθούν στη θάλασσα, να φτάσει στο λιμάνι της ανάπαυσης. Ποιος λοιπόν βλέποντας ένα τέτοιο πιστό δε δοξάζει το όνομα που το επικαλείται μια τέτοια ζωή; Λέγοντας λοιπόν στην προσευχή του «αγιασθήτω το όνομά σου», το νόημα των λόγων της προσευχής αφορά εμένα· είθε να γίνω με τη σύμπραξη και τη βοήθειά σου άμεμπτος, δίκαιος, θεοσεβής, μακριά από κάθε κακία, να λέγω την αλήθεια, να πράττω έργα δίκαια, να πορεύομαι με ειλικρίνεια, να λάμπω από σωφροσύνη, να έχω στόλισμά μου την αφθαρσία και καλλώπισμά μου τη σοφία και τη σύνεση, ο νους μου να στρέφεται προς τα άνω, να περιφρονώ τα γήινα και να με καταλάμπει ο αγγελικός βίος. Αυτά και τα παρόμοια περιέχει η σύντομη αυτή αίτηση που λέμε στην προσευχή μας «αγιασθήτω το όνομά σου». Δεν είναι δυνατό να δοξαστεί ο Θεός από τον άνθρωπο με άλλο τρόπο, αν η αρετή του δεν αποδίδει στη θεία δύναμη την αιτία των αγαθών.

Η επόμενη φράση εύχεται να 'ρθει η βασιλεία του Θεού. Αξιώνει τάχα να γίνει βασιλιάς ο ήδη βασιλιάς του παντός, αυτός που είναι πάντοτε ο, τι είναι, που είναι ανεπηρέαστος από κάθε μεταβολή, που δεν έχει να πιάει κάπου καλύτερα; Ποιος λοιπόν είναι σκοπός της προσευχής στο Θεό, όταν προσκαλεί τη βασιλεία του Θεού; Αλλά την αληθινή εξήγηση του λόγου τούτου μπορούν να την καταλάβουν εκείνοι στους οποίους το πνεύμα της αλήθειας αποκαλύπτει τα κρυμμένα μυστήρια. Εμείς έχουμε για τη φράση αυτή την εξής άποψη. Πάνω από όλα υπάρχει μια αληθινή εξουσία και δύναμη, αυτή που έχει την κυριαρχία και τη βασιλεία του παντός όχι μ' ένα βάνουσο και τυραννικό καταναγκασμό δένοντας στο ζυγό της υποταγής τους υπηκόους της με το φόβο και την ανάγκη. Η αρετή αρμόζει να είναι ελεύθερη από κάθε φόβο και ανεξάρτητη και να διαλέγει με δική της γνώμη και θέληση το αγαθό και η ολοκλήρωση κάθε αγαθού είναι να ταχθεί κάτω από την ζωοποιό εξουσία. Επειδή λοιπόν η ανθρώπινη φύση γελάστηκε και πλανήθηκε στη διάκριση του καλού και πραγματοποιήθηκε η ροπή της προαίρεσής μας προς το αντίθετο και η ζωή των ανθρώπων κυριαρχήθηκε από κάθε κακό κι από άπειρους δρόμους καταλογίστηκε στον άνθρωπο ο θάνατος, γιατί κάθε υποβολή της κακίας είναι σα ν' ανοίγει σε βάρος μας κάποιο δρόμο για το θάνατο, επειδή λοιπόν μπλεχτήκαμε σε ένα τέτοιο τυραννικό καθεστώς και παραδοθήκαμε στο θάνατο με τις προσβολές των παθών, όπως παραδινόμαστε στο δήμιο και στον εχθρό, γι' αυτό σωστά ευχόμεσθε να 'ρθει σ' εμάς η βασιλεία του Θεού. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος ν' αποβάλουμε την κακή κυριαρχία της φθοράς, αν δεν μας αναλάβει από αυτήν την εξουσία επάνω μας η ζωοποιός δύναμη.

Αν λοιπόν ζητήσουμε να έρθει σ' εμάς η βασιλεία του Θεού, αυτά να ικετεύσουμε το Θεό με όλη τη δύναμή μας· Ν' απαλλαγώ από τη φθορά, να ελευθερωθώ από το θάνατο, να μου χαλαρωθούν τα δεσμά της αμαρτίας, να μη βασιλεύει επάνω μου ο θάνατος, ν' αδρανήσει πια η εναντίον μου τυραννική εξουσία της κακίας, να μη με νικήσει ο εχθρός ούτε να μ' αιχμαλωτίσει με την αμαρτία· αλλά ας έρθει σ' εμένα η βασιλεία σου, για να αποχωρήσουν από μένα ή καλύτερα να υποχωρήσουν στο μη ον τα πάθη που κυριαρχούν τώρα και βασιλεύουν. Όπως χάνεται ο καπνός έτσι θα χαθούν και όπως κοντά στη φωτιά λιώνει το κέρι, με τον ίδιο τρόπο θα χαθούν. Ούτε ο καπνός που διαλύεται στον αέρα αφήνει κανένα ίχνος από την ουσία του ούτε το κέρι απομένει που πλησιάζει τη φωτιά, αλλά τρέφοντας και το ίδιο τη φωτιά μεταβάλλεται σε ατμό και αέρα και ο καπνός εξαφανίστηκε ολότελα. Έτσι θα έρθει σ' εμάς η βασιλεία του Θεού, όλα όσα κυριαρχούν τώρα θα περιπέσουν σε αφανισμό. Γιατί το σκότος δεν υπομένει την παρουσία του φωτός ούτε όταν αποκατασταθεί η υγεία έχει πια θέση η αρρώστια. Τα πάθη δεν ενεργούν όταν έρθει η απάθεια, ο θάνατος γίνεται άφαντος, εξαφανίζεται η φθορά, όταν βασιλεύει σ' εμάς η ζωή και κυριαρχεί η αφθαρσία.

«Ας έρθει η βασιλεία σου». Γλυκιά η φωνή που απευθύνει κατ' ευθείαν στο Θεό τη δέηση αυτή. Ας διαλυθεί η αντίπαλη παράταξη, ας αφανιστεί η φάλαγγα των αλλοφύλων, ας καταργηθεί ο πόλεμος της σάρκας

κατά του πνεύματος. Ας μην είναι το σώμα μας ορμητήριο του πολέμιου της ψυχής, ας φανεί για μένα η βασιλική δυναστεία, η αγγελική δύναμη, οι χιλιάδες των δικαίων, το άπειρο πλήθος εκείνων που στέκονται στα δεξιά, για να πέσει από το αντίπαλο μέρος η χιλιάδα των έχθρων. Οι αντίπαλοι είναι αμέτρητοι και για όσους στερούνται τη συμμαχία σου, δεινοί κι ακαταμάχητοι, όσο όμως αυτός που δέχεται την επίθεση είναι μόνος. Όταν φανεί η βασιλεία του εξαφανίζονται οι λύπες και οι στεναγμοί. Τη θέση τους παίρνει η ζωή, η ειρήνη και η αγαλλίαση.

Αλλά, όπως σαφέστερα το νόημα αυτό μας το εξηγεί ο Λουκάς, όποιος αξιώνει να έρθει η βασιλεία, επικαλείται τη συμμαχία του αγίου Πνεύματος. Έτσι στο Ευαγγέλιό του αντί «ελθέτω η βασιλεία σου» λέει «ας έρθει σ' έμάς το άγιο Πνεύμα σου και ας μας καθαρίσει». Τι θα πουν όσοι ανοίγουν θρασύ στόμα γι' αυτά κατά του Αγίου Πνεύματος; Με ποια έννοια μετατρέπουν την τιμή της βασιλείας στον εξευτελισμό της δουλείας; Γιατί ο Λουκάς λέει άγιο Πνεύμα, ενώ ο Ματθαίος χρησιμοποιεί τη λέξη βασιλεία· πώς οι θεομάχοι το υποβιβάζουν στην υπόδουλη κτίση και κατατάσσουν αντί στη βασιλεύουσα στη βασιλεύομενη φύση; Η κτίση είναι δούλη και η δουλεία δεν είναι βασιλεία, ενώ το άγιο Πνεύμα είναι βασιλεία. Χωρίζεται λοιπόν από τη σχέση με την κτίση· ό,τι είναι βασιλιάς δεν έχει βασιλιά κι ό,τι δεν έχει βασιλιά, δεν είναι βέβαια ούτε κτίση. Γιατί το γνώρισμα της κτίσης είναι να είναι δούλη. Αν λοιπόν το Πνεύμα είναι βασιλεία, πώς δε θα ομολογήσουν τη δεσποτική εξουσία, αυτοί που ποτέ δεν έχουν μάθει ούτε να προσεύχονται; Αυτοί που ούτε καν γνωρίζουν ποιος καθαρίζει το ακάθαρτο; Κι ακόμα, ποιος εξαρτημένος από την εξουσία της βασιλείας λέει «ας έρθει το άγιο Πνεύμα κι ας μας καθαρίσει»;

Είναι λοιπόν ιδιαίτερη κι εξαιρετική η δύναμη και η ενέργεια του αγίου Πνεύματος να καθαρίζει και να συγχωρεί αμαρτίες, όπως μαρτυρεί ο λόγος του Ευαγγελίου. Όποιος λοιπόν του απέδωσε τη δύναμη της άφεσης, του απέδωσε οπωσδήποτε και τη θεότητα. Το ίδιο είναι αυτό που λέει ο Απόστολος και για τον Μονογενή, ότι, αφού πραγματοποίησε τον καθαρισμό των αμαρτιών, κάθισε στα δεξιά της μεγαλοσύνης του Πατέρα. Είναι λοιπόν και των δύο ίδιο το έργο, του Πνεύματος που καθαρίζει την αμαρτία και του Χριστού που πραγματοποίησε τον καθαρισμό των αμαρτιών. Κι όποιοι κάνουν την ίδια ενέργεια, έχουν οπωσδήποτε και την ίδια φύση. Κάθε ενέργεια είναι το αποτέλεσμα μιας δύναμης. Αν λοιπόν και η ενέργεια τους είναι μία και η δύναμη τους μία, πώς θα δεχτούμε ετερότητα της φύσης, σ' αυτά που δε βρίσκομε καμιά διαφορά στη δύναμη και στην ενέργεια; Όπως δε γίνεται στα γνωρίσματα του πυρός, όταν είναι δύο, αυτό που φωτίζει κι αυτό που καίει, να νομίσουμε ότι η σχέση τους σημαίνει την αμοιβαία αντικατάστασή τους, έτσι και κανένας φρόνιμος που διδάχτηκε από την αγία Γραφή τη μία ενέργεια του Υιού και του Πνεύματος δεν υπονοεί πως έχουν κάποια διαφορά στη φύση τους...»

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8^{ος} Σελ. 65 – 73)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Παρασκευή	5 Μαρτίου (Γ΄ Χαιρετισμοί)	:	ΠΑΦΟΣ, Αγίων Παύλου και Βαρνάβα
Κυριακή	7 Μαρτίου	:	ΤΑΛΑ
Παρασκευή	12 Μαρτίου (Δ΄ Χαιρετισμοί)	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι
Κυριακή	14 Μαρτίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Παρασκευή	19 Μαρτίου (Ακάθιστος Ύμνος)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Σάββατο	20 Μαρτίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΑΣ
Τετάρτη	24 Μαρτίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκέπαστη
Πέμπτη	25 Μαρτίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
(Στη συνέχεια θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της Εθνικής Επετείου)			
Σάββατο	27 Μαρτίου	:	ΧΟΛΕΤΡΙΑ
Κυριακή	28 Μαρτίου	:	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παρασκευή	5 Μαρτίου (Γ΄ Χαιρετισμοί)	:	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ
Κυριακή	7 Μαρτίου	:	ΑΡΓΑΚΑ
Παρασκευή	12 Μαρτίου (Δ΄ Χαιρετισμοί)	:	ΘΕΛΕΤΡΑ
Κυριακή	14 Μαρτίου	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Παρασκευή	19 Μαρτίου (Ακάθιστος Ύμνος)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	21 Μαρτίου	:	ΤΣΑΔΑ
Τετάρτη	24 Μαρτίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΘΗΚΑΣ
Πέμπτη	25 Μαρτίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
(Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της Εθνικής Επετείου)			
Κυριακή	28 Μαρτίου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 7 Μαρτίου: ΤΙΜΗ.
Κυριακή 14 Μαρτίου: ΜΕΣΟΓΗ
Κυριακή 28 Μαρτίου: ΑΛΕΚΤΟΡΑ

ΝΙΚΟΣ ΖΑΒΡΙΔΗΣ

Κυριακή 7 Μαρτίου: ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Κυριακή 14 Μαρτίου : ΧΛΩΡΑΚΑΣ
ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ
Κυριακή 21 Μαρτίου: ΚΟΝΙΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 7 Μαρτίου : ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
Κυριακή 14 Μαρτίου : ΑΡΟΔΕΣ
Κυριακή 21 Μαρτίου : ΜΑΝΔΡΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος
Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης,
Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος,
Φιλολόγος

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 7 Μαρτίου : ΠΕΓΕΙΑ
Κυριακή 14 Μαρτίου : ΣΚΟΥΛΛΙ
Κυριακή 21 Μαρτίου: ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 7 Μαρτίου : ΕΜΠΙΑ
Κυριακή 21 Μαρτίου : ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 7 Μαρτίου : ΚΟΛΩΝΗ
Κυριακή 14 Μαρτίου: ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ
Κυριακή 21 Μαρτίου : ΜΑΛΛΙΑ

ΕΤΟΣ ΛΑ΄
2010

ΜΑΡΤΙΟΣ
ΑΡ. 357

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2010

ΕΤΟΣ ΛΑ΄

ΑΡ.358

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πραξ. α' 1 – 8

Ευαγγέλιο: Ιωαν. α' 1 – 17

4 Απριλίου 2010

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΠΡΟΥ κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Χριστός Ανέστη!

Το σκάνδαλο του Σταυρού διαδέχεται, σήμερα, ο θρίαμβος της Ανάστασης. Τη στιγμή του δέους, προ του «ως σκύμνου λέοντος» υπνώσαντος Κυρίου, διακόπτει, σήμερα, η στεντόρεια ιαχή της νίκης. Ο «ζωαρχικότατος» νεκρός, «του Άδου την άπληστον γαστέρα ρήξας» εξήστραψε ζωήν και την «ανάστασιν εβράβευσε τω βροτείω φυράματι». Γι' αυτό και «Άδης στενάζει και θάνατος οδύρεται και κόσμος αγάλλεται και πάντες συγχαίρουσιν».

Αφού συμπορευτήκαμε κι εμείς με τον Χριστό στα Ιεροσόλυμα κι αφού βιώσαμε την αγωνία της Γεσθημανή, την οδύνη του Σταυρού και την πικρία του θανάτου, ενωτιζόμαστε ήδη τα Ευαγγέλια της χαράς.

Η Εκκλησία προβάλλουσα για δυο χιλιάδες χρόνια την Ανάσταση του Χριστού, δεν προσφέρει επιστημονικές αποδείξεις του υπερφυσού τούτου γεγονότος. Καλεί όλους με την προτροπή «εξέρχεσθε οι πιστοί εις την Ανάστασιν» σε βιοματική εμπειρία του γεγονότος. Τα υπέρλογα γεγονότα προσεγγίζονται με την πίστη. Και η πίστη δεν επιδέχεται επιστημονική τεκμηρίωση. Μάρτυρες της αναστάσεως οι Απόστολοι, οι Μυροφόρες γυναίκες, η πρώτη Εκκλησία, αφού συναναστράφηκαν με τον Χριστό, μετά την Ανάστασή του, καλούν κι εμάς σε μιαν τέτοια βιοματική εμπειρία της Αναστάσεως. Μιαν εμπειρία που θα μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε την παλιγγενεσία που έφερε στον κόσμο το μοναδικό και ανεπανάληπτο ιστορικό αυτό γεγονός:

- Με την ανάστασή του, ο Χριστός «ωδοποίησε πάση σαρκί την εκ νεκρών ανάστασιν». Η νίκη του Χριστού είναι και νίκη όλου του ανθρώπινου γένους κατά του θανάτου και του Άδου. Τον δέσμιο θάνατο και τον Άδη καταπατεί όχι μόνο ο Χριστός, όπως παραστατικά εικονίζεται στην ορθόδοξη εικονογραφία, αλλά και ολόκληρο το συνανιστάμενο γένος των ανθρώπων. Με την Ανάσταση πραγματώνεται ο λόγος του Κυρίου: «Εγώ ήλθον ίνα ζωήν έχωσι και περισσόν έχωσιν» (Ιω. 10,10).
- Η Ανάσταση του Χριστού κατέστη, ύστερα, και το θεμέλιο της αισιοδοξίας, της δημιουργικότητας, της ελπίδας στην παρούσα ζωή. Με την Ανάσταση όλα όσα συμβαίνουν στον κόσμο τούτο παίρνουν άλλη διάσταση. Οι θλίψεις αντιμετωπίζονται ως παροδικές. Το βάρος των καθημερινών δεινών μας, που προέρχονται από την αδικία, τους κατατρεγμούς, την ασθένεια και τις στερήσεις, ελαφρύνεται με την ελπίδα και την προσδοκία της αιώνιας ζωής. Οι χαρές του κόσμου τούτου καθαγιαζονται και βιώνονται ως πρόγευση της αιώνιας χαράς.
- Δώρο της Ανάστασης του Χριστού είναι και η συγγνώμη που ανέτειλε από τον τάφο, η αγάπη και η συγχώρηση του Θεού προς τον άνθρωπο, που καλεί και σε αγάπη του ανθρώπου προς τον συνάνθρωπο. Μέσα στην ατμόσφαιρα της νίκης, της χαράς και του φωτός που ανέτειλε από τον τάφο και διεχύθη σ' όλο τον κόσμο, δεν έχουν θέση μικρότητες και μνησικακίες, μίση και πάθη. Η Εκκλησία προτρέπει σήμερα όπως «συγχωρήσωμεν πάντα η αναστάσει και αλλήλους περιπτυξώμεθα».

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Αν «πάντες οι θανάτου κέντρω πληγέντες αναστάσεως ελπίσι ζωογονούνται» διά της εκ νεκρών εγέρσεως του Κυρίου, πολύ περισσότερο νοιώθουμε το σκίρτημα της νέας ζωής εμείς οι Έλληνες της Κύπρου, που ζούμε «εν τοις μνήμασι» των εθνικών θλίψεων και των ποικίλων συμφορών της πατρίδας μας για τριανταέξι, σχεδόν, χρόνια. Και το σκίρτημα τούτο επιτάσσει ανασύνταξη δυνάμεων, επανακαθορισμό στόχων, αφύπνιση συνειδήσεων.

Ένας ψευδεπίγραφος ρεαλισμός που καλλιεργείται, δυστυχώς, εδώ και καιρό στην πλευρά μας και που παρουσιάζει την διεκδίκηση των δικαιών μας, ως πράγμα ανέφικτο, οδηγεί τον λαό μας σε σύγχυση. Το πλασματικό δίλημμα μια, εκ των πραγμάτων, θνησιγενής λύση ή διχοτόμηση, καθώς και οι εκφοβισμοί περί «τελευταίας ευκαιρίας», μάς εγκλωβίζουν σε αδιέξοδα που μόνον τους Τούρκους ωφελούν. Ο ραγιαδισμός και η αψυχολόγητη επανάληψη ότι «η λύση θα είναι οδυνηρή», εμπεδώνουν στο λαό ένα αίσθημα ηττοπάθειας που οδηγεί στην ήσσονα προσπάθεια. Η ανοχή σε μεθοδεύσεις που αποσιλώνουν την κυριαρχία της Κυπριακής Δημοκρατίας και αναβαθμίζουν το ψευδοκράτος, απεργάζονται τον εθνικό αφανισμό μας. Κάναμε λάβαρο του αγώνα μας τις πριν από λίγο καιρό τουρκικές θέσεις και δεν αντιλαμβανόμαστε ότι με τον τρόπο αυτό προάγουμε τον τελικό στόχο της Τουρκίας που είναι η τουρκοποίηση της Κύπρου.

Η συμπεριφορά αυτή, όμως, συνιστά υποταγή στη φθορά και στο θάνατο, παραπέμπει σε δικαιосύνες Άννα και Καϊάφα, σε εξουσίες Ποντίου Πιλάτου και Τιβερίου Καίσαρος. Μένει στη θεολογία του Τάφου, στον προ της «Μιάς των Σαββάτων» χρόνο. Μα η Ανάσταση του Χριστού, στην οποία μας εισάγει η σημερινή «κλητή και αγία ημέρα», επαγγέλλεται λύση της φθοράς, κατίσχυση της ζωής, επικράτηση της δικαιοσύνης, της ελευθερίας και όλων των άλλων πανανθρώπινων αξιών.

Καλούμαστε σήμερα να φανούμε άξιοι της χριστιανικής «κλήσεως εν η εκλήθημεν», αντάξιοι και των Ελλήνων προγόνων μας. Είναι καιρός να αξιοποιήσουμε την ένταξή μας στην Ευρώπη. Δεν είμαστε Ευρωπαίοι δεύτερης κατηγορίας ώστε μόνο εμείς να μην δικαιούμαστε ό,τι δικαιούνται όλοι οι άλλοι. Είναι επείγουσα ανάγκη, να επανατοποθετήσουμε το πρόβλημά μας ως πρόβλημα εισβολής και κατοχής. Να αγωνιστούμε για απελευθέρωση, όχι για μιαν οποιαδήποτε «επανένωση». Αν εμείς δεν αγωνιστούμε με σθένος, κανένας δεν θα ενδιαφερθεί, αυτοβούλως, για μας. Προτρέπουμε, ως εκ τούτου, και τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και την πολιτική ηγεσία όπως ενωτισθούν την φωνή του χρέους, που προέρχεται από την υπερτρισχιλιετή ελληνική ιστορία μας και τη δισχιλιετή χριστιανική πορεία μας, και μη ενδώσουν σε δυσκολίες και πιέσεις.

Με τις σκέψεις αυτές και με την αγωνία για την πορεία του εθνικού μας θέματος να μην μας επιτρέπει να αφεθούμε πλήρως στην αναστάσιμη χαρά, απονέμουμε σε όλους την πατρική ευλογία μας και απευθύνουμε το χαιρετισμό της αγάπης μας. Στέλλουμε μήνυμα ελπίδας και εγκαρτέρησης στους πρόσφυγες, στους συγγενείς των αγνοουμένων μας και στους ηρωϊκούς εγκλωβισμένους μας.

«Ο συντρίψας κράτος θανάτου», Εκείνος ο οποίος «εξήλθε νικών και ίνα νικήση» (Αποκ. 6,2) είτε να καθοδηγεί όλους, λαό και ηγεσία στην πορεία του χρέους και της ευθύνης.

Διάπυρος εν Χριστώ αναστάντι ευχέτης

† Ο Κύπρου Χρυσόστομος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Απόστολος: Α΄ Ιωάν . α΄ 1 – 7

Ευαγγέλιο: Ιωάν. κ΄ 19 - 31

11 Απριλίου 2010

Είναι ξημερώματα της Κυριακής μετά την τραγική εκείνη ημέρα της σταυρικής θυσίας του Κυρίου μας. Ωστόσο, αγαπητοί μου αδελφοί, η χαροποιός κοσμοσωτήρια ανάσταση που ακολούθησε, χάρισε σε όλους μας, την σωτηρία και την απολύτρωση από τα δεσμά της αμαρτίας. Αυτή άλλωστε είναι η βάση στην οποία στηρίζεται η πίστη μας. *«Ει Χριστός ουκ εγήγερται... κενή η πίστις ημών»*, διακηρύσσει ο Απόστολος Παύλος .Αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, η πίστη μας είναι χωρίς περιεχόμενο,. Φοβισμένοι όμως οι μαθητές του Χριστού, ήταν κρυμμένοι *«δια τον φόβον των Ιουδαίων»*, όπως σημειώνει ο ευαγγελιστής Ιωάννης. Δυσκολεύονταν να πιστέψουν τα όσα είχε προείπει σ΄ αυτούς ο Διδάσκαλος για την ανάσταση που θα ακολουθήσει την σταύρωση και την ταφή Του. Ήταν φοβισμένοι συνειδητοποιώντας τους κινδύνους που μπορεί να διατρέξουν. Είναι νωπά ακόμη στη μνήμη τους, τα όσα συνέβησαν τις τελευταίες ημέρες, και το τι υπέστη ο Κύριός τους. Οι πρώτοι μάρτυρες της ανάστασης, οι γυναίκες, έχουν αναγγείλει ήδη στους μαθητές, το χαρμόσυνο μήνυμα. Μετά την συνάντησή τους με τον Αναστάνα, ερχόμενες από το κενό μνημείο που φυλάσσουν δύο άγγελοι, γίνονται οι αψευδείς μάρτυρες του μοναδικού γεγονότος. Η δεύτερη εμφάνιση του Αναστάνα στους φοβισμένους μαθητές και η επίδειξη των χεριών και της πλευράς Του, προκαλεί μια λογικά έντονη συγκίνηση και ταραχή, γι΄ αυτό και χρειάζεται να ακουστεί δυο φορές από τα χείλη Του: *«Ειρήνη υμίν»*. Αλλά η παρουσία Του, δεν έρχεται απλώς για να επιβεβαιώσει την προφητεία και υπόσχεση του Θεού, αλλά θα προαναγγείλλει την αποστολή για την οποία τους επέλεξε, και θα εμψύσει το Άγιο Πνεύμα, που θα τους συνοδεύει στο δύσκολο έργο τους. Ωστόσο κατά την εμφάνιση του Κυρίου στους μαθητές, λείπει ο απόστολος Θωμάς. Γι΄ αυτό και επιστρέφοντας και πληροφορούμενος το γεγονός από τους χαρούμενους συμμαθητές τους, αντιδρά, λέγοντας: *«Εάν μη ίδω εν ταις χερσίν αυτού τον τύπον των ήλων, και βάλω τον δάκτυλόν μου εις τον τύπον των ήλων, και βάλω την χειρά μου εις την πλευράν αυτού, ου μη πιστεύσω.»*

Αν δεν δω τα σημάδια των καρφιών στα χέρια Του, και αν δεν βάλω το δάκτυλό μου στα σημάδια που άφησαν τα καρφιά, και αν δεν βάλω το χέρι μου στην πλευρά του που τρύπησε η λόγχη, δεν θα πιστέψω. Ανθρώπινη και φυσική η αντίδραση του Θωμά, αγαπητοί μου αδελφοί. Ασφαλώς και οι υπόλοιποι μαθητές είχαν νοιώσει κάπως παρόμοια την απόλυτη έκπληξη και κάποια ενδόμυχη αμφιβολία, για να χρειαστεί να επιδείξει πρώτα σ΄ αυτούς τα χέρια και την πλευρά Του. Έμεινε λοιπόν στην αμφιβολία του ο Θωμάς για οκτώ μέρες, ώσπου ξαναπαρουσιάστηκε *«ο Ιησούς των θυρών κλεισμένων»*, ενώ ήταν κλειστές οι πόρτες. Στάθηκε ανάμεσα στους μαθητές ζητώντας και πάλι να απομακρύνουν κάθε ταραχή και φόβο από την καρδιά τους και να έχουν την ειρήνη, την οποία έχουμε όλοι μας ανάγκη. *«Ειρήνη υμίν»*. Σήμερα όμως, οκτώ μέρες από την ανάσταση, βρίσκεται ανάμεσά τους και ο Θωμάς και σ΄ αυτόν απευθύνεται ο Ιησούς

επαναλαμβάνοντας τα λόγια που στήριξε την αμφιβολία του. Και συμπληρώνει: «Και μη γίνου άπιστος αλλά πιστός». Μπορεί να φάνηκε άπιστος ο Θωμάς. Δηλώνει όμως τώρα και ομολογεί την θεότητα του Ιησού. «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου». Και η απάντηση του Ιησού, «*ότι εώρακάς με πεπίστευσας· μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες*». Επειδή με είδες πίστεψες. Καλότυχοι εκείνοι που μολονότι δεν είδαν, πίστεψαν, θα απαντήσει. Για να μας δείξει, το είδος της απεριόριστης χωρίς αμφιβολίες και επιφυλάξεις πίστης και εμπιστοσύνης, που περιμένει από τον καθένα μας.

Είναι φυσικά ανθρώπινο, όπως σημειώσαμε στην αρχή, να δυσπιστούμε για γεγονότα για τα οποία δεν έχουμε άμεση εποπτεία, δεν τα νοιώθουμε με τις αισθήσεις μας. Είναι δύσκολο να ξεφύγουμε από την ύλη που μας περιβάλλει και ό,τι έχει σχέση με αυτήν. Θέλουμε να δούμε, να ακούσουμε με τα αυτιά μας, να πιάσουμε με τα χέρια μας, να μυρίσουμε, να γευτούμε. Τα αισθητήρια μας όργανα, παρά τους περιορισμούς και την ατέλεια τους, συμπληρώνουν τον γνωστικό μας κόσμο. Κι όμως υπάρχουν και πολλά άλλα, εκτός από το πλαίσιο θρησκευτικών και δογματικών αληθειών, τα οποία αποδεχόμαστε και βασίζουμε σ' αυτά γνώμες και αποφάσεις της ζωής μας. Φυσικά δεν θα δοκιμάζαμε ποτέ ένα θανατηφόρο δηλητήριο, δεν θα πιάναμε με γυμνά χέρια καλώδια υψηλής τάσης ηλεκτρικού ρεύματος, δεν θα πηδούσαμε από ένα πολυώροφο κτήριο για να δοκιμάσουμε τα αποτελέσματα των δοκιμών μας. Πιστεύουμε ότι είναι επικίνδυνα και τα αποφεύγουμε. Είναι βέβαια απλοϊκά τα παραδείγματα. Υπάρχουν και άλλα πολλά που με τον χρόνο και την εξέλιξη της επιστήμης, έκπληκτοι ανακαλύπτουμε και δεχόμαστε την επιστημονική αλήθεια εμπιστευόμενοι στους ειδικούς. Χρειάζεται συνεπώς, σε κάποια πράγματα να πιστεύουμε, να τα δεχόμαστε χωρίς να έχουμε προσωπική εποπτεία και άμεση σχέση. Αν λοιπόν, απλά πράγματα που συμβαίνουν και υπάρχουν στη ζωή μας, τα πιστεύουμε και τα δεχόμαστε με εμπιστοσύνη, γιατί να αμφιβάλλουμε για την θεία αποκάλυψη αλλά και για τις μαρτυρίες ανθρώπων που έζησαν την ζωή και τα θαύματα του Κυρίου μας; Πως θα μπορούσαμε να αμφιβάλλουμε για την ανάστασή Του, που μαρτυρούν οι ευαγγελιστές και οι μαθητές Του, οι πατέρες της Εκκλησίας; Φυσικά πάντοτε θα υπάρχουν και αυτοί που αμφιβάλλουν. Άλλοι γιατί δεν τους δόθηκε η ευκαιρία να πληροφορηθούν σε βάθος το περιεχόμενο της πίστης μας. Άλλοι, γιατί δεν θέλουν να πιστέψουν ή γιατί δεν μπορούν να φανταστούν κάτι πέραν της πρόσκαιρης διάρκειας της ζωής τους, ή ακόμη γιατί ο τρόπος της ζωής του, δεν συμβιβάζεται με τις εντολές και τους νόμους του ευαγγελίου. Εμείς όμως, αγαπητοί μου αδελφοί, είχαμε την ευλογία του Κυρίου μας, να ανήκουμε στο ποίμνιό Του, να έχουμε την δυνατότητα να είμαστε συνεπείς τηρητές της διδασκαλίας Του, να είμαστε πιστοί στον λόγο Του. Να μπορούμε να είμαστε ευγνώμονες για την αγάπη και τις ευεργεσίες Του και να δηλώνουμε, «*Ο Κύριός μου και ο Θεός μου*». Έχουμε ακόμη το πλεονέκτημα εμείς που δεν είχαμε την ευκαιρία να ζήσουμε στην εποχή, της επί γης παρουσίας Του, να ακούσουμε τον μακαρισμό Του, «*μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες*». Γένοιτο.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πραξ. στ´ 1 – 7

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ιε´ 43 – ιστ´ 8

18 Απριλίου 2010

«Και λίαν πρωί της μιάς σαββάτων, έρχονται (αι μυροφόροι) επί το μνημείον».

Κυριακή των Μυροφόρων ονομάζεται η σημερινή Κυριακή. Είναι η Γ΄ Κυριακή από του Πάσχα. Τιμά η Εκκλησία μας τις ευσεβείς και αφοσιωμένες στον Κύριο γυναίκες που με θάρρος και αποφασιστικότητα ανέλαβαν να μεταβούν στον Τάφο του Χριστού, για να αποδώσουν νόμιμες νεκρικές τιμές. Ο κίνδυνος όμως ήταν μεγάλος. Οι Ρωμαίοι στρατιώτες φρουρούσαν τον τάφο με ρητές και κατηγορηματικές εντολές από τη Ρωμαϊκή και τη Φαρισαϊκή διοίκηση, Υπήρχε το ενδεχόμενο να συλληφθούν και να φυλακιστούν. Η αγάπη και η αφοσίωση στον Κύριο κατενίκησαν αυτόν τον φόβο.

Παρακολούθησαν με πόνο ψυχής όλο το δράμα των παθών του Κυρίου. Συμμετείχαν και αυτές συναισθηματικά σ' όλη τη δραματική ταλαιπωρία του Κυρίου. Όλοι τον εγκατέλειψαν τον Κύριο, εκτός από αυτές τις γυναίκες και τον Ιωάννη. Έτσι αποδείχθηκε ακόμη μια φορά στην ιστορία ότι οι γυναίκες διαθέτουν πολλές φορές όπλα ακαταμάχητα που τις αναδεικνύουν μεγαλύτερες ηρωίδες από τους άνδρες. Στις Μυροφόρες έχουμε το θρίαμβο της γυναικείας ψυχής.

Η αγάπη είναι το ισχυρότερο συναίσθημα της γυναίκας και το πλέον ακαταμάχητο όπλο της. Μπορεί ο άντρας με τον ψυχικό δυναμισμό του να κυριαρχεί και να κατακτά με το σπαθί του, αλλά η γυναίκα είναι προορισμένη από τη Θ. Πρόνοια να σηκώνει δάφνες αιθιαλέστερες με τα αναίμακτα όπλα της αγάπης. Ο Κοριολάνος, ρωμαίος πολίτης του ε΄ π.Χ. αιώνας, μοναδικό παράδειγμα προδότη της πατρίδας του, μαλάχθηκε από τις μητρικές ικεσίες της Ουολαμνίας και αναγκάστηκε να αναφωνήσει: «Νενίκηκας, μήτερ, νενίκηκας· άπειμι γαρ υπό σου μόνος ηττώμενος».

Η αγάπη είναι η ζύμη, από την οποία πλάσθηκε η γυναίκα. Χωρίς αγάπη η γυναίκα είναι ένα έκτρωμα. Γι' αυτό τα ονόματα της Μήδειας, της Κλυταιμνήστρας, της Ιεζάβελ, της Ηρωδιάδος και των όμοιων προκαλούν φρίκη και παρουσιάζονται ως όντα θηριώδη και αφύσικα. Η στοργή όμως μιας Ανδρομάχης, μιας Πηνελόπης, μιας Αντιγόνης και προ πάντων η απροσπέλαστη αγάπη της Πανάγνου Μητέρας του Λυτρωτή Χριστού γεμίζουν τις ψυχές μας από υψηλά και υπέροχα συναισθήματα. Η γυναικεία αγάπη είναι το άρωμα της ανθρώπινης ζωής.

Μετά από την αγάπη σπουδαία αρετή της γυναίκας είναι η κοσμιότητα, η αγνότητα. Με αυτές τις αρετές βλέπουμε να κοσμούνται οι Μυροφόρες. Βέβαια λέχθηκε και υιοθετήθηκε από τη Δυτική Εκκλησία ότι η Μαρία η Μαγδαληνή ήταν αμαρτωλή και αναγεννήθηκε από το Θεάνθρωπο. Όμως ο Ευαγγελιστής Λουκάς τη διακρίνει τη Μαγδαληνή από την αμαρτωλή γυναίκα που άλειψε τα πόδια του Ιησού. Και δεν επιτρέπεται να υπάρχει άλλη γνώμη από τη γνώμη και την πληροφορία του Ευαγγελιστή Λουκά. Οι δε Μυροφόρες Μαρία η του Ιακώβου και Σαλώμη αναμφιβόλως υπήρξαν σύζυγοι και μητέρες σεμνές που διατήρησαν μέχρι της τελευταίας αναπνοής τους το γάμο και την κοίτη αμίαντο.

Σήμερα βρισκόμαστε μέσα σε μια σύγχυση ιδεών που εγγίζει τα όρια της ανισορροπίας. Με το πρόσχημα της χειραφετήσεως της γυναίκας επεζήτησαν δήθεν προοδευτικοί να απομακρύνουν τη γυναίκα από την αιδημοσύνη και τη μητρότητα.

Υποτιμούν το γάμο ως γεγονός ψυχολογικό και μεταφυσικό και θέλουν να τον περιορίσουν μόνο ως φυσιολογικό και σε δεύτερη μοίρα ως κοινωνικό γεγονός. Ο γάμος κατά τις ιδέες ορισμένων εκσυγχρονιστών μεταβάλλεται σε ένα συνεταιρισμό επιχειρήσεων που μπορεί να διαλυθεί, όποτε θέλουν τα μέλη του, με απροσμέτρητες βέβαια συνέπειες για τους ίδιους και τα παιδιά.

Δεν θέλουμε να παρουσιασθούμε ως στείροι συντηρητικοί και ρομαντικά προσηλωμένοι στο παρελθόν. Αναγνωρίζουμε την εξέλιξη της ζωής και τη νέα θέση της γυναίκας μέσα σε μια βιομηχανοποιημένη και τεχνοκρατούμενη κοινωνία. Βασική όμως προϋπόθεση είναι η γυναίκα να μείνει στη φύση της και τον προορισμό της. Δεν νοείται με το περικάλυμμα της χειραφετήσεως η γυναίκα να αποβάλλει την αιδώ και να μεταβληθεί σε θεραπαινίδα των αχαλίνωτων αντρικών ενστίκτων. Είναι θλιβερό, όταν με το πρόσχημα της χειραφετήσεως και της ελευθερίας της γυναίκας αλιεύονται από επιτήδειους επαγγελματίες αυτού του είδους ανήλικα κορίτσια, για να προβληθούν σε διάφορους οίκους και τα συναφή. Αποβάλουν τα κοριτσάκια αυτά κάθε κοσμιότητα για ένα θεαματικό ρόλο και στο τέλος ίσως τα αποτελέσματα να είναι οδυνηρά.

Τα δήθεν αυτά προοδευτικά κηρύγματα έχουν φθοροποιά αποτελέσματα. Η άμυνα της κοινωνίας είναι η ανύψωση και ενίσχυση του παιδαγωγικού έργου του Σχολείου. Η Εκκλησία με τις ενορίες της μπορεί να ενισχύει και να διαφωτίζει και τους γονείς και τους νέους, οι οποίοι θωρακισμένοι ηθικά, δεν υποκύπτουν εύκολα στις δόλιες κινήσεις ποικίλων, χωρίς ηθικούς φραγμούς, ανθρώπων.

Ο Χριστιανισμός εξύψωσε τη γυναίκα και την κατέστησε μοχλό και κινητήρια δύναμη της κοινωνίας. Η κοινωνία προοδεύει ηθικά και πολιτιστικά με γυναίκες που στέκονται με σεβασμό στις ηθικές αξίες. Οι αληθινές γυναίκες που σέβονται το γυναικείο φύλο αναδείχθηκαν οικοδόμοι του πολιτισμού, αξίες μητέρες, που πρόσφεραν στην κοινωνία εύρωστα παιδιά, βιολογικά και πνευματικά, μεγάλους άντρες ή αξίες θυγατέρες στον κοινωνικό στίβο. Ο Χριστιανισμός επί αιώνες στήριξε την κοινωνία πάνω στη γυναικεία αξία, που ιδιαίτερα αναδεικνύεται και μεγαλουργεί στο φυτώριο της οικογένειας που είναι το θεμέλιο του κοινωνικού οικοδομήματος. Οι Μυροφόρες που τιμώνται σήμερα, προβάλλονται ως πρότυπα της γυναικείας προσηπικότητας.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Α΄ Καθ. Επ. Πέτρου ε΄ 6 – 14

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ε΄ 1 – 15

25 Απριλίου 2010

«Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω» (Ιωάν. ε΄ 7).

Πολλά και διαχρονικά τα μηνύματα του σημερινού Ευαγγελίου. Μηνύματα ελπίδας, υπομονής και συγκατάβασης. Μηνύματα δυνατότητας εξόδου της πάσχουσας ανθρωπότητας, τόσο από τη σωματική, όσο και ιδιαίτερα από την πνευματική ασθένεια. Και η έξοδος αυτή δε γίνεται ούτε τυχαία, ούτε με μόνο τις δυνάμεις του ανθρώπου. Ο Ιησούς επιβεβαιώνει αυτό που είπε στους μαθητές του λίγο πριν την Ανάληψή του στους ουραμούς, ότι: «Ίδού εγώ μεθ' υμών ειμι πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος». Κι εγώ θα είμαι μαζί σας πάντα ως τη συντέλεια του κόσμου.

Έτσι μετά τη νίκη κατά του θανάτου, που μας παρουσίασε η Εκκλησία μέσα από τα Ευαγγέλια των τριών προηγούμενων Κυριακών, έρχεται σήμερα να μας παρουσιάσει και τη νίκη κατά της φθοράς του σώματος και της ψυχής. Η Ανάσταση του Ιησού δεν οδήγησε μόνο το θάνατο στη φθορά, αλλά πρόσφερε στον άνθρωπο τη δυνατότητα απαλλαγής από τη φθορά της ασθένειας και της αμαρτίας. Αρκεί ο άνθρωπος να επικαλεσθεί αυτή τη χάρη που του προσφέρει ο Θεός.

Όλοι οι άνθρωποι έχουν τη δυνατότητα αυτής της θεραπείας από οποιοδήποτε νόσημα, όπως είχαν και οι άνθρωποι της κολυμβήθρας της Βηθεσδά. Όμως, με μια διαφορά. Εκεί εθεραπεύετο μόνο ο πρώτος, ενώ τώρα μπορεί να θεραπευθεί ο καθένας που θα μπει στην κολυμβήθρα της Εκκλησίας και θα αναζητήσει, θα επικαλεσθεί με πίστη τη δωρεά του Θεού και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Η κολυμβήθρα εκείνη ήταν προτύπωση της κολυμβήθρας του Αγίου Βαπτίσματος, αλλά και της κολυμβήθρας του βαπτίσματος της μετάνοιας, μέσα από την οποία διοχετεύεται η Χάρη του Θεού. Και αυτή η Χάρη του Θεού, μετά την Ανάσταση του Ιησού, προσφέρεται σαν επιβράβευση στον κάθε άνθρωπο που με πίστη την επικαλείται.

Το σημερινό Ευαγγέλιο αποτυπώνει την τραγικότητα στην οποία έχει περιέλθει τόσο ο άνθρωπος σαν άτομο, όσο και ευρύτερα η ανθρώπινη κοινωνία. Οι άνθρωποι πάσχουν από ποικίλες ασθένειες σωματικές. Πάσχουν όμως και ως προς την ψυχή, ένεκα της αμαρτίας. Και αυτή η ασθένεια της ψυχής αναπόφευκτα επιδρά ποικιλότητα πάνω στο σώμα, όπως επέδρασε και στον παράλυτο του σημερινού Ευαγγελίου. Οι λόγοι του Ιησού προς αυτόν «Ίδε υγιής γέγονας μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρον σοι τι γένηται», το επιβεβαιώνουν απόλυτα.

Η διατάραξη της ισορροπίας σώματος και ψυχής δημιουργεί αφάνταστο πόνο στον άνθρωπο και έχει σαν αφετηρία τη διαταραχή – διακοπή των σχέσεων του ανθρώπου με το Θεό και με κατάληξη τη διακοπή των σχέσεων με το συνάνθρωπο. Ο άνθρωπος τότε γίνεται ιδιαίτερα εγωιστής με αποτέλεσμα να αδιαφορεί για τη δυστυχία, ή ακόμα και για την τραγωδία του συνανθρώπου του. Προσπερνά αδιάφορα το συνάνθρωπο και τα προβλήματά του, ενώ κάποτε τον αντιμετωπίζει με τρόπο ειρωνικό, ακόμα και κυνικό!

Επιβεβαίωση των πιο πάνω αποτελούν οι λόγοι του παραλύτου: «Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω». Κύριε, δεν έχω κανένα. Στ' αλήθεια ακούγεται απίστευτο. Κι όμως είναι αληθινό και συνάμα τραγικό. Γιατί βρίσκεται στη μεγαλύτερη πόλη της χώρας του, την Ιερουσαλήμ. Βρίσκεται στο πιο πολυσύχναστο σημείο της πόλης του, το Ναό, το κέντρο της θρησκευτικής ζωής που του υπενθυμίζει σαν βασικό καθήκον το «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν». Κι όμως, εκεί προσπερνιέται αδιάφορα από το πλήθος των ανθρώπων που οδηγούνται στο χώρο της λατρείας. Συστήνουν στους άλλους σεβασμό και εφαρμογή των εντολών του Θεού, ενώ την ίδια στιγμή, στην πράξη, παραβιάζουν το νόμο του Θεού που συνιστά έλεος, ευσπλαχνία και αγάπη.

«Άνθρωπον ουκ έχω». Αν σταθούμε με περισσότερη προσοχή στα λόγια του παραλύτου, τότε θα διακρίνουμε την έκταση της τραγωδίας του. Παρά το ότι είναι παράλυτος για τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια, εν τούτοις δε μιλά για σωματικό πόνο. Μιλά μόνο για τον ψυχικό πόνο που βιώνει ένεκα της εγκατάλειψης των ανθρώπων.

Δυστυχώς, τούτη την αφόρητη μοναξιά δεν τη βίωσε μόνο ο παράλυτος. Τη βιώνει καθημερινά ο άνθρωπος και στις μέρες μας και μάλιστα σε μια εποχή που οι στέγες των σπιτιών βρίσκονται πιο κοντά παρά ποτέ, ενώ παράλληλα ο άνθρωπος μιλά για πολιτισμό. Μήπως είναι δείγμα πολιτισμού η παραβίαση του δικαιώματος της ζωής, της τιμής, ή της περιουσίας; Μήπως είναι δείγμα πολιτισμού η εγκατάλειψη των γονιών από τα παιδιά και των παιδιών από τους γονείς; Μήπως είναι πολιτισμός η ποικιλότροπη εκμετάλλευση μικρών και μεγάλων με αφορμή την οικονομική κρίση;

Σίγουρα όχι. Κάτι τέτοιο είναι κακοποίηση του πολιτισμού. Γιατί, η ψυχή του πολιτισμού είναι πολιτισμός της ψυχής. Και αυτό που βγαίνει προς τα έξω είναι μίσος, κακία και όχι αγάπη. Αυτά είναι τα αρνητικά αποτελέσματα της μοναξιάς. Ο άνθρωπος που έχει υποχρεωθεί να εγκλωβιστεί στη μοναξιά δε θα διαφέρει από ένα θηρίο που έχει απομονωθεί στο κλουβί. Όταν σπάσει το κλουβί και βγει έξω, τότε αρχίζει να σπάζει ό,τι βρει μπροστά του, όπως κάνουν σήμερα και οι νέοι μας.

Ζητούμε μάταια από αυτούς σεβασμό. Ποιοι; Εμείς που έχουμε χάσει τον αυτοσεβασμό. Εμείς που τους έχουμε καταδικάσει στην ανεργία, ή στην υποαπασχόληση και την περιορισμένη αμοιβή! Εμείς που τους δίνουμε, ίσως, αγαθά, αλλά που τους στερούμε την αγάπη. Τους δίνουμε, ίσως, τα πάντα και την ίδια στιγμή τους στερούμε το πιο βασικό, που είναι το καλό πρότυπο. Κανένας δε γεννιέται κακός. Κάποιοι γίνονται κακοί έχοντας σαν πρότυπά τους εμάς. Άρα η διόρθωση θα πρέπει να ξεκινήσει από τον εαυτό μας. Και αυτό θα το επιτύχουμε εάν συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε κοινωνία ανθρώπων και όχι αγέλη ζώων!

«Άνθρωπον ουκ έχω». Λόγια που εκφράζουν το μέγεθος της τραγωδίας και μάλιστα μιας τραγωδίας κοινωνικής. Αυτή δεν είναι κραυγή αγωνίας του παραλύτου. Είναι η δικαιολογημένη κραυγή μοναξιάς κάθε εποχής και άρα και της δικής μας εποχής. Γιατί, αν μοναξιά είναι η αίσθηση της απουσίας των άλλων ανθρώπων, δυστυχώς, πολλές φορές μοναξιά είναι και η αίσθηση της παρουσίας πολλών, αλλά αδιάφορων ανθρώπων. Σε όποια φάση μοναξιάς κι αν βρισκόμαστε ας μην ξεχνούμε ότι υπάρχει ο Θεός, ο οποίος με την παρουσία και την αγάπη Του σπάζει αυτή τη μοναξιά. Ας αναζητήσουμε καταφύγιο κοντά του. Τέλος, όσοι έχουμε ζήσει κατάσταση αφόρητης μοναξιάς ας φροντίσουμε να μη ζήσουν άλλοι συνάνθρωποί μας παρόμοια μοναξιά. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ
ΛΟΓΟΣ Δ΄

**«Ας γίνει το θέλημά σου, όπως στον ουρανό, έτσι και στη γη.
Τον άρτο μας τον επούσιο δώσε μας σήμερα»**

Άκουσα από κάποιον γιατρό που έκανε την επιστημονική φυσιολογία της κατάστασης της υγείας και ίσως θα μπορούσε αυτό που έλεγε να μην είναι άσκοπο και για την ευεξία της ψυχής. Αυτός καθόριζε ότι η απομάκρυνση των μέσα μας στοιχείων από το κανονικό είναι η αρχή και η αιτία της δημιουργίας της νόσου. Αλλά και αντίθετα πάλι, η αποκατάσταση στην κανονική και φυσική λειτουργία τους των οργάνων που ξεφεύγοντας λειτούργησαν πλημμελώς, έλεγε πως είναι η θεραπεία της νοσηρής αιτίας. Και γι' αυτό νόμιζε ότι έπρεπε όσο το δυνατό καλύτερα με την ίδια την επικράτηση κάποιου από όσα κινούνται μέσα μας άτακτα να καταστήσει άτονη την επίδραση στην υγεία του αντίθετου στοιχείου· αν για παράδειγμα επικρατεί το θερμό, να βοηθήσει και το δυναστευόμενο δίνοντας κάποια υγρασία σ' όποιο ξηραίνεται. Μήπως σε κάποιο βαθμό απολείπει η ύλη και μαραθεί τελείως και σβήσει σ' αυτό η θερμότητα με το να αυτοαναλίσκείται για τον εαυτό της. Το ίδιο κι από τα άλλα όσα θεωρούμε μέσα μας κατά το αντίθετο, αν κάποιο βγαίνει από το μέτρο, να παύει η τάση πλεονασμού με την προσφορά μας στο υποδεέστερο της βοήθειας της επιστήμης. Όταν πραγματοποιηθούν αυτά και δεν εμποδίζει τίποτε την ισοτιμία των στοιχείων, επαναφέρεται η υγεία στο σώμα και δεν παρουσιάζει πια η φύση ανωμαλία στην κρίση των στοιχείων. Σε τι σκοπεύει λοιπόν το μακρό αυτό προοίμιο; Δεν είναι τάχα άσκοπη η ανάπτυξη και δεν ξεφεύγει μακριά από το θέμα που μας απασχολεί; Η εξέτασή μας έχει μπροστά της το «γενηθήτω το θέλημα σου». Για ποιο λόγο αναφέραμε τη θεωρία σχετικά με την ιατρική, θα το διασαφηνίσουμε με τα παρακάτω.

Το νοητό ανθρώπινο στοιχείο απολάμβανε κάποια υγεία και όπως κάποια στοιχεία, εννοώ τα κινήματα της ψυχής βρίσκονται μέσα μας σε ισόνομη σύγκραση ως προς το λόγο της αρετής. Όταν όμως υπερίσχυσε το επιθυμητικό και η διάθεση που τη θεωρούμε αντίθετή του, η εγκράτεια, κατανικήθηκε από το στοιχείο που πλεονάζει και δεν υπήρχε αυτό που θα εμποδίζε την χωρίς μέτρο τάση της επιθυμίας προς εκείνα που δεν έπρεπε, από το γεγονός αυτό έλαβε ύπαρξη Για την ανθρώπινη φύση η αμαρτία, το θανάσιμο νόσημα. Ο αληθινός λοιπόν γιατρός των παθημάτων της ψυχής, που ήρθε στη ζωή των ανθρώπων για χάρη όσων κακοπαθούν, με τις έννοιες της προσευχής διαλύοντας το νοσογόνο αίτιο μας επαναφέρει τη νοητή υγεία. Και υγεία της ψυχής είναι η ευόδωση του θείου θελήματος, όπως ακριβώς πάλι και η έκπτωση από το αγαθό θέλημα είναι νόσος της ψυχής που καταλήγει στο θάνατο. Επειδή λοιπόν ασθενήσαμε, όταν εγκαταλείψαμε την καλή ζωή μας μέσα στον παράδεισο, όταν εμφορηθήκαμε τελείως από το δηλητήριο της παρακοής και γι' αυτό η φύση μας κατανικήθηκε από την πονηρή και θανάσιμη αυτή νόσο, ήρθε ο αληθινός γιατρός και σύμφωνα με την αρχή της ιατρικής θεράπευσε το κακό με τα αντίθετα του και εκείνους που εξαιτίας του ταλαιπωρούνταν από την αρρώστια, επειδή αποχωρίστηκαν από το θείο θέλημα, τους ελευθερώνει πάλι από τη νόσο με τη σύνδεσή τους με το θέλημα του Θεού. Γιατί τα λόγια της προσευχής είναι η θεραπεία της αρρώστιας που δημιουργείται στην ψυχή. Προσεύχεται δηλαδή σανά καταθλίβουν κάποιες οδύνες την ψυχή του αυτός που λέει «γενηθήτω το θέλημα σου», και θέλημα του Θεού είναι η σωτηρία των ανθρώπων.

Όταν λοιπόν σταθούμε στο σημείο αυτό, ώστε να πούμε στο θεό «γενηθήτω το θέλημα σου», είναι ανάγκη να κατηγορήσουμε προηγουμένως τον βίο εκείνο, που βιώνόταν έξω από το θείο θέλημα, και να πούμε στην εξομολόγησή μας αυτά: Επειδή με την προηγούμενη ζωή μου εκδηλώθηκε κακώς μέσα μου το αντίπαλο θέλημα κι έγινα υπηρέτης του κακού τυράννου και σαν να ήμουν δήμιος εκτελούσα κατά του εαυτού μου την απόφαση του εχθρού, γι' αυτό το λόγο λυπήσου την απώλειά μου και κάνε να έρθει μέσα μου και το θέλημα σου. Όπως δηλαδή, όταν βάλομε φως μέσα στα ζοφώδη σπήλαια, αφανίζεται ο ζόφος, έτσι και όταν μέσα μου φωτίσει το θέλημά σου διαλύεται στο μηδέν κάθε πονηρή και άτοπη κίνηση της προαίρεσης. Η σωφροσύνη δηλαδή θα σβήσει την ακόλαστη και εμπαθή ορμή της διάνοιας· η ταπεινοφροσύνη θα καταναλώσει την έπαρση· η μετριοπάθεια θα θεραπεύσει τη νόσο της υπερηφάνειας και το αγαθό της αγάπης θα διώξει από την ψυχή πλήθος στη σειρά αντίπαλων κακών γιατί σ' αυτήν υποχωρεί το μίσος, ο φθόνος, η μανία, οι πράξεις οργής, το πάθος του θυμού, η επιβουλή, η υποκρισία, η μνησικακία, η όρεξη γι' ανταπόδοση του κακού, το ξάναμμα της καρδιάς, το γεμάτο μίσος μάτι. Το κοπάδι των κακών αυτών εξαφανίζεται με το συναίσθημα της αγάπης. Έτσι η ενέργεια του θείου θελήματος εκδιώκει την ειδωλολατρία, που τη θεωρώ διπλή, λατρεία των ειδώλων και μανία για το ασήμι και το χρυσό, που ο λόγος της προφητείας

τα ονόμασε είδωλα των εθνών. Ας γίνει, λοιπόν, το θέλημά σου, για ν' αχρηστευθεί το θέλημα του διαβόλου.

Και γιατί ζητούμε στην προσευχή μας να εκδηλωθεί για μας η αγαθή προαίρεση του Θεού; Επειδή η ανθρωπίνη φύση είναι αδύνατη στο αγαθό, μια κι αποδυναμώθηκε από την κακία. Γιατί ο άνθρωπος δεν επιστρέφει με την ίδια ευκολία στο αγαθό με όσην ευκολία έσπευσε στο κακό. Η γνώμη αυτή επιβεβαιώνεται και στα σώματα, το γερό δεν αρρωσταίνει και το άρρωστο δε γίνεται καλά με την ίδια ευκολία. Αυτός που απολαμβάνει την υγεία του και μ' ένα μόνο χτύπημα συχνά αντιμετωπίζει τον έσχατο κίνδυνο, κι ένας παροξυσμός πυρετού παραλύει όλη τη δύναμη του σώματος και μια απλή απόγνωση δηλητηρίου η σκοτώνει τον άνθρωπο, ή λίγο ακόμα και θα το προκαλούσε κι αυτό. Επίσης από ένα δάγκωμα φιδιού, από το κεντρί κάποιου φαρμακερού ζώου, από γλίστρημα ή πέσιμο ή από υπερβολική πολυφαγία ή από κάποιο άλλο παρόμοιο, ακολουθεί αμέσως η ασθένεια ή και ο θάνατος. Η απαλλαγή όμως από την ασθένεια γίνεται με πολλή σκέψη και δυσκολία και ιατρική επιστήμη, αν τελικά γίνει. Γι' αυτό όταν η εσωτερική ορμή μας σπρώχνει στο κακό, δεν έχουμε ανάγκη από συνεργό κι αυτόματα η κακία ολοκληρώνεται με μόνη τη θέλησή μας. Αν όμως η τάση μας πηγαίνει προς το καλύτερο, έχουμε ανάγκη από το Θεό που οδηγεί την επιθυμία στην πραγμάτωσή της. Γι' αυτό και λέμε: Επειδή το θέλημά σου είναι η σωφροσύνη, κι εγώ είμαι σαρκικός κι έχω πουληθεί στην αμαρτία, είθε να κατορθώσω με τη δύναμή σου το αγαθό αυτό θέλημά σου. Όμοια και η δικαιοσύνη, η ευσέβεια, η απομάκρυνση από τα πάθη. Γιατί μέσα στην έννοια «θέλημα» περιλαμβάνονται όλες γενικά οι αρετές και όσα ένα προς ένα νοούμε μέσα στο αγαθό, τα θεωρούμε μέσα στο θέλημα του Θεού.

Τι νόημα όμως έχει η προσθήκη «ως εν ουρανών και επί της γης». Έχω την εντύπωση ότι ο λόγος αυτός υπονοεί ένα από τα βαθύτερα δόγματα και δίνει ένα δίδαγμα με θείο νόημα Για την κτιστή φύση. Αυτό που λέω σημαίνει το έξης· Όλη η λογική δημιουργία μοιράζεται στην ασώματη και ενσώματη φύση. Η ασώματη είναι η αγγελική, η ενσώματη εμείς οι άνθρωποι. Η νοητή λοιπόν φύση επειδή είναι απαλλαγμένη από το σώμα που βαραίνει (εννοώ αυτό που αντιδρά και τραβάει προς τη γη) πορεύεται στην άνω κατάπαυση ζώντας στους ανάλαφρους κι αιθέριους τόπους με την ελαφρή και ευκίνητη σύστασή της. Η ενσώματη φύση, επειδή συγγενεύει το σώμα μας με το γήινο στοιχείο, έλαχε τον γύρω από τη γη αυτή βίο, που είναι σαν ένα κατακάθι της λάσπης. Δεν ξέρω βέβαια τι οικονομεί μ' αυτά το θείο θέλημα. Μπορεί να θέλει να συμφιλιώσει όλη την κτίση με τον εαυτό της, ώστε ούτε η κάτω περιοχή να στερηθεί τα ουράνια ύψη ούτε ο ουρανός να μείνει ολότελα άμοιρος από τα γήινα πράγματα, ώστε με το ανθρώπινο πλάσμα να επιτευχθεί μια αλληλομετουσία των στοιχείων που νοούμε στις δύο κτίσεις, το νοερό στοιχείο της ψυχής, που θεωρείται συγγενές και ομόφυλο των ουράνιων δυνάμεων, να ενοικεί στα γήινα σώματα, ενώ η γήινη αυτή σάρκα όταν αποκατασταθούν τα πάντα να μετοικιστεί μαζί με την ψυχή στην ουράνια χώρα. Γιατί, όπως λέει ο Απόστολος, «θα μεταφερθούμε αιφνίδια με τα σύννεφα, για να προϋπαντήσουμε τον Κύριο στον αέρα για να είμαστε πάντοτε έτσι μαζί με τον Κύριο...».

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8^{ος} Σελ. 77 – 85)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Μεγάλη Πέμπτη (πρωϊ)	:	ΠΑΦΟΣ, Αγίων Παύλου και Βαρνάβα
Μεγάλη Πέμπτη (βράδυ)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Μεγάλη Παρασκευή (πρωϊ – βράδυ)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Μεγάλο Σάββατο (πρωϊ)	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Τρίτη 6 Απριλίου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Πέμπτη 8 Απριλίου (Εσπερινός)	:	ΑΜΑΡΓΕΤΗ
Παρασκευή 9 Απριλίου	:	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Κυριακή 11 Απριλίου	:	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
Κυριακή 18 Απριλίου	:	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Πέμπτη 22 Απριλίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Παρασκευή 23 Απριλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυριακή 25 Απριλίου	:	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Μεγάλη Πέμπτη (πρωϊ)	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλη Πέμπτη (βράδυ)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Μεγάλη Παρασκευή (πρωϊ – βράδυ)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Μεγάλο Σάββατο (πρωϊ)	:	ΓΙΟΛΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Παρασκευή 9 Απριλίου	:	ΠΩΜΟΣ
Κυριακή 11 Απριλίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγίων Αναργύρων
Κυριακή 18 Απριλίου	:	ΚΙΝΟΥΣΑ
Κυριακή 25 Απριλίου	:	ΛΥΣΟΣ
Κυριακή 25 Απριλίου (Εσπερινός)	:	ΑΡΟΔΕΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ Ι.Μ. ΠΑΦΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Μεγάλη Παρασκευή (βράδυ)	:	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ	:	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Τρίτη 6 Απριλίου	:	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή 11 Απριλίου	:	ΘΕΛΕΤΡΑ
Κυριακή 18 Απριλίου	:	ΑΝΑΡΙΤΑ
Κυριακή 25 Απριλίου	:	ΓΙΟΛΟΥ
Δευτέρα 26 Απριλίου	:	ΑΡΟΔΕΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 18 Απριλίου:	ΦΥΤΗ
Κυριακή 25 Απριλίου:	ΠΩΜΟΣ
ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ	
Κυριακή 11 Απριλίου :	ΠΟΛΕΜΙ
Κυριακή 18 Απριλίου :	ΔΕΤΥΜΠΟΥ
Κυριακή 25 Απριλίου:	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
ΝΙΚΟΣ ΖΑΒΡΙΑΔΗΣ	
Κυριακή 18 Απριλίου :	ΜΕΣΟΓΗ
Κυριακή 25 Απριλίου:	ΘΕΟΣΚΕΠΑΣΤΗ
ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ	
Κυριακή 11 Απριλίου :	ΚΟΛΩΝΗ
Κυριακή 18 Απριλίου :	ΤΣΑΔΑ
Κυριακή 25 Απριλίου :	ΑΓ.ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΗΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 18 Απριλίου :	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Κυριακή 25 Απριλίου:	ΑΓ.ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΔΗΣ

Κυριακή 18 Απριλίου :	ΤΙΜΗ
Κυριακή 25 Απριλίου :	ΚΟΝΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 18 Απριλίου:	ΜΑΝΔΡΙΑ
Κυριακή 25 Απριλίου :	ΜΑΜΩΝΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την
Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΙΟΣ 2010

ΕΤΟΣ ΛΑ΄

ΑΡ.359

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. ια' 19 – 30

Ευαγγέλιο: Ιωάν. δ 5 - 42

2 Μαΐου 2010

**«Πνεύμα ο Θεός, και τους προσκυνώντας αυτόν εν πνεύματι
και αληθεία δει προσκυνείν».**

Πλούσια η σημερινή περικοπή που διέσωσε ο ευαγγελιστής Ιωάννης στο ευαγγέλιό του. Πλούσια σε αλήθειες, νοήματα και διδάγματα, καθοριστικά των σχέσεων μας με τον Θεό, αλλά και τους ανθρώπους. Καθορίζει στην συνομιλία Του ο Κύριος με την Σαμαρείτιδα, ότι ο Θεός είναι πνεύμα και συνεπώς η λατρεία που αρμόζει σ' Αυτόν, πρέπει να είναι πνευματική. Αντιμετωπίζει με τον ορισμό αυτό την επικρατούσα ειδωλατρική και υλιστική αντίληψη της εποχής. Διακηρύττει επίσης, αλλά και έμπρακτα αποδεικνύει, και εδώ είναι η δεύτερη φορά στο ευαγγέλιο του Ιωάννη, ότι Αυτός είναι «ο Μεσσίας ... ο λεγόμενος Χριστός». Κάθεται στην άκρη της πηγής που βρίσκεται έξω από την πόλη Συχάρ της Σαμάρειας, ενώ είναι Ιουδαίος, παρά το γεγονός ότι «ου γαρ συγχρώνται Ιουδαίοι Σαμαρείταις», και ζητεί να πει νερό. «Ἦλθον οι μαθηταί αυτού και εθαύμασαν ότι μετά γυναικός ελάλει». Δε διστάζει ακόμη να συνομιλήσει δημοσίως με μια γυναίκα και να φανερώσει μάλιστα κεφαλαιώδεις αλήθειες και δόγματα της θρησκείας μας.

Ο Θεός είναι πνεύμα και γι' αυτό η λατρεία και προσκύνηση των πιστών Του μπορεί να γίνεται οπουδήποτε αλλά πρέπει να είναι πνευματική, εσωτερική και να είναι ανάλογη της γνώσεώς μας γι' Αυτόν. Η αληθινή γνώση της πνευματικής ουσίας του Τριαδικού Θεού καθορίζει την μορφή και τα μέσα με τα οποία εκδηλώνουμε την λατρεία μας. Ως άνθρωποι διαθέτουμε υλικό σώμα αλλά και την ψυχή, που ενεφύσησε ο Θεός κατά την δημιουργία των πρώτων ανθρώπων και μας συνδέει με Αυτόν. Ως άνθρωποι εκτός από την προσευχή, χρησιμοποιούμε υλικά μέσα για την εκδήλωση της αγάπης μας προς τον Θεό. Φυσικά, σε προσωπικό επίπεδο, εφόσον αγαπούμε τον Θεό, θα πρέπει να ακολουθούμε τις οδηγίες Του, τις εντολές Του. Η κοινή όμως αγάπη και λατρεία όλων των πιστών προς τον Θεό, μας ενώνει μεταξύ μας, και αποτελούμε όλοι την κοινωνία των πιστών. Πρακτική λοιπόν συνέπεια της ανάγκης επικοινωνίας των πιστών μεταξύ τους, και με τον Θεό, είναι και οι τόποι λατρείας, οι ναοί όπου οι πιστοί προσερχόμενοι, συμπροσεύχονται αποδίδοντας την πνευματική τους λατρεία προς τον Κύριο, και ενώνονται πνευματικά συμμετέχοντας και στα μυστήρια της Εκκλησίας μας. Αυτό όμως δεν αποκλείει και δεν εμποδίζει την οπουδήποτε και οποτεδήποτε προσευχή μας και επίκληση του Θεού και της βοήθειάς Του. Και αυτό απαντά και τους Ιουδαίους που θεωρούσαν ότι αρμόδιος τόπος προσευχής ήταν ο ναός των Ιεροσολύμων ή στους Σαμαρείτες που προσεύχονταν στο όρος Γαριζείν στη Σαμάρεια, γιατί «ου γαρ συγχρώνται Ιουδαίοι Σαμαρείταις». Έτσι ακόμη και για την προσκύνηση του Θεού, δεν ήθελαν να συσχετίζονται, να έρχονται σε οποιαδήποτε επαφή οι Ιουδαίοι με τους Σαμαρείτες.

Παρατηρούμε λοιπόν, στην σημερινή περικοπή, δύο περιπτώσεις κατά τις οποίες ο Κύριος παραδίδει μια νέα, ριζοσπαστική για την εποχή και τον τόπο όπου ακούγεται, αρχή, μια αλήθεια, ανατρεπτική της επικρατούσας πρακτικής. Κατάργηση της διάκρισης που αφορούσε στις σχέσεις μεταξύ λαών και τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία. Θα το καθορίσει ο πρώτος μετά τον Ένα, τον Χριστό, ο Απόστολος Παύλος. «ουκ ένι Ιουδαίος ουδέ Έλληνας, ουκ ένι δούλος ουδέ ελεύθερος, ουκ ένι άρσεν και θήλυ». Ενώπιον του Θεού δεν υπάρχει διάκριση, ούτε ανάμεσα σε έθνη, ούτε σε κοινωνικές τάξεις, ούτε μεταξύ ανδρός και γυναικός. Ήταν, για την εποχή που διακηρύττονταν αυτές οι αρχές, μια πραγματική επανάσταση. Ωστόσο χρειάστηκε να περάσουν πολλοί αιώνες για να πλησιάσουμε κάπως την χριστιανική αυτή διακήρυξη στις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και των λαών. Δυστυχώς ακόμη και σήμερα, και μάλιστα από κράτη που δηλώνουν ότι είναι χριστιανικά, αλλά και άτομα που είναι χριστιανοί, ή και πολιτικοί σχηματισμοί που θεωρητικά και προσχηματικά διακηρύττουν παρόμοιες αρχές, παραβλέπεται ουσιαστικά αυτή η θεμελιώδης χριστιανική διδασκαλία και διατηρούνται διακρίσεις και διαχωρισμοί. Είναι λυπηρό, γιατί και εμείς, ενώ δεχόμαστε την αλήθεια της θρησκείας μας, κάνουμε ουσιαστικές διακρίσεις στην

συμπεριφορά μας, θεωρούμε κάποιους υποδεέστερους, ανάξιους της εκτίμησής μας. Η έλλειψη ειλικρινούς ενδιαφέροντος και η υποκριτική αγάπη, διαχωρίζουν και απομακρύνουν. Οι διακρίσεις αυτές ενοχλούν. Ενοχλούν και επηρεάζουν πολύ αυτούς που τις υφίστανται. Τους ενοχλούν, γι' αυτό και αντιδρούν με διάφορους τρόπους. Ενοχλούν τους ποικιλόχρωμους, αλλόθρησκους οικονομικούς μετανάστες ή ακόμη και τους τουρκοκύπριους που μοιράζονται μαζί μας αυτή τη γη ή και διαμένουν στη βόρεια Κύπρο. Ενοχλούν κάποιους ξένους, που για διάφορους λόγους έχουν εγκατασταθεί στον τόπο μας. Πώς απαντούμε σ' αυτό; Δεν αρκεί μια απλή ανοχή που ίσως δείχνουμε. Χρειάζεται κάτι περισσότερο. Αγάπη. Αησιμονούμε ότι όλοι αυτοί, όπως και εμείς, χωρίς καμιά απολύτως διάκριση, είμαστε παιδιά του ίδιου Θεού, έστω και αν έχουν μια άλλη, τη δική τους πίστη και θρησκεία. Γι' αυτό και ο Κύριος, για να υποδείξει ότι δεν πρέπει να υπάρχει διαφορά μεταξύ λαών και υποβάθμιση του ρόλου της γυναίκας, κάθισε στην άκρη της πηγής που ανήκε στους Σαμαρείτες και ζήτησε νερό από μια γυναίκα και μάλιστα Σαμαρείτιδα.

«Δος μοι πιείν». Δώσε μου να πιω, είπε στη Σαμαρείτιδα ο Κύριος. Ασφαλώς και σαν τέλειος άνθρωπος, ο Θεάνθρωπος Ιησούς, ύστερα από την κοπιαστική πορεία, εδίψασε. Αλλά αυτή ήταν και η ευκαιρία για να διδάξει την Σαμαρείτιδα και εμάς για το «*ύδωρ, το ζων*». Για το πνευματικό νερό, που καθαρίζει, δροσίζει, παρηγορεί και ζωοποιεί τις ψυχές των ανθρώπων, που το αναζητούν και που πλουσιοπάροχα παρέχει ο Κύριος. Σε αντίθεση με το κοινό νερό, που και χωρίς αυτό δεν μπορούμε να ζήσουμε, αλλά διψούμε και ξαναδιψούμε, «*το ύδωρ, το ζων*», η αλήθεια του ευαγγελίου, μάς ικανοποιεί απόλυτα και διαχρονικά. Είναι εφόδιο ζωής που οδηγεί στη βασιλεία του Θεού, είναι ο λόγος του Θεού. Και για να επανέλθουμε από το σημείο που ξεκινήσαμε τη σημερινή ανάλυση. Η σχέση με το Θείο πρέπει να είναι πνευματική. Η επικοινωνία μας με τον Θεό, συνεχής και παντού. Η αποδοχή της διαφορετικότητας των άλλων ανθρώπων, έμπρακτη και χωρίς διακρίσεις. Μ' αυτόν τον τρόπο θα επιτευχθεί αυτό που σε άλλη περίπτωση ζητεί ο Κύριος: «*και γενήσεται μία ποίμνη εις ποιμήν*». Τότε θα έχουμε και την ευλογία του Θεού στην καθημερινή μας ζωή και στα έργα μας.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πράξ. ιστ' 16-34

Ευαγγέλιο: Ιωάν. θ' 1 - 38

9 Μαΐου 2010

Εγκύκλιος του Μητροπολίτου Πάφου κ.κ Γεωργίου για διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών.

**«Ούτε ούτος ήμαρτεν, ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τα έργα του Θεού εν
αυτώ» (Ιωάν. θ' 3)**

Ήταν δικαιολογημένη η απορία των μαθητών του Χριστού. Γιατί τόσοσ πόνος και τόση δυστυχία σ' αυτόν τον άνθρωπο; Η ανθρώπινη λογική αποδέχεται κάτι που είναι δίκαιο και απορρίπτει το άδικο. Και αναμένει αμοιβές για τους δικαίους και τιμωρίες για τους αδίκους. Ο άνθρωπος, όμως, αυτός δεν έζησε ούτε μια μέρα υγιής. Ήταν «εκ μήτρας πεπηρωμένος», ανάπηρος εκ γενετής. Πότε αμάρτησε για να τιμωρείται με τη στέρηση της όρασης του;

Ο Χριστός, ως παντογνώστης και δημιουργός του παντός, δίνει την απάντηση: Ούτε αυτός αμάρτησε, πώς εξάλλου ήταν δυνατό να αμαρτήσει πριν γεννηθεί, αλλ' ούτε οι γονείς του. Δεν είναι όλες οι ασθένειες, ούτε όλες οι θλίψεις αποτέλεσμα της αμαρτίας. Πολλές φορές πάσχουν και οι δίκαιοι. Κι ο σημερινός τυφλός στερήθηκε το φως για κάποιο συγκεκριμένο λόγο: Ο Θεός ετοίμαζε την ημέρα της θεραπείας του για να δοξασθεί το όνομα Του.

Η σημερινή μεγάλη θαυματουργία του Χριστού μάς δίνει την ευκαιρία να εξετάσουμε το θέμα των θλίψεων από Χριστιανικής πλευράς. Ο τυφλός της σημερινής ευαγγελικής περικοπής ζει το μαρτύριο μιας ισόβιας ταλαιπωρίας, μιας θλίψης που τον ακολουθεί παντού και δεν του δίνει το δικαίωμα ούτε και πρόσκαιρα να ξεχασθεί στη χαρά. Μα πολλές φορές κι εμείς βρισκόμαστε στην ίδια κατάσταση. «Ωδίνες θανάτου» και «κίνδυνοι Άδου» περικυκλώνουν πολλούς. Βίος άλυτος δεν υπάρχει για κανένα. Πολλές φορές λιποψυχούμε και σαν τον Δαβίδ αναφωνούμε: «Ίνατί υπνοις Κύριε; Ανάστηθι και μη απώση εις τέλος». Γιατί στ'αλήθεια, ο Θεός επιτρέπει, πολλές φορές χωρίς να φταίμε, να μας συναντήσουν θλίψεις, πόνος και ταλαιπωρίες;

- Με τις θλίψεις δοκιμάζεται αλλά και ενδυναμώνεται η πίστη μας. Στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται πως ο Θεός «ως χρυσόν εν χωνευτηρίω» δοκιμάζει τους αγίους του. Όταν όλα μάς έρχονται βολικά δεν έχουμε λόγο να μη λέμε «δόξα σοι ο Θεός». Στις θλίψεις θα φανεί η πραγματική πίστη μας. Όπως η δύναμη του δένδρου φαίνεται στους ανέμους, όπως ο κυβερνήτης δείχνει τις ικανότητες του στην τρικυμία κι ο στρατιώτης στον πόλεμο, έτσι κι ο πιστός Χριστιανός αναδεικνύεται στις θλίψεις. Αν ο εκ γενετής τυφλός δεν δοκιμαζόταν σ' εκείνο το μακροχρόνιο καμίνι των θλίψεων δεν είναι σίγουρο αν θα επιδείκνυε εκείνη την πίστη μπροστά στους γραμματείς και τους φαρισαίους, έστω και αν «εξέβαλαν αυτόν έξω».
- Οι θλίψεις έχουν, ύστερα, και παιδαγωγικό χαρακτήρα στη ζωή μας. Είναι γνωστό πως «ον αγαπά Κύριος παιδεύει, μαστιγοί δε πάντα υιόν ον παραδέχεται». Όπως οι γονείς για να συγκρατήσουν τα παιδιά τους από πτώσεις και κινδύνους κάποτε τα τιμωρούν, έτσι κι ο Θεός θέτει εμπόδια σε κάποιες επιδιώξεις μας, των οποίων η έκβαση δεν θα ήτο προς το πνευματικό συμφέρον μας. Ο Θεός γνωρίζει και το μέλλον μας το οποίο εμείς αγνοούμε. Βλέποντας μας να προχωρούμε προς το κακό, θέτει εμπόδια για να μας παρακινήσει σε αλλαγή πορείας. Τέτοια εμπόδια είναι μια ασθένεια, ένα δυστύχημα, κάτι που δεν το προγραμματίσαμε.
- Οι θλίψεις, άλλοτε, συμβάλλουν στη δόξα του Θεού, όπως ο ίδιος ο Χριστός μάς αποκάλυψε σήμερα. Τόσα χρόνια στο σκοτάδι και τη δυστυχία, ο ιαθείς τυφλός έγινε αιτία να δοξασθεί ο Θεός και να φανούν τα σωτήρια έργα του στους ανθρώπους. Έγινε αιτία να φανεί πως ο Χριστός, που από το χύμα δημιουργεί τα μάτια που

έλειπαν από τον τυφλό, ήταν ο ίδιος που πριν χρόνια πολλά δημιούργησε ολόκληρο τον άνθρωπο με τον ίδιο τρόπο.

Πολλές φορές το μαρτύριο των αγίων μας έφερε στην πίστη τους ίδιους τους δημίους τους ή ειδωλολάτρες που παρακολουθούσαν την άθληση τους. Αυξανόταν έτσι η Εκκλησία και δοξαζόταν το όνομα του Θεού. Πόσες, εξάλλου, φορές κι εμείς βλέποντας την υπομονή και την καρτερία κάποιων ανθρώπων στις θλίψεις που συναντούν δεν παρακινούμαστε σε θεοσέβεια;

- Οι θλίψεις βοηθούν και στην περιστολή του εγωισμού μας και στην καλλιέργεια της ταπείνωσης. Η υγεία, ο πλούτος, τα αξιώματα, οι επιτυχίες, προκαλούν εγωισμό. Αντίθετα οι θλίψεις μάς προσγειώνουν. Μας αναγκάζουν να δούμε τα όρια και τις δυνατότητες μας.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Αν ο Θεός επιτρέπει θλίψεις στους ανθρώπους για τους δικούς Του λόγους, εμείς οφείλουμε, δείχνοντας «σπλάγχνα οικτιρμών» να ανακουφίζουμε τον πόνο των συνανθρώπων μας. Με τις θλίψεις και τον πόνο των άλλων δοκιμάζεται και η δική μας αγάπη προς τον πλησίον. Προσγειωνόμαστε κι εμείς, αφού «της αυτής κοινωνούμεν φύσεως». Ο τυφλός της σημερινής ευαγγελικής περικοπής «καθήμενος και προσαιτών» δεχόταν και την ευσπλαγχνία της κοινωνίας.

Στις μέρες μας, όσο κι αν η φτώχεια, στα μέρη μας, υποχώρησε, υπάρχουν πολλοί που στερούνται ακόμα και τα αναγκαία. Θα μπορούσε ο Θεός, ως παντοδύναμος, και από το μηδέν να θεραπεύσει τις ανάγκες όλου του κόσμου. Δεν το κάνει γιατί θέλει να παρακινήσει κι εμάς να δείξουμε «το συμπαθές και φιλόανθρωπον» προς τον πλησίον. Όπως ακριβώς όταν χόρτασε τους πεντακισχίλιους στην έρημο ζήτησε πρώτα από τους μαθητές να φέρουν ό,τι είχαν εκείνοι, τα δύο ψάρια και τα πέντε ψωμιά, έστω κι αν του ήταν αχρείαστα. Έδιναν οι μαθητές την συνεισφορά τους για τους συνανθρώπους τους.

Σήμερα, λοιπόν, που διεξάγεται ο καθιερωμένος έρανος για τους τυφλούς, καλούμαστε κι εμείς όλοι, να συμβάλουμε, στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, στην απάμβλυση του πόνου και των προβλημάτων της ομάδας αυτής των συνανθρώπων μας. Δεν είναι μόνο τα θέματα διατροφής και συντήρησης, είναι και οι ιατροφαρμακευτικές ανάγκες αυξημένες σ' αυτούς τους ανθρώπους. Στο δίσκο που θα περιαχθεί ας δώσουμε όλοι εκ του περισσέυματος της αγάπης μας. Η Ιερά Μητρόπολη Πάφου θα αναλάβει να αποστείλει στον προορισμό τους τα χρήματα που θα συγκεντρωθούν.

**Μετ' ευχών εγκαρδίων
† Ο Πάφου Γεώργιος.**

Υ.Γ. Οι εφημέριοι και οι εκκλησιαστικοί επίτροποι να παραδώσουν το προϊόν του εράνου, έναντι αποδείξεως, στα Γραφεία της Μητρόπολης Πάφου μέχρι την Παρασκευή 14 Μαΐου 2010.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
Απόστολος: Πράξ. κ' 16 – 18, 28 – 36
Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιζ' 1 – 13
16 Μαΐου 2010

**«Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς εν τω ονόματί σου ...
ίνα ώσιν εν καθώς και ημείς». (Ιωάν. ιζ' 11).**

Η πτώση των πρωτοπλάστων και η απώλεια του παραδείσου, σαν αποτέλεσμα της παρακοής, επέφερε το θάνατο και στέρησε από τον άνθρωπο την αιώνια ζωή. Αυτή η στέρηση της αιώνιας ζωής προκάλεσε στον άνθρωπο θλίψη και οδύνη πολλή. Η αποκατάσταση αυτής της ζωής, που δεν μπορούσε να γίνει με τις δυνάμεις του ανθρώπου, επιτυγχάνεται τώρα μέσω του λυτρωτικού έργου του Υιού και Λόγου του Θεού, του Ιησού. Τελικός στόχος, η χαρά της πληρότητας με την αποδοχή της αιώνιας ζωής.

Αυτή η αιώνια ζωή είναι ιδιαίτερα σημαντική. Είναι το «παν» που προσφέρει ο Θεός στον άνθρωπο με την αποστολή του Υιού του στον κόσμο. Και αυτό το «παν» που προσφέρεται από το Θεό στον άνθρωπο, όπως τονίζει σήμερα ο ίδιος ο Κύριος, είναι η αιώνια ζωή. Δηλαδή, η αποκατάσταση της κοινωνίας του ανθρώπου με το Θεό. Με άλλα λόγια, να καταστούν και πάλι οι άνθρωποι κοινωνοί της ζωής του Θεού. Μιας ζωής που θα προσφέρεται στην ψυχή του πιστού από την παρούσα ζωή και θα φθάσει στην ολοκλήρωσή της κατά τη μέλλουσα ζωή, με την πλήρη απόλαυση του Θεού. Όπως λέει και ο Απόστολος Παύλος: «βλέπομεν γαρ άρτι δι' εσόπτρου εν αινίγματι, τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον». Τώρα βλέπουμε τα πράγματα θαμπά, σαν μέσα από μεταλλικό καθρέφτη. Τότε όμως πρόσωπο με πρόσωπο θα δούμε το Θεό.

Ο Ιησούς, λοιπόν, έρχεται να προσφέρει ξανά στον άνθρωπο την αιώνια ζωή. Όμως, τι είναι η αιώνια ζωή και πώς εξασφαλίζεται; Απάντηση στα πιο πάνω ερωτήματα δίνει σήμερα ο ίδιος ο Κύριος: «Αύτη δε έστιν η αιώνιος ζωή, ίνα γινώσκωσι σε τον μόνον αληθινόν Θεόν και ον απέστειλας Ιησούν Χριστόν». Και να ποια είναι η αιώνια ζωή. Ν' αναγνωρίζουν οι άνθρωποι εσένα ως το μόνο αληθινό Θεό, καθώς κι εκείνον που έστειλες, τον Ιησού Χριστό.

Αιώνια ζωή, σημαίνει αληθινή θεογνωσία. Σημαίνει γνώση του αληθινού Θεού. Σημαίνει γνώση του Ιησού Χριστού. Άρα αποδοχή της ύπαρξης του αληθινού Θεού σημαίνει και αποδοχή του Ιησού ως αληθινού Θεού. Δεν μπορούμε να δεχθούμε τον Πατέρα ως Θεό και να αρνούμαστε τη θεότητα του Υιού. «Εγώ και ο Πατήρ εν εσμέν» (Ιωάν. ι' 30) τονίζει με καθαρότητα ο Ιησούς.

Αυτό το «ομοούσιον» του Υιού με τον Πατέρα υπερασπίστηκαν με σθένος οι 318 Πατέρες της Εκκλησίας που πήραν μέρος στην πρώτη Οικουμενική Σύνοδο και τη μνήμη των οποίων τιμούμε σήμερα. Μάλιστα με τη σύνταξη των επτά πρώτων άρθρων του συμβόλου της πίστεως, διέτύπωσαν την ορθή διδασκαλία της Εκκλησίας περί του Υιού και παράλληλα απέρριψαν την αιρετική διδασκαλία του Αρείου που ισχυριζόταν ότι ο Υιός είναι «κτίσμα», δημιούργημα του Θεού! Η διδασκαλία των Πατέρων της Εκκλησίας για το Δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος είναι ξεκάθαρη. Τον αναγνωρίζουν ως «Υιόν του Θεού», «Μονογενή», «τον εκ του Πατρός Γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων». Με την ομολογία δε για τον Υιό, ότι είναι Θεός αληθινός εκ Θεού αληθινού και «Γεννηθέντα ου ποιηθέντα, ομοούσιον τω Πατρί δι ου τα πάντα εγένετο», επιτυγχάνουν ένα διπλό στόχο. Δηλαδή να διατυπώσουν τη σωστή διδασκαλία της Εκκλησίας και παράλληλα να απορρίψουν τη διδασκαλία του Αρείου.

Βλέποντας τα μεγάλα προβλήματα που δημιούργησαν δια μέσου των αιώνων οι διάφορες αιρέσεις, κατανοούμε περισσότερο τόσο την εναγώνια προσευχή του Ιησού για τους Μαθητές του «ίνα ώσιν εν», όσο και τη σύσταση του Αποστόλου Παύλου προς τους επισκόπους της Μικράς Ασίας «προσέχετε ουν εαυτοίς και παντί τω ποιμνίω». Μάλιστα ο Απόστολος Παύλος εξηγεί στη συνέχεια τους λόγους που τον κάνουν να ανησυχεί. «Εγώ το ξέρω ότι μετά την αναχώρησή μου θα εισβάλουν σ' εσάς λύκοι άγριοι, που δε θα λυπηθούν το ποίμνιο. Ακόμα και από εσάς θα βγουν πρόσωπα που θα διδάσκουν πλάνες για να παρασύρουν τους πιστούς με το μέρος τους».

Κανείς δεν μπορεί να πειραματίζεται με την πίστη. Κανείς δεν μπορεί να ακροβατεί με την πίστη, γιατί δεν υπάρχει προσωπική πίστη του καθενός. Υπάρχει μόνο η πίστη της

Εκκλησίας, όπως την παρέλαβε από τον Κύριο και τους Αποστόλους και η οποία στη συνέχεια διατυπώθηκε και στις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων. Δεν υπάρχει προσωπική πίστη, γιατί αυτή καλλιεργεί τον εγωισμό και διασπά την ενότητα των πιστών και της Εκκλησίας. Μεγάλη είναι για τούτο η ευθύνη ποιμένων και ποιμνίου της Εκκλησίας για τη διαφύλαξη της ενότητας της πίστεως και κατ' επέκταση της Εκκλησίας. Κληρικοί και λαϊκοί έχουμε εξίσου μεγάλη ευθύνη γι' αυτή την ενότητα, συμβάλλοντας ο καθένας «υπέρ της των πάντων ενώσεως».

Η ευχή αυτή και συνάμα προσευχή της Εκκλησίας μπορεί να γίνει πραγματικότητα μόνο αν ο καθένας από μας αποκαταστήσει την αληθινή ενότητα με το Θεό. Αν οι άνθρωποι δεν ξαναβρούμε το θεμέλιο της πίστης, τότε η ενότητα θα παραμείνει ανεκπλήρωτη επιθυμία. Πίστη και ζωή θα πρέπει να συνυπάρξουν για να μπορέσουν να μας οδηγήσουν στο δοκιμασμένο και σίγουρο θεμέλιο, που είναι ο Χριστός. Κατά τον Απόστολο Παύλο «θεμέλιον γαρ άλλον ουδείς δύναται θείναι παρά τον κείμενον, ος εστιν Ιησούς Χριστός» (Α' Κορ. γ' 11).

Μοναδικό, λοιπόν, θεμέλιο της πίστης μας ο Χριστός. Όμως δεν αρκεί αυτή η διαπίστωση. Δεν αρκεί να δακτυλοδεικτούμε το Χριστό σαν θεμέλιο της ζωής μας και την ίδια στιγμή να χτίζουμε τη ζωή μας χωρίς τη διδασκαλία του Χριστού και ιδιαίτερα τη διδασκαλία της αγάπης. Μιας αγάπης που σαρκάζεται στην εποχή μας από αυτούς που δεν έχουν τη δύναμη ν' αγαπήσουν. Μιας αγάπης, λοιπόν, που σαρκάζεται από «εχθρούς» και σκοτώνεται από «φίλους»!! Αλήθεια, πού πάμε; Ζούμε σε ένα κόσμο διαλυμένο. Τα χαλάσματα πληθαίνουν καθημερινά. Για τούτο η πρόσκληση για ενότητα αποκτά άλλη διάσταση και δυναμική, αφού μπορεί να βγάλει τον άνθρωπο από τα αδιέξοδα. Μιας ενότητας στη βάση της πίστης και που θα εκφράζεται με τον τρόπο της ζωής μας. Γιατί τότε ο καθένας θα αγωνίζεται για να καταστήσει τον εαυτό του πρότυπο για τους άλλους. Ο καθένας θα πρέπει να μπορεί να λέει με τον τρόπο της ζωής του αυτό που λέει σήμερα και ο Απόστολος Παύλος: «Με κάθε τρόπο σας έδωσα το παράδειγμα». Για τούτο δικαιολογημένα αργότερα θα μπορεί να προτρέψει τους πιστούς να τον μιμηθούν, γιατί πρώτος αυτός μιμήθηκε τη ζωή του Χριστού: «Μιμηταί μου γίνεσθε καθώς καγώ Χριστού» (Α' Κορ. ια' 1). Σε μια εποχή δύσκολη, που με ευκολία θανατώνεται ο άνθρωπος και το ανθρώπινο γένος διαπομπεύεται μέσα από γενοκτονίες και βασανιστήρια, ας προβάλουμε την αξία του ανθρώπου μέσα από την ενότητα της πίστεως και της ζωής. Με τον τρόπο αυτό θα συμβάλουμε στην ενότητα για την οποία προσευχήθηκε ο Κύριος «ίνα ώσιν εν». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πραξ. β´ 1-11

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ζ´ 37-52, η´ 12

23 Μαΐου 2010

«Τούτο δε είπε περί του Πνεύματος ου έμελλον λαμβάνειν οι πιστεύοντες εις αυτόν».

Η Εκκλησία είναι θεμελιωμένη ταυτόχρονα πάνω στη Θεία Ευχαριστία και στην Πεντηκοστή. Στην εποχή του Ευαγγελίου ο Χριστός ήταν ιστορικά ορατός, ήταν ενώπιον των μαθητών Του. Αλλά η Πεντηκοστή αποδίδει στον κόσμο τη μυστική παρουσία του Χριστού και Τον φανερώνει – όχι ενώπιον των μαθητών – αλλά εντός των μαθητών, στις καρδιές τους.

Αυτή η μυστική παρουσία του Χριστού ενεργείται ακριβώς διά του Αγίου Πνεύματος. Το Άγιο Πνεύμα δεν είναι μια αφηρημένη θεία ενέργεια, αλλά ένα από τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας, που εκπορεύεται από τον Πατέρα και αναπαύεται στον Υιό.

Έτσι ο Χριστός αποστέλλει το Άγιο Πνεύμα και το Άγιο Πνεύμα μορφώνει τον Χριστό μέσα στις καρδιές μας. Ο Ιησούς Χριστός έρχεται εξ' ονόματος του Πατρός για να αποκαλύψει και να εργαστεί το θέλημα Του στον κόσμο. Το Άγιο Πνεύμα έρχεται εξ' ονόματος του Υιού για να μαρτυρήσει γι' Αυτόν, να Τον φανερώσει και να τελειώσει το έργο Του.

Οι Πατέρες μαρτυρούν τη συμφωνία της Εκκλησίας επάνω στη σχέση της ζωής μας και του Αγίου Πνεύματος. Η βεβαιότητα της πατερικής θεολογίας είναι ότι χωρίς την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος η μαρτυρία καταντά κενός τύπος, η διακονία επιτήδευση, η προσευχή μονόλογος, η κοινωνία απρόσωπη μάζα, ο ποιμαντικός μόχθος οργανωτική κίνηση στο κενό. Αντίθετα, με το Άγιο Πνεύμα έχουμε ζωή Θεού, από την πτώση νίκη, από την αμαρτία μετάνοια και καινούργια ζωή. Όσοι βαπτίζονται στο όνομα της Αγίας Τριάδας και ενδύονται τον Κύριο και εισέρχονται στο Σώμα του, την Εκκλησία, με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος οικειοποιούνται τη ζωή του Θεού.

Όλη η επιμέλεια και ο αγώνας του ανθρώπου συγκεντρώνεται στην απόκτηση του Πνεύματος του Κυρίου και στην καρποφορία των καρπών του, από τους οποίους γνωρίζεται και με τους οποίους εκφράζεται η χριστιανική ζωή. Σκοπός όλων των ανθρώπων που ζουν κατά Θεό, είναι να ευαρεστήσουν τον Χριστό, τον θεό, και με τη μετοχή τους στο Άγιο Πνεύμα να γίνουν φίλοι με τον Θεό και Πατέρα κι έτσι να αποκτήσουν τη σωτηρία τους. Αυτή η σωτηρία που πραγματοποιήθηκε με τον Χριστό δε νοείται χωρίς το Άγιο Πνεύμα. Η πατερική παράδοση είναι πλούσια σ' αυτό το σημείο: «Χωρίς το Άγιο Πνεύμα είμαστε ξένοι και μακριά από τον Θεό, με τη μετοχή μας όμως στη χάρη του Πνεύματος συναπτόμαστε με τη θεότητα. ώστε το να είμαστε στον Θεό – Πατέρα, δεν είναι δικό μας κατόρθωμα, αλλά του Πνεύματος που είναι και δικό μας κατόρθωμα, αλλά του Πνεύματος που είναι και μένει μέσα μας», μας λέγει ο αγ. Ειρηναίος. Αν ο άνθρωπος είναι θεοειδής και χριστόμορφος, αν είναι «ποίημα Θεού κτισθείς εν Χριστώ Ιησού», αυτό οφείλεται στην παρουσία του Αγίου Πνεύματος.

Το Άγιο Πνεύμα οικοδομεί το Σώμα του Χριστού, τελειώνει τα μυστήρια, χορηγεί, ενεργεί, αυξάνει και τελειώνει τα πάντα, μας χαρίζει κάθε πλήρωμα ευλογίας στον παρόντα αιώνα και στον μέλλοντα.

Η απουσία από το Πνεύμα του Θεού γεννά την εσωτερική ερήμωση και ερείπωση του ανθρώπου, τη σύγχυση και τη διαστροφή, το ψέμα και την τραγωδία, την αδυναμία και αποτυχία του καλούμενου πνευματικού βίου. Η αλλοτρίωση του κόσμου από το Άγιο Πνεύμα γεννά την κρίση και τα δεινά του. Πρόκειται για την εισβολή του φρονήματος της εκκοσμικεύσεως στη ζωή μας, με την οποία σβήνεται η πνοή και ενέργεια του Αγίου Πνεύματος και αντικαθιστάται ολοκληρωτικά με το ανθρώπινο θέλημα και την ανθρώπινη δραστηριότητα.

Ζώντας σ' ένα κόσμο που προσφέρει προγράμματα βελτιώσεως του ανθρώπινου βίου και καταγίνεται στη διαφήμιση των υλικών πραγμάτων πρέπει να επανεκτιμήσουμε τη σημασία της εορτής της Πεντηκοστής που μας διδάσκει ότι κάθε φορά που η ανθρώπινη ύπαρξη απαντά καταφατικά στη Χάρη του Πνεύματος, τότε μεταμορφώνεται. Γι' αυτό να ευχόμαστε και αυτό ας επιδιώκουμε. «Πνεύμα άγιον, το εκ του Πατρός εκπορευόμενον και εν Υιώ αναπαυόμενον, ελθέ, απερίγραπτον Φως, το πάντα πληρούν και ζωοποιούν, και φώτισον ημάς τους εσκοτισμένους τοις πάθεσιν· ίασαι την φύσιν την συντριβείσαν εκ της πτώσεως του Αδάμ και δια της μεταλήψεως των αχράντων του Χριστού Μυστηρίων τύπωσον εν ημίν την εικόνα Αυτού, του ταπεινού και πράου Αμνού του Θεού, του αίροντος τας αμαρτίας του κόσμου· δεόμεθά Σου, ταχύ επάκουσον και ελέησον».

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια´ 33 – ιβ´ 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι´ 32 – 33, 37 – 38, ιθ´ 27 – 30

30 Μαΐου 2010

«Πας ουν όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρωπων, ομολογήσω καγώ εν αυτώ έμπροσθεν του πατρός μου του εν ουρανοίς». (Ματθ. ι´ 32).

Με τη σημερινή Κυριακή των Αγίων Πάντων ολοκληρώνεται ο δεύτερος μεγάλος εορταστικός κύκλος με επίκεντρο το Πάσχα και που είναι γνωστός ως κύκλος του Πεντηκοσταρίου, αφού κυρίαρχη γιορτή αυτής της περιόδου είναι η γιορτή της Πεντηκοστής. Στόχος και των δύο κύκλων, αυτών του Τριωδίου και του Πεντηκοσταρίου, είναι να βοηθηθεί ο άνθρωπος να πάρει σαν βραβείο της αγωνιστικής του πορείας την αιώνια ζωή. Μια ζωή για την οποία ο Θεός δημιούργησε όλες τις προϋποθέσεις, ιδιαίτερα με την ενανθρώπιση, τη Σταύρωση και την Ανάσταση του Κυρίου, τέλος δε με την αποστολή του Αγίου Πνεύματος, κατά την Πεντηκοστή, φωτίζοντας, ενισχύοντας και καθοδηγώντας με τη δύναμη του Παναγίου Πνεύματος.

Μέσα σ' αυτούς τους κύκλους έχουμε δυο σωστικές κινήσεις που αποβλέπουν στη σωτηρία του ανθρώπου. Δυο κινήσεις αλληλένδετες και αμφίδρομες. Έχουμε την ελεύθερη και από αγάπη εκδηλωνώμενη κίνηση του Θεού προς τον άνθρωπο, αλλά και την κίνηση του ανθρώπου προς το Θεό, όπου, μέσα από το δρόμο της μετάνοιας, τη δύναμη της ομολογίας πίστεως και την ολοκληρωτική αφοσίωση σ' αυτόν, φτάνει στο ποθητό τέρμα της πορείας του και που είναι η αιώνια ζωή. Μια ζωή, που αποδεικνύεται με τη σημερινή γιορτή των Αγίων Πάντων, ότι είναι δύσκολη μεν, αλλά κατορθωτή για τον άνθρωπο κάθε εποχής, κάθε κοινωνικής τάξης και για κάθε φύλο και ηλικία.

Είναι για τούτο που η Κυριακή των Αγίων Πάντων δεν είναι στατική, αλλά διευρύνεται συνέχεια, αφού σε κάθε εποχή, άλλοτε περισσότερο και άλλοτε λιγότερο, αναδεικνύονται Άγιοι στο χώρο της Εκκλησίας. Αν και η κίνηση του Θεού προς τον άνθρωπο έγινε μια φορά, με τη σταυρική θυσία του Χριστού, εν τούτοις αυτή διαχρονικά καλύπτει όλους τους ανθρώπους. Αρκεί ο άνθρωπος κάθε εποχής να γίνει αποδέκτης αυτής της δωρεάς του Θεού και να κάνει παράλληλα τη δική του προσπάθεια. Και η προσπάθεια αυτή θα ανταμειφθεί με την αιώνια ζωή.

Για τούτο σε κάθε εποχή, ο Θεός έχει τους εκλεκτούς του και αυτό θα συνεχίζεται ως τη συντέλεια των αιώνων. Κατά συνέπεια, ο δρόμος προς την τελειότητα δεν έκλεισε, αλλά ούτε και συμπληρώθηκε ο αριθμός των εκλεκτών, όπως ισχυρίζονται οι αιρετικοί μάρτυρες του Ιεχωβά. Τούτο επιβεβαιώνεται και από το σημερινό «Απόστολο», όπου οι Άγιοι, «παρά την καλή μαρτυρία της πίστης τους, δεν πήραν ό,τι τους υποσχέθηκε ο Θεός, ο οποίος είχε προβλέψει κάτι καλύτερο για μας, έτσι ώστε να μη φτάσουν εκείνοι στην τελειότητα χωρίς εμάς».

Άρα η δυνατότητα να γίνει κάποιος τέλειος και Άγιος εξακολουθεί να υπάρχει. Αρκεί να κάνει τη δική του προσπάθεια και να ανταποκριθεί σε βασικές υποχρεώσεις, όπως αυτές διατυπώνονται από τον Κύριο στο σημερινό Ευαγγέλιο. Δηλαδή να αναγνωρίζει τον Ιησού σαν Κύριο και Θεό του, να ομολογεί με θάρρος και παρρησία αυτή την πίστη, να σηκώνει το δικό του σταυρό, ο οποίος είναι ξεχωριστός για τον καθένα και δεν μπορεί να τον σηκώσει άλλος και τέλος με αυταπάρνηση να ακολουθεί τον Ιησού.

Ο καθένας, λοιπόν, έχει αυτή τη δυνατότητα, αρκεί να την αξιοποιήσει με τη δική του θέληση και προπαντός τη θέληση να την μετουσιώσει σε πράξη. Ο Κύριος χρησιμοποιεί σήμερα τις λέξεις «πας», «όστις», «ος». Δηλαδή όποιος. Τρεις διαφορετικές λέξεις με την ίδια όμως σημασία. Μέσα από αυτές τις λέξεις τονίζεται όχι μόνο η δυνατότητα της προσωπικής επιλογής, αλλά και της συμβολής του καθενός μας στη σωτηρία μας. Σαν να μας λέει ο Κύριος: Θέλετε να σωθείτε, τότε ο καθένας ας κάνει τη δική του προσπάθεια. Θέλεις να γίνεις τέλειος, θέλεις να γίνεις άγιος; Τώρα μπορείς. Αρκεί να το θέλεις. Σου προσφέρω τη δυνατότητα με τη Χάρη μου. Εσύ δέξου αυτή τη Χάρη, αξιοποίησέ την. Και όπως είπε σήμερα ο Κύριος στον Πέτρο, όποιος τον ακολουθήσει με αυταπάρνηση «θα πάρει εκατό φορές περισσότερα και θα κληρονομήσει την αιώνια ζωή».

Ο Κύριος, λοιπόν, ζητά από μας να τον ακολουθήσουμε με πίστη και αυταπάρνηση. Μια πίστη ξεκάθαρη που θα ομολογείται άφοβα και που θα επιβεβαιώνεται με την αγάπη. Μια «πίστις δι' αγάπης ενεργουμένη» (Κολ. ε' 6), που θα ανεβάζει τον άνθρωπο στον ουρανό και θα τον ενώνει με το Θεό. Αυτή η πίστη θα δίνει δυναμικά το παρόν της σαν τρόπος ζωής και μάλιστα σταυρικής. Έτσι σε περίοδο ειρήνης θα νεκρώνει τα πάθη, μέσα από την έμπρακτη αρετή, σε περίοδο δε διωγμού θα προσφέρει τη ζωή του σαν θυσία στο Θεό.

Αυτό τον τρόπο ζωής ακολούθησαν οι Άγιοι Πάντες που τιμούμε σήμερα. Μαρτυρία της πίστης σαν τρόπο καθημερινής ζωής και μαρτυρία και μαρτύριο αρετής. Ναι, μαρτυρία και μαρτύριο αρετής. Γιατί η πίστη τους εκφραζόταν μέσα από την καθημερινή ζωή τους και ιδιαίτερα τις πράξεις τους. Αυτός ο τρόπος ζωής ήταν η απλή μαρτυρία ότι ο λόγος του Θεού μπορεί να εφαρμοστεί. Αυτή όμως η μαρτυρία την ίδια στιγμή ήταν και μαρτύριο, γιατί ο άνθρωπος έπρεπε να νικήσει τον εαυτό του και τα πάθη του. Ιδιαίτερα όμως έπρεπε να μείνει σταθερός στην πίστη και να την ομολογήσει με θάρρος την ώρα των διωγμών, κι όταν οι περιστάσεις το απαιτούσαν να θυσιάζε και την ίδια τη ζωή του. Για τούτο και ονομάστηκαν μάρτυρες, επειδή με κάθε τρόπο και με κάθε θυσία, κάθε στιγμή, έδιναν μαρτυρία – απόδειξη της πίστης τους στο Θεό. Μάλιστα τα μαρτύρια και ιδιαίτερα το μαρτύριο του θανάτου εθεωρείτο σαν έκφραση προς αυτούς της αγάπης του Θεού, τον οποίον και ευχαριστούσαν. Λέγεται ότι, όταν ο Ιγνάτιος ο θεοφόρος άκουσε την απόφαση για τα βασανιστήρια είπε: «Ευχαριστώ σοι Δέσποτα, ότι με τελεία τη προς σε αγάπη τιμήσαι κατηξίωξας, τω αποστόλω σου Παύλω δεσμοίς συνδήσας σιδηροίς».

Αυτόν τον τρόπο ζωής ακολούθησαν οι Άγιοι Πάντες. Αυτό τον τρόπο ζωής ζητά ο Κύριος και από μας. Ζητά τη δική μας ομολογία και αγάπη. Ζητά από τον καθένα μας να σηκώσουμε το δικό μας σταυρό. Το σταυρό της δοκιμασίας, το σταυρό της αρετής και της αγάπης. Γιατί είναι παραδοξότητα να λέμε ότι είμαστε Χριστιανοί και να αρνούμαστε να τον ομολογήσουμε, είτε με τα λόγια, είτε με τις πράξεις μας.

Στ' αλήθεια, αγαπητοί μου, ζούμε ένα ξέφρενο παραλογισμό. Έχουμε μετατρέψει τον εκφυλισμό σε «πρόοδο». Την υποδούλωση στα πάθη την ονομάζουμε «απελευθέρωση», τη σκληρότητα δικαιοσύνη και το έγκλημα, άκουσον άκουσον, «λύση ανάγκης»! Δυστυχώς δε ο παραλογισμός αυτός είναι συνειδητός. Είναι καιρός να περάσουμε από την άρνηση στη θέση, από τη σκληρότητα στην αγάπη και από τον τύπο στην ουσία. Ο Κύριος είναι σήμερα σαφής: «Όποιος με ομολογήσει ... θα τον αναγνωρίσω κι εγώ σαν δικό μου μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σάββατο	1 Μαΐου	:	ΚΟΛΩΝΗ
Κυριακή	2 Μαΐου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγίων Παύλου και Βαρνάβα
Τρίτη	4 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Τετάρτη	5 Μαΐου	:	ΤΙΜΗ
Κυριακή	9 Μαΐου	:	ΕΜΠΑ
Τρίτη	11 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΑΣΠΡΟΓΙΑ
Κυριακή	16 Μαΐου	:	ΑΝΩΓΥΡΑ
Πέμπτη	20 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΑΚΟΥΡΣΟΣ
Κυριακή	23 Μαΐου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Δευτέρα	24 Μαΐου	:	ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Κυριακή	30 Μαΐου	:	ΦΟΙΝΙ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	2 Μαΐου	:	ΚΑΘΗΚΑΣ
Τρίτη	4 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΕΛΕΔΙΩ
Κυριακή	9 Μαΐου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Τρίτη	11 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΔΡΟΥΣΙΑ
Τετάρτη	12 Μαΐου	:	ΔΡΟΥΣΙΑ
Πέμπτη	13 Μαΐου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	16 Μαΐου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	23 Μαΐου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Κυριακή	30 Μαΐου	:	ΜΗΛΙΟΥ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ Ι.Μ. ΠΑΦΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυριακή	2 Μαΐου	:	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα
Τρίτη	4 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΤΙΜΗ
Τετάρτη	5 Μαΐου	:	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Κυριακή	9 Μαΐου	:	ΣΤΑΤΟΣ - ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Κυριακή	16 Μαΐου	:	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Κυριακή	23 Μαΐου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Κυριακή	30 Μαΐου	:	ΠΕΓΕΙΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή	2 Μαΐου:	ΠΡΑΣΤΕΙΟ
Κυριακή	16 Μαΐου:	ΚΟΙΛΗ
Κυριακή	30 Μαΐου:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ		
Κυριακή	2 Μαΐου :	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Κυριακή	9 Μαΐου :	ΧΟΥΛΟΥ
Κυριακή	16 Μαΐου:	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυριακή	23 Μαΐου:	ΑΜΑΡΓΕΤΗ
ΝΙΚΟΣ ΖΑΒΡΙΔΗΣ		
Κυριακή	2 Μαΐου:	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυριακή	9 Μαΐου :	ΠΡΑΣΤΕΙΟ
Κυριακή	16 Μαΐου:	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ
ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ		
Κυριακή	2 Μαΐου :	ΛΕΤΥΜΠΙΟΥ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή	16 Μαΐου :	ΧΛΩΡΑΚΑ
Κυριακή	30 Μαΐου :	ΛΕΜΠΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΗΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή	2 Μαΐου:	ΠΑΝΑΓΙΑ
Κυριακή	9 Μαΐου :	ΠΕΝΤΑΛΙΑ
Κυριακή	16 Μαΐου:	ΑΓ.ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ		
Κυριακή	23 Μαΐου :	ΑΝΑΡΙΤΑ
Κυριακή	30 Μαΐου :	ΕΜΠΑ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ		
ΚΑΣΚΑΝΗΣ		
Κυριακή	9 Μαΐου:	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Κυριακή	16 Μαΐου:	ΝΑΤΑ
Κυριακή	23 Μαΐου :	ΑΝΩ ΠΑΧΝΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΝΙΟΣ 2010

ΕΤΟΣ ΛΑ΄

ΑΡ.360

**"Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων.
Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτώ" (Ματθ. δ΄ 19-20)**

Μέσα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή, βλέπουμε τον Χριστό να αρχίζει τη δημόσια δράση Του. Περνώντας από την όχθη της λίμνης που βρισκόταν στη Γαλιλαία είδε δύο αδέρφια να ψαρεύουν και έπειτα άλλα δύο να ασχολούνται και αυτοί με την ίδια εργασία. Και τους καλεί με ένα απλό τρόπο, χωρίς πολλά λόγια, να Τον ακολουθήσουν: **"Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων"**. Και τα αδέρφια τον ακολουθούν αμέσως. **"Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτώ"**. Χωρίς χρονοτριβή και χωρίς να ζητούν εξηγήσεις και να θέτουν όρους τον ακολουθούν αμέσως και γίνονται οι πρώτοι μαθητές, που αποτέλεσαν μαζί με άλλους οκτώ τον κύκλο των δώδεκα μαθητών του Χριστού.

Η ευαγγελική περικοπή μπορεί να μας διδάξει πολλά. Πρώτα τον τρόπο που καλεί ο Χριστός τους μαθητές Του αλλά και τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Έπειτα τον τρόπο που ανταποκριθήκαν οι μαθητές που θα πρέπει να αποτελεί πρότυπο της δικής μας ανταπόκρισης στο κάλεσμά Του. Κι η κλήση αυτή είναι διπλή: Κλήση προς το Χριστιανικό αξίωμα και κλήση προς το Ιερατικό λειτούργημα.

- Ο Κύριος καλεί τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά, όπως κάλεσε σήμερα τους τέσσερις αλιείς. Επαφίεται στον καθένα αν θα ακολουθήσει τον Χριστό. Ο Θεός προσκαλεί όλους στην χριστιανική πίστη, επαφίεται όμως σε μας η ανταπόκριση. Ο Θεός έδωσε την ελευθερία στον άνθρωπο να κάνει τις επιλογές του, επιλέγοντας την σωτηρία αυτόβουλα. Άλλωστε αν η σωτηρία ήταν αποτέλεσμα εκβιασμού και εξαναγκασμού, τότε θα ήμασταν άβουλα όντα μη έχοντας δική μας προσωπική υπόσταση, και βούληση. Η ελευθερία είναι το μεγαλύτερο δώρο που δόθηκε από τον Θεό στον άνθρωπο, το οποίο δεν μπορεί να του το αφαιρέσει κανείς. Στην πρόσκληση του Θεού, κάνοντας ορθή χρήση της ελευθερίας μας, θα πρέπει να τον ακολουθήσουμε χωρίς περιστροφές αλλιώς θα χάσουμε τον δρόμο μας και θα φαχνόμαστε χωρίς διέξοδο σε όλη μας τη ζωή. Ο Θεός σε όλους στέλνει μηνύματα. Μας καλεί μία ή και περισσότερες φορές. Αν όμως δεν ανταποκριθούμε δεν μας εκβιάζει. Μας καλεί ο Θεός να τον ακολουθήσουμε, ιεραρχώντας αξίες και καθήκοντα στη ζωή μας, θέτοντας ως πρώτο στόχο την σωτηρία. Εμείς θα φροντίσουμε πρώτα τα πνευματικά, για τα άλλα θα μεριμνήσει ο Θεός. **"Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν"** μας λέγει αλλού ο Χριστός. Αν έλεγαν οι φαράδες "δεν μπορούμε τώρα έχουμε τα δίκτυα, έχουμε το ψάρεμα, τον πατέρα μας, την οικογένειά μας, έχουμε την περιουσία μας, άλλη φορά όταν τελειώσουν οι δουλειές", δεν θα γίνονταν απόστολοι θα ξεχνιόντουσαν στην αφάνεια. Αν πει και ο καθένας μας σήμερα δεν με αφήνουν οι δουλειές η οικογένεια, πρέπει να φροντίσω να μαζέψω χρήματα, να φροντίσω πρώτα γι' αυτά, τοποθετώντας τον Θεό και την κλήση Του σε δεύτερη μοίρα, θα χάσουμε το μείζον που είναι ο Θεός. Πρέπει φυσικά να μεριμνούμε και για την οικογένειά μας, αλλά να μην γίνεται η ενασχόλησή μας με τα γήινα αφορμή άρνησης της πρόσκλησης του Θεού. Η ακόρεστη κατανάλωση και η ατέλειωτη απόκτηση, πολλές φορές όχι σημαντικών και αναγκαίων πραγμάτων, μας δημιουργεί μία ευχαρίστηση που δεν διαρκεί περισσότερο από μερικές ώρες, το πολύ μερικές μέρες. Δεν φέρνει την μόνιμη ευτυχία και την χαρά στον άνθρωπο ούτε και τη σωτηρία.

- Είναι και η δεύτερη πτυχή της κλήσης της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, που είναι η ιερατική κλήση. Ο Χριστός κάλεσε σήμερα τους μαθητές του, όχι μόνο να γίνουν χριστιανοί, αλλά να γίνουν φαράδες και ποιμένες ανθρώπων. Παράλληλα, λοιπόν, προς την πρόσκληση όλων των ανθρώπων βρίσκεται και η πρόσκληση, η κλήση για το ιερατικό λειτούργημα και διακόνημα μέσα στην Εκκλησία. Οι απόστολοι ανέλαβαν στους ώμους τους αυτό το έργο και κατάφεραν με τη δύναμη της αναστάσεως του Χριστού και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος να κηρύξουν και να εδραιώσουν τον Χριστιανισμό σε όλη την οικουμένη. Στη συνέχεια χειροτονούσαν ιερείς και επισκόπους και τους καθιστούσαν ποιμένες στις κατά τόπους πόλεις και ενορίες για να συνεχίσουν το έργο τους, που ήταν έργο της σωτηρίας των ανθρώπων. Έτσι υπάρχει και συνεχίζει η Εκκλησία την πορεία της μέσα στον κόσμο, καλώντας τον κάθε άνθρωπο να επανέλθει από την αφύσικη κατάσταση της αμαρτίας και της πτώσεως στον αγιασμό και τη θέωση. Χωρίς τους αποστόλους και χωρίς τους διαδόχους των αποστόλων, του κληρικού, η Εκκλησία δεν μπορεί υπάρξει. Οι Χριστιανοί θα ήσαν ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα. Γι' αυτούς μερίμνησε λοιπόν ο Χριστός και μερίμνά με τις ιερατικές κλήσεις που απευθύνει κάθε φορά, να υπάρχουν και να συμπορεύονται με το λοιπό σώμα της Εκκλησίας. Ακούμε τον ίδιο τον Χριστό αλλού να τους παρομοιάζει με θεριστές: **"Ο μεν θερισμός πολὺς, οὖν δε ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὅπως ἐκβάλη ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ.**

Ας μην υποτιμούμε λοιπόν την ιερωσύνη όπως συνήθως γίνεται σήμερα και ας μην κωφεύουμε στην κλήση του Θεού. Όποιος έχει την κλίση ας ανταποκριθεί και στην κλήση, υπηρετώντας και τον Θεό και τον συνάνθρωπο.

Όσο αφορά τη γενικότερη κλήση από τον Θεό για τον καθένα μας, ας μη γίνουμε **απειθείς** και οι μέριμνες του βίου τούτου ας μην καταπνίγουν την προσπάθεια για σωτηρία και θέωση. Να ξέρουμε ότι πέρα από το λογικό και το παράλογο υπάρχει και το υπέρλογο που εδράζεται στην πίστη και στη δύναμη του Θεού. Δεν πρέπει να τα βλέπουμε όλα με τη δική μας λογική, αλλά με την πίστη και την ελπίδα ότι ο Θεός θα φροντίσει, αν εμείς φροντίσουμε πρώτα για τα πνευματικά, κι αν αγαπήσουμε τον Θεό, απορρίπτοντας τα είδωλα και τις προκλήσεις του κόσμου.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

Γ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ε΄ 1 – 10

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ΄ 22 – 33

13 Ιουνίου 2010

«Μη ουν μεριμνήσητε λέγοντες, τι φάγωμεν ή τι πίωμεν ή τι περιβαλώμεθα;»

Καθημερινή και βασανιστική προβάλλει η μέριμνα, ή φροντίδα όλων μας, για το τι θα φάμε, τι θα πιούμε, τι θα φορέσουμε. Είναι πράγματι αδύνατο να διώξουμε, να αποβάλουμε αυτή την φροντίδα από την σκέψη μας. Και η φροντίδα αυτή κατατρίβεται ακατάπαυστα σε σχεδιασμούς για την αυριανή μέρα και την μεθαυριανή και για ένα απροσδιόριστο μέλλον. Και πάντοτε όλη αυτή η μέριμνα βασίζεται στις δικές μας προσπάθειες, στην προσωπική μας ικανότητα, στα δικά μας μέσα. Μας κυριεύει το άγχος, νύχτα και μέρα. Υποφέρουμε. Για να είμαστε σίγουροι ότι θα απαλλαγούμε, από το άγχος, προσπαθούμε να κάνουμε τέλεια σχέδια. Καταναλώνουμε γι' αυτό το σκοπό, πολύ χρόνο. Διαθέτουμε πολλή σκέψη. Χρησιμοποιούμε για τους υπολογισμούς μας, τον ηλεκτρονικό μας υπολογιστή. Τέλος, προβλέψαμε τα πάντα, μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια. Κοπιάσαμε πολύ, αγαπητοί μου αδελφοί, έτσι νοιώθουμε τώρα πια, απόλυτα ασφαλείς.

Και ενώ όλα είναι τέλεια και νομίζουμε ότι μπορούμε πλέον να αναπαυθούμε παρακολουθώντας την πορεία της εφαρμογής των σχεδίων μας, έρχεται μια αναπάντεχη ανατροπή. Παρουσιάζεται μία σοβαρή επιδημία, γίνεται ένας σεισμός, μια μεγάλη οικονομική κρίση, εκρήγνυται ένα ηφαιστειο. Σταματά η πορεία των σχεδίων μας. Αναβάλλονται ή ματαιώνονται τα προγράμματά μας. Αποδιοργανώνεται η ζωή μας. Ανατρέπονται οι υπολογισμοί μας. Κάποιες επιδημίες εμφανίζονται, κάθε τόσο, με σοβαρές επιπτώσεις στη ζωή μας και κίνδυνο να μας μολύνουν. Πριν από λίγο καιρό είδαμε να ανατρέπεται η καθημερινότητά μας, τα σχέδια μας, η έκρηξη ενός μακρινού ηφαιστείου. Σταμάτησαν οι αεροπορικές συγκοινωνίες, κατακλύστηκε η ατμόσφαιρα με επικίνδυνη σκόνη. Αποκλείστηκαν άνθρωποι για μέρες μακριά από το σπίτι τους, τη δουλειά τους και την οικογένειά τους. Έμειναν πίσω τα έργα πολλών σοφών σχεδιασμών, τέλειων υπολογισμών. Σε παρόμοια γεγονότα και φαινόμενα, πολλές ζωές χάνονται. Μεγάλες οικονομικές καταστροφές συνοδεύουν τα φαινόμενα αυτά. Δύσκολη ή και αδύνατη προβάλλει η αντιμετώπισή τους με τα μέσα και τις ικανότητες που διαθέτουμε.

Φαίνεται λοιπόν, αγαπητοί μου αδελφοί, ότι δεν μπορούμε να σχεδιάζουμε το μέλλον μας στηριζόμενοι απλώς και μόνον στον εαυτό μας και τις δυνάμεις μας. Φαίνεται ότι και κάποιος άλλος υπολογισμός και παράγοντας πρέπει να καλύπτει τα προγράμματά μας. Είναι κάποιος που άλλωστε, είτε το θέλουμε είτε και δεν το θέλουμε, γνωρίζει τις ανάγκες μας, μας προσφέρει αφειδώλευτα τα δώρα Του. «*Οίδε γαρ ο πατήρ υμών ο ουράνιος ότι χρήζετε τούτων απάντων*» λέγει ο Κύριος. Ο πατέρας μας ο ουράνιος γνωρίζει ότι έχουμε ανάγκη από όλα αυτά και μας τα δίνει.

Άρα δεν χρειάζεται να μεριμνούμε για τίποτε; Αυτό είναι το συμπέρασμα; Παύουμε και σταματούμε κάθε σχεδιασμό, κάθε πρόβλεψη; Αφήνουμε τα πάντα να γίνουν μόνα τους, στην τύχη τους; Θα ήταν ασφαλώς παραλογισμός μια τέτοια αντιμετώπιση της καθημερινότητάς μας. Θα ήταν μια παιδιάστικη νοοτροπία, μια αφελής σκέψη. Όχι, αγαπητοί μου αδελφοί. Δεν παύουμε να μεριμνούμε για την αύριο. Ωστόσο δεν κυριευόμαστε από το άγχος, αλλά η μέριμνά μας στηρίζεται στην εμπιστοσύνη μας στο Θεό. Υπολογίζουμε με προσοχή και λεπτομέρεια τις ενέργειές μας για την πραγμάτωση των σχεδίων μας. Μελετούμε εναλλακτικές λύσεις για τις περιπτώσεις ανατροπής των οραμάτων και ονείρων μας, για την οικογένειά μας, για τα παιδιά μας. Αλλά πάντοτε συμπεριλαμβάνεται στους σχεδιασμούς μας ο αστάθμητος παράγοντας που δεν μπορούμε να φανταστούμε. «*Οίδε γαρ ο πατήρ υμών ο ουράνιος ότι χρήζετε τούτων απάντων*». Δεν ξεχνούμε ότι έχουμε κάποιον που οπωσδήποτε φροντίζει για ό,τι έχουμε ανάγκη, για ό,τι πράγματι συμφέρει στην ψυχή μας. Γιατί τελικά δεν είμαστε μόνον σώμα και υλικές ανάγκες. Έχουμε ψυχή, αθάνατη ψυχή. Και πρέπει για εκείνη να αγωνιζόμαστε. Για τις ανάγκες εκείνης να νοιαζόμαστε, να μεριμνούμε, χωρίς φυσικά να παραλείπουμε και την υλική και πρόσκαιρη φροντίδα για τον εαυτό μας, την οικογένειά μας, τον τόπο μας. «*Ουδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν*». Δεν μπορεί κανείς να δουλεύει σε δυο κύριους, για δυο αντίθετους σκοπούς. Φροντίζουμε συνεπώς για τα υλικά, χωρίς να γινόμαστε δούλοι και απόλυτα εξαρτημένοι από αυτά. Φροντίζουμε για τις υλικές μας ανάγκες, και έχουμε υποχρέωση να διατηρούμεθα υγιείς, για όσο χρόνο βρισκόμαστε στη ζωή, χωρίς να υποδουλωνόμαστε στα βασανιστικά μας άγχη. Γιατί τότε μπορεί να παραλείψουμε την φροντίδα της αθάνατης ψυχής μας, να λησμονήσουμε τον ουσιαστικό σχεδιασμό και στόχο για την βασιλεία του Θεού. «*Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν*». Πρώτα-πρώτα να ζητάτε τα πνευματικά αγαθά της βασιλείας του Θεού και την επικράτηση της δικαιοσύνης Του, και όλα τα άλλα τα αγαθά θα σας δοθούν, μας λέγει ο Κύριος. Αυτή είναι υπόσχεση του Θεού πατέρα μας, που δίδεται σ' όλους μας, σε όλους τους ανθρώπους, χωρίς την παραμικρή εξαίρεση, επιφύλαξη ή διάκριση.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. στ΄ 18-23
Ευαγγέλιο: Ματθ. η΄ 5-13
20 Ιουνίου 2010

«Αμήν λέγω υμίν, ουδέ εν τω Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρον».

Ο Κύριος στην επί γης παρουσία Του άρχισε να φανερώνει στον κόσμο τη δύναμη Του, κηρύττοντας και θαυματουργώντας, αλλά και να μορφώνει τους Μαθητές Του κατά την Εαυτού εικόνα, μεταδίδοντας τους θείο λόγο και πνευματικά χαρίσματα.

Όσοι Τον περιέβαλλαν, κατανοούσαν βέβαια εν μέρει τη θεϊκή Του προέλευση και γι' αυτό έδιναν ποικίλες απαντήσεις. Ο Εκατόνταρχος στο Ευαγγέλιο της Κυριακής Δ΄ Ματθαίου ομολογεί την πίστη του στον Χριστό, πριν ακόμα ο Κύριος θεραπεύσει το άρρωστο παιδί του. Το γεγονός αυτό κάνει τον Χριστό να θαυμάσει αυτή την πίστη και λέγει: «Σας βεβαιώνω πώς τόση πίστη ούτε ανάμεσα στους Ισραηλίτες δε βρήκα. Και σας λέγω πώς θα έλθουν πολλοί από ανατολή και δύση και θα καθίσουν μαζί με τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ στο τραπέζι της Βασιλείας των Ουρανών, ενώ οι κληρονόμοι της Βασιλείας θα πεταχτούν έξω στο σκοτάδι...».

Είναι δυστυχώς γεγονός ότι πολλές φορές εμείς οι άνθρωποι είτε θεωρούμε τον εαυτό μας μεγάλο, είτε αισθανόμαστε ως οι κηδεμόνες των αδελφών μας. Μερικές φορές δε, πλάι στη χριστιανική μας ταυτότητα, αποδίδουμε στον εαυτό μας μια γήινη ταυτότητα που μας γεμίζει έπαρση, και νομίζουμε ότι είμαστε πιο πιστοί από τους άλλους ή τους απορρίπτουμε. Δεν υπάρχει τίποτα πιο μάταιο από την επίδειξη ιστορικών τίτλων δόξας για να καυχείται κανείς γι' αυτούς απέναντι στους αδελφούς του. Είναι ακριβώς σημείο παρακμής μιας ανθρώπινης ομάδας να αναφέρεται δια μακρών στο παρελθόν της, σαν να φοβάται μήπως δεν εκτιμάται αρκετά στο παρόν. Έτσι δεν αντιδρούν οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι, όταν έβλεπαν τον Χριστό να θεραπεύει, να συνομιλεί με αμαρτωλούς και αλλοεθνείς; Ο Ιουδαϊκός λαός είναι ο πρώτος που δεν πίστεψε το μυστήριο της καθολικότητας της σωτηρίας, την οποία ήλθε να μας χαρίσει ο Θεάνθρωπος Κύριος. Γι' αυτό και ο Χριστός, όταν οι Ιουδαίοι Του είπαν: «Είμαστε απόγονοι του Αβραάμ...» (Ιω. 8.33). Αυτός τους απάντησε: «Γνωρίζω ότι είστε απόγονοι του Αβραάμ κι όμως γυρεύετε να με σκοτώσετε» (Ιω. 8.37).

Η πίστη που προκάλεσε τον θαυμασμό του Χριστού δεν ήταν η πίστη ενός μαθητή Του, ούτε κάποιου συμπατριώτη Του Ιουδαίου, αλλά η πίστη ενός ειδωλολάτρη, ενός Ρωμαίου αξιωματικού. Ο Χριστός ανοίγεται στα Έθνη και αποστέλλει προς αυτά τους Μαθητές Του, για να κηρύξουν το Ευαγγέλιο της Βασιλείας, να βαπτίσουν αυτά στο όνομα της Τριαδικής Θεότητας και να θεραπεύουν κάθε ασθένεια του λαού του Θεού.

Γ' αυτό και η Εκκλησία επιτελεί το ιεραποστολικό της έργο σε λαούς που βρίσκονται «εν γη ερήμω, εν δίψει καύματος, εν γη ανύδρω» (Δευτερ. 32.10) για να είναι όλα τα έθνη εμπιστευμένα στον Χριστό και να βρουν τον εαυτό τους μόνο σ' Αυτόν.

Η καθολικότητα, ως αποδοχή των πάντων εν Χριστώ, είναι για τους χριστιανούς λαούς η μεγαλειώδης διάσταση της οικουμενικότητας τους. Οι Χριστιανοί μέσα στην Εκκλησία είμαστε εκείνοι που κατέχουμε τα πάντα και είμαστε σαν εκείνους που δεν έχουν τίποτα, γιατί η καθολικότητα είναι ουσιαστικά μοιρασιά, μοιρασιά του πνευματικού πολιτισμού που είναι πάντα ταπείνωση, λεπτότητα και τρυφερότητα καρδιάς. Η εκκλησία που ξέρει ότι δέχεται τα πάντα από τον Κύριο της, που πήρε υπόσταση μόνο από το βλέμμα Του, αναγνωρίζει τον εαυτό της ως τον απόλυτα φτωχό, και ο φτωχός δεν έχει ούτε καν τη συνείδηση μιας υπάρξεως που του ανήκει. Οι Χριστιανοί αισθανόμαστε ότι λαμβάνουμε τα πάντα από τον Κύριο μας και από την παρηγοριά των αδελφών μας.

Η προέκταση του μυστηρίου του Χριστού στη ζωή της Εκκλησίας μέχρι της συντέλειας του αιώνα συνεπάγεται όχι μόνο την πρόσληψη των εθνών στην Εκκλησία με την όλη πολιτιστική τους ταυτότητα, αλλά και την υπέρβαση τους στη λειτουργία του ενιαίου εκκλησιαστικού σώματος.

Η αλήθεια αυτή κάνει την Ορθοδοξία να συμβάλει ουσιαστικά στην πραγματικότητα του κόσμου και στη λειτουργική πληρότητα του ευρωπαϊκού πολιτισμού, και μέσα σε εποχές δύσκολες, να διακονεί με αγάπη και θυσία τον κάθε άνθρωπο, τον άνθρωπο της εποχής μας, τον όπου γης, ο οποίος καθημερινά αγωνίζεται και αγωνιά για την ειρήνη, τη δικαιοσύνη και την ενότητα του σύμπαντος κόσμου.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ ε΄ 1 – 10

Ευαγγέλιο: Ματθ. η΄ 28 – θ΄1

27 Ιουνίου 2010

«Και ιδού πάσα η πόλις εξήλθεν εις συνάντησιν του Ιησού, και ιδόντες αυτόν παρεκάλεσαν όπως μεταβή από των ορίων αυτών» (Ματθ. η΄ 34).

Ο Ιησούς, αφού είχε εκδηλώσει πριν λίγο την εξουσία του πάνω στις φυσικές δυνάμεις, με την κατάπαυση της τρικυμίας και των ανέμων, προχωρεί σήμερα, κατά τον Ευαγγελιστή Ματθαίο, στην εκδήλωση της εξουσίας του πάνω στις υπερφυσικές δυνάμεις. Δηλαδή, εκδηλώνει την εξουσία του πάνω στον αόρατο κόσμο, τον κόσμο του διαβόλου. Κατά συνέπεια, δεν έχουμε σήμερα ακόμα ένα θαύμα του Ιησού για κάποια ασθένεια, ή θεραπεία ένεκα μιας αμαρτωλής κατάστασης του ανθρώπου, αλλά συντριβή του κόσμου του διαβόλου.

Ο διάβολος παρουσιάζεται να ενεργεί σήμερα με δύο τρόπους. Πρώτον άμεσα με την είσοδό του μέσα σε δύο ανθρώπους και με την άσκηση πλήρους ελέγχου στη ζωή και τη συμπεριφορά τους. οι άνθρωποι αυτοί έχουν χάσει το όνομά τους, έχουν χάσει την προσωπική, οικογενειακή και κοινωνική ζωή και ζώντας σε νεκροταφεία, κινούνται επιθετικά εναντίον των συνανθρώπων τους.

Ο δεύτερος τρόπος με τον οποίο ενεργεί ο διάβολος είναι φαινομενικά πιο «ακίνδυνος», αλλά στην πραγματικότητα εξ ίσου καταστροφικός. Γιατί, στο βωμό του εύκολου κέρδους οδηγεί τον άνθρωπο ενσυνείδητα στην παράβαση των εντολών του Θεού. Στην προκειμένη περίπτωση, ενώ ο νόμος του Θεού απαγόρευε να τρώνε χοιρινό κρέας, οι κάτοικοι των Γεργεσηνών έχουν δημιουργήσει ολόκληρες επιχειρήσεις με την εκτροφή χοίρων.

Ο Ιησούς, μέσα από το σημερινό θαύμα, θα ενεργήσει διπλά. Πρώτον, ελευθερώνοντας τους δύο δαιμονιζομένους από την κυριαρχία του διαβόλου, καθιστώντας παράλληλα ασφαλή την περιοχή και δεύτερον ενεργεί τιμωρητικά με την καταστροφή της αγέλης των χοίρων. Θεραπεία, λοιπόν, των ανθρώπων που κυριεύθηκαν από τους δαίμονες, παρά τη θέλησή τους, και τιμωρία των ανθρώπων που με τη βούλησή τους έγιναν συνεργοί στο καταστροφικό έργο των δαιμόνων, με την παράβαση των εντολών του Θεού. Μια τιμωρία έμμεση, γιατί ο Ιησούς απλά επέτρεψε την καταστροφή των χοίρων, ενώ ουσιαστικά την καταστροφή την επέφεραν και πάλι οι ως τώρα συνεργάτες των ανθρώπων, αφού ευθύς μετά την είσοδο των δαιμόνων «ώρμησε πάσα η αγέλη των χοίρων κατά του κρημού εις την θάλασσαν και απέθανεν εν τοις ύδασι».

Το σημερινό θαύμα φανερώνει το μέγεθος της τραγωδίας του ανθρώπου όταν βρεθεί κάτω από την εξουσία του διαβόλου, αλλά παράλληλα και την ελπίδα της απελευθέρωσης του ανθρώπου από τα δεσμά του διαβόλου δια της δυνάμεως του Ιησού.

Ναι, της δυνάμεως του Ιησού. Και αυτή η δύναμη ασκείται τόσο επί των επιγείων, όσο και επί των επουρανίων και καταχθονίων δυνάμεων. Αυτή η δύναμη αναγνωρίζεται από τον κόσμο των δαιμόνων. «Τι δουλειά έχεις εσύ με μας Ιησού Υιέ του Θεού; Ήρθες εδώ για να μας βασανίσεις πριν την ώρα μας;». Αναγνωρίζουν οι δαίμονες τη δύναμη του Ιησού, τον οποίο επίσης αναγνωρίζουν ως Υιό του Θεού. Όμως, παρά την αναγνώριση αυτή δεν προχωρούν και στην πίστη προς Αυτόν, μέσα από τη μετάνοια και την επιστροφή. Αντίθετα, συνεχίζουν το καταστροφικό τους έργο. Μάλιστα, και γι' αυτό το έργο καθίστανται αδύναμοι, για τούτο και ζητούν «άδεια» για να το κάνουν.

Ο Θεός επιτρέπει ακόμα και την «τιμωρία», με σκοπό τη μετάνοια και την επιστροφή του ανθρώπου. Αρκεί ο άνθρωπος να αναγνωρίσει αυτό τον παιδαγωγικό τρόπο της τιμωρίας και να ωφεληθεί από αυτήν. Αρκεί ο άνθρωπος να συνειδητοποιήσει ότι «ο Ιησούς παραδόθηκε στο θάνατο για τις ανομίες μας κι αναστήθηκε για τη σωτηρία μας» (Ρωμ. ε΄ 25). Πολύ αποκαλυπτικός είναι ο σημερινός Απόστολος: «Αφού, λοιπόν, ο Θεός μας έσωσε επειδή πιστέψαμε, οι σχέσεις μας με το Θεό αποκαταστάθηκαν με τη μεσολάβηση του

Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αυτός μας οδήγησε με την πίστη στο χώρο αυτής της χάρης του Θεού, στην οποία είμαστε στεριωμένοι και καυχόμαστε για την ελπίδα της συμμετοχής μας στη δόξα του Θεού. Μα δε σταματά εκεί η καύχησή μας. Καυχόμαστε ακόμα και στις δοκιμασίες, επειδή ξέρουμε καλά πως οι δοκιμασίες οδηγούν στην υπομονή, η υπομονή στο δοκιμασμένο χαρακτήρα, κι ο δοκιμασμένος χαρακτήρας στην ελπίδα. Κι η ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει. Μαρτυρεί γι' αυτό η αγάπη του Θεού, με την οποία το Άγιο Πνεύμα που μας δόθηκε γέμισε και ξεχείλισε τις καρδιές μας».

Αλήθεια, αδελφοί μου, πόση δύναμη αντλούμε από τα σημερινά αναγνώσματα (Απόστολο και Ευαγγέλιο). Η θαυματουργική και παιδαγωγική δράση του Κυρίου αποσκοπεί στη σωτηρία μας. Οι δοκιμασίες, παρά το σωματικό πόνο, γίνονται πρόξενoi εσωτερικής χαράς, σε σημείο που, όπως είδαμε πιο πάνω, να μετατρέπουν τον πόνο σε χαρά και τέλος μέσα από την υπομονή να καλλιεργείται η ελπίδα της βεβαιότητας ότι ο Θεός είναι μαζί μας και μας στηρίζει. Ομολογεί σε άλλη περίπτωση ο Απόστολος Παύλος: «Όταν γαρ ασθενώ, τότε δυνατός ειμί» (Β΄ Κορ. ιβ΄ 10). Γιατί όταν φαίνεται πως έχω χάσει κάθε δύναμη, τότε είμαι πραγματικά δυνατός.

Αυτό το παράδοξο συναίσθημα της δύναμης, την ώρα μάλιστα που με την ανθρώπινη λογική χάνονται τα πάντα, είναι ένα συναίσθημα που προσφέρεται από το Θεό, μέσα από τη δύναμη της πίστης. Μιας πίστης που οδηγεί τον άνθρωπο στο Θεό και στη συνέχεια παραδίνεται στη χάρη και τη δύναμή του. Έτσι, εκεί που όλα δείχνουν ότι ο άνθρωπος χάνεται, όπως και ο Πέτρος στη θάλασσα, ακριβώς εκείνη την ώρα επεμβαίνει σωστικά ο Θεός.

Είναι αλήθεια ότι αυτό το συναίσθημα το ζήσαμε αρκετοί πολλές φορές και παρά το φαινομενικό καταποντισμό ο Θεός μάς οδήγησε εις αναψυχήν. Αυτό το συναίσθημα ας προσπαθήσουμε να βιώσουμε κάθε φορά που ο άνεμος είναι ενάντιος και αζεπέραστα τα κύματα της καθημερινής μας ζωής.

Αδελφοί μου, η μεγαλύτερη τραγωδία για τους Γεργεσηνούς δεν ήταν η καταστροφή των κοπαδιών των χοίρων. Η μεγαλύτερη τραγωδία για τους Γεργεσηνούς ήταν ότι δε δέχθηκαν την τραγωδία σαν αφορμή να βρεθεί ανάμεσά τους ο Ιησούς που θα τους οδηγούσε στη σωτηρία. Όπως μαζικά οδηγήθηκαν στην παράβαση των εντολών του Θεού, έτσι μαζικά «πάσα η πόλις εξήλθεν εις συνάντησιν του Ιησού». Κι όταν τον είδαν όχι μόνο δεν εχάρησαν για την τιμή που τους έκανε να είναι ανάμεσά τους, όχι μόνο δεν μετανόησαν, αλλά αντίθετα, δυστυχώς, «τον παρεκάλεσαν να φύγει από την περιοχή τους». Ας παραδειγματιστούμε από τούτο το γεγονός, προφυλάσσοντας τον εαυτό μας. Ας πούμε καλοδεχούμενη οποιαδήποτε επίσκεψη του Θεού, έστω και μέσα από δοκιμασίες. Να είμαστε σίγουροι ότι θα μας οδηγήσει στο τέλος σε μια διέξοδο λυτρωτική. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ
ΛΟΓΟΣ Δ΄

Είτε αυτό λοιπόν θέλει είτε η σοφία του Θεού οικονομεί κάτι άλλο, όλη η λογική φύση μοιράζεται χωρισμένη στη διπλή αυτή ζωή. Η ασώματη έλαχε τη μακαριότητά της στον ουρανό, ενώ η ένσαρκη περιστρέφεται στη γη, επειδή είναι συγγενής μ' αυτήν. Η επιθυμία τώρα του καλού και του αγαθού εισήλθε ισοδύναμα στην ουσία κάθε μιας φύσης και εξίσου και στις δύο ο επόπτης του παντός έδωσε το αυτοκυβέρνητο και αυτεξούσιο κι ελεύθερο από κάθε καταναγκασμό, ώστε να κυβερνάται καθετί που έχει τιμηθεί με λόγο και νόηση με αυτόνομη προαίρεση. Αλλά η άνω ζωή είναι τελείως καθαρή από κακία και δε συνυπάρχει μαζί της κανένα από όσα νοούνται εκ του αντιθέτου, ενώ κάθε εμπαθής κίνηση και διάθεση περιβάλλει την κάτω ζωή, όπου κινείται ο άνθρωπος. Γι' αυτό κι ο θεόπνευστος λόγος γνωρίζει ότι η ουράνια πολιτεία των αγίων δυνάμεων είναι άσχετη από την κακία και καθαρή από κάθε μολυσμό της αμαρτίας. Ενώ όλη η κακία όση έλαβε ύπαρξη από το αγαθό με την ίδια του την αποχώρηση, γύρω από την κοιλότητα αυτής της ζωής, συγκεντρώθηκε σαν καταπότι και σαν λάσπη, που μολύνει τον άνθρωπο, καθώς εμποδίζεται από αυτό το σκοτάδι ν' αντικρύσει το θείο φως της αλήθειας.

Αν λοιπόν η ουράνια ζωή είναι απαθής κι άθικτη από κακό, ενώ σε κάθε λογής πάθη και ταλαιπωρίες έχει βουλιάζει η εδώ άθλια ζωή, είναι φανερό ότι η άνω πολιτεία, επειδή είναι καθαρή από κάθε κακό, κατορθώνεται με το αγαθό θέλημα του Θεού· γιατί, όπου δεν υπάρχει κακό, είναι απόλυτη ανάγκη να υπάρχει το αγαθό. Η δική μας τώρα ζωή, έχοντας ξεπέσει από τη μετουσία του αγαθού, ξέπεσε συνάμα κι από το θείο θέλημα. Γι' αυτό η προσευχή μας διδάσκει να καθαρίσομε έτσι τη ζωή μας, ώστε όμοια με τη ζωή στον ουρανό να ζούμε και στη γη ανεμπόδιστα με το θέλημα του Θεού, έτσι όπως θα μπορούσε να πει κάποιος· Όπως εκτελείται το θέλημα σου ανάμεσα στους θρόνους, τις αρχές και τις εξουσίες και τις κυριότητες και σε όλη την υπερκόσμια δύναμη, χωρίς να παρεμποδίζει καθόλου η κακία την εκδήλωση του αγαθού, έτσι και ανάμεσα σ' εμάς να πραγματωθεί το αγαθό, για να ευοδωθεί με όλα το θέλημα του μέσα στις ψυχές μας, αφού εκδιωχθεί κάθε κακία. Ίσως όμως ν' αντιπαρηγήσει κάποιος· Μα πώς είναι δυνατό η καθαρότητα των ασώματων δυνάμεων να κατορθωθεί από όσους έλαχαν τη ζωή της σάρκας, αφού η ψυχή καταποντίζεται από τις άπειρες φροντίδες για τις σωματικές ανάγκες; Γι' αυτό νομίζω καλό, αντιμετωπίζοντας κατά κάποιο τρόπο την απορία αυτή, να διαλύσω τη δυσχέρεια για το προκείμενο ζήτημα με τον ακόλουθο λόγο.

Νομίζω μας διδάσκει με τους λόγους αυτούς, προστάζοντας μας δηλαδή να ζητούμε το καθημερινό ψωμί, ότι στην έλλειψη φυσικών αναγκών αντιστοιχεί σύμφωνα με το νόημα της απάθειας η ολιγάρκεια και η μετριοπάθεια. Ο άγγελος βέβαια δε ζητεί να του χορηγηθεί ψωμί, γιατί έχει φύση που δεν της χρειάζονται τα παρόμοια. Έλαβε όμως τη διαταγή να τα ζητεί ο άνθρωπος, γιατί όποιο αδειάζει έχει πάντοτε ανάγκη από αυτό που θα το γεμίζει. Η σύσταση της ανθρώπινης ζωής κυλά και περνά κι επιζητεί στη θέση εκείνου που εξαντλήθηκε αυτό που ανανεώνει. Όποιος λοιπόν αποβλέπει στην εξυπηρέτηση της φύσης του και δεν προσπαθεί να τραβήξει με μάταιες φροντίδες τίποτα πέρα από το απαραίτητο, δε θα φανεί να υστερεί πολύ από την αγγελική πολιτεία, αντιγράφοντας στον εαυτό του με την ολιγάρκεια του την απουσία κάθε ανάγκης από αυτούς. Γι' αυτό έχομε τη διαταγή να ζητούμε ό,τι φτάνει για τη διατήρηση της σωματικής μας ουσίας. «Το ψωμί δώσε μας» λέμε στο Θεό· δε ζητούμε απόλαυση ούτε πλούτο ούτε πορφύρες λαμπερές, ούτε κοσμήματα χρυσά, ούτε αστραφτερά πετράδια, ούτε ασημένια σκεύη, κτηματική περιουσία, διοίκηση στρατοπέδου, αρχηγία πολέμων και ηγεμονία εθνών, ούτε κοπάδια άλογα και βόδια και άπειρα πλήθη άλλα ζωντανά, ούτε κατοχή πολλών δούλων, ούτε τη λάμψη της αγοράς, ούτε επιγραφή σε στήλες ούτε πίνακες, ούτε μεταξωτά υφάσματα, ούτε ακροάσεις μουσικής, τίποτε κάτι παρόμοιο, από όσα αποσπούν την ψυχή από τις θείες και προτιμότερη από άλλη φροντίδα, άλλα το ψωμί.

Βλέπεις την έκταση της φιλοσοφίας, πόσα λόγια περιέχονται στα δύο αυτά λόγια; Είναι σα να λέει κατά κάποιο τρόπο σ' όσους ακούν Παύσετε, άνθρωποι, να σκορπίζετε τις επιθυμίες σας σε μάταια πράγματα. Παύσετε να συγκεντρώνετε επάνω σας αφορμές δεινών. Είναι λίγο το χρέος σου στη φύση σου. Στο σαρκίο σου χρωστάς τροφή μόνο, πράγμα μηδαμινό κι εύκολο, αν αποβλέπεις σε ό,τι σου χρειάζεται. Γιατί πολλαπλασιάζεις σε βάρος σου τις εισφορές σου; Για ποιο λόγο ξέχες τον εαυτό σου στο ζυγό τόσων οφειλών, ανασκάπτοντας μεταλλεία για

άργυρο και ορυχεία για χρυσάφι κι αναζητώντας τις διάφανες πέτρες; Σίγουρα για ν' απολαμβάνει με όλα αυτά η κοιλιά, ο αχόρταγος φορολογητής, που το χρέος μας σ' αυτήν είναι το ψωμί, για ν' αναπληρώνει ό,τι λείπει στο σώμα. Εσύ όμως ταξιδεύεις για εμπόριο στις Ινδίες και κινδυνεύεις σε βαρβαρικές θάλασσες και ρίχνεσαι σε ταξίδια ολοχρόνια, για να καρυκεύσεις την τροφή σου με φορτία από τα μέρη αυτά και δε σκέφτεσαι ότι το όριο όπου φτάνει η αίσθηση της ηδονής είναι ο ουρανόσκοπος. Όμοια και η ομορφιά και το άρωμα και το εύγευστο προσφέρουν στην αίσθηση μια σύντομη και ακαριαία χάρη στην αίσθηση. Η διαφορά όσων περνούν από τον ουρανόσκοπο και πέρα δε διακρίνεται, καθώς η φύση μας τα μεταβάλλει όλα σε εξίσου δύσσομα. Βλέπεις πού καταλήγει η μαγειρική; Βλέπεις το αποτέλεσμα της απάτης των καρυκευμάτων; Ζήτη το ψωμί σου για την καθημερινή ανάγκη της ζωής· γι' αυτό μόνο σ' έκανε η φύση σου χρεώστη στο σώμα. Τα συμπληρωματικά που βρίσκουν με τις επινοήσεις τους όσοι αγαπούν τις απολαύσεις, είναι η παρασπορά των ζιζανίων. Ο σπόρος του νοικοκύρη είναι το σιτάρι κι από το σιτάρι γίνεται το ψωμί· η απόλαυση είναι το ζιζάνιο που έσπειρε ο εχθρός στο σιτάρι. Άφησαν όμως οι άνθρωποι την απαραίτητη υπηρεσία τους προς τη φύση τους, πνίγονται στ' αλήθεια, όπως λέει κάπου ο Λόγος, με τις ασχολίες τους γύρω από τα μάτια και μένουν δίχως αποτέλεσμα και η ψυχή ασχολείται μ' αυτά αιώνια.

Νομίζω ότι κι ο Μωυσής κάτι τέτοιο διδάσκει συμβολικά παρασταίνοντας ως σύμβολο της γνωστικής ηδονής το φίδι. Λένε ότι το ζώο αυτό το φίδι, αν περάσει το κεφάλι του σε μια ραγισματιά, όπου μέσα τρυπώνει, δεν μπορούν να το βγάλουν εύκολα από τη σχισμή όσοι το τραβούν από την ουρά, επειδή τα λέπια αντιστέκονται στη βία εκείνων που τραβούν δυνατά. Κι όποιο με το πρόσθιο μέρος δεν έχει κανένα κώλυμα να εισδύσει γλιστρώντας με τη λειότητα των λεπιών, αυτό έχει αδύνατη την επιστροφή του προς τα πίσω καθώς την εμποδίζει η αντίσταση των λεπιών. Νομίζω η Γραφή θέλει να δείξει ότι πρέπει να φυλάγομε την ηδονή, όταν εισέρχεται και τρυπώνει μέσα στη ρωγμή της ψυχής και όσο καλύτερα γίνεται να κλείνομε τη ραγισματιά του βίου. Γιατί έτσι θα μπορέσει να φυλαχθεί η ανθρώπινη ζωή καθαρή από την επιμιξία με τα θηρία. Αν όμως διαλυθεί η εσωτερική αρμονία της ζωής μας και βρει κάποιος τρόπο να εισέλθει μέσα μας το φίδι της ηδονής, θα φωλιάσει εκεί και θα είναι αδύνατο εξαιτίας των λεπιών ν' αποσπαστεί από το χώρο της ψυχής. Ακούοντας λέπια να φέρεις στο νου σου με το συμβολισμό αυτόν τις ποικίλες αφορμές των ηδονών. Γιατί με μια γενική έννοια το πάθος της ηδονής είναι ένα θηρίο και τα ποικίλα και διάφορα είδη των ηδονών που έχουν ανακατευθεί στην ανθρώπινη ζωή αυτά είναι οι φολίδες του φιδιού, κατάστικτες από την ποικιλία των παθών.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8^{ος} Σελ. 85 – 91)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	6 Ιουνίου	:	ΜΗΛΙΟΥ
Πέμπτη	10 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΜΕΣΟΓΗ
Σάββατο	12 Ιουνίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυριακή	13 Ιουνίου	:	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ
Κυριακή	20 Ιουνίου	:	ΧΟΥΛΟΥ
Κυριακή	27 Ιουνίου	:	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Δευτέρα	28 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Αγίων Παύλου και Βαρνάβα
Τρίτη	29 Ιουνίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγίων Παύλου και Βαρνάβα
Τρίτη	29 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Αποστόλου Παύλου

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	6 Ιουνίου	:	ΑΡΟΔΕΣ
Παρασκευή	11 Ιουνίου	:	ΛΕΥΚΩΣΙΑ
Κυριακή	13 Ιουνίου	:	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Κυριακή	20 Ιουνίου	:	ΙΝΝΙΑ
Δευτέρα	21 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΑΝΑΔΙΟΥ
Κυριακή	27 Ιουνίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Δευτέρα	28 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΑΡΓΑΚΑ
Τρίτη	29 Ιουνίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ
Τρίτη	29 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Αποστόλου Παύλου

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυριακή	6 Ιουνίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Πέμπτη	10 Ιουνίου	:	ΒΑΣΑ
Κυριακή	13 Ιουνίου	:	ΠΡΟΔΡΟΜΙ
Κυριακή	20 Ιουνίου	:	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Τρίτη	22 Ιουνίου	:	ΑΝΑΔΙΟΥ
Κυριακή	27 Ιουνίου	:	ΔΩΡΑ
Δευτέρα	28 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 6 Ιουνίου: ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ

Κυριακή 27 Ιουνίου: ΛΥΣΟΣ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 6 Ιουνίου: ΟΜΟΔΟΣ

Κυριακή 13 Ιουνίου: ΧΟΛΕΤΡΙΑ

Κυριακή 20 Ιουνίου: ΣΑΛΑΜΙΟΥ

Κυριακή 27 Ιουνίου: ΚΟΥΚΛΙΑ

ΝΙΚΟΣ ΖΑΒΡΙΔΗΣ

Κυριακή 6 Ιουνίου: ΑΝΑΡΙΤΑ

Κυριακή 13 Ιουνίου: ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

Κυριακή 20 Ιουνίου: ΝΑΤΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 6 Ιουνίου: ΓΟΥΔΙ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 13 Ιουνίου: ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος

Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης,

Κυριακή 20 Ιουνίου: ΧΡΥΣΟΧΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 13 Ιουνίου: ΜΕΣΑΝΑ

Κυριακή 20 Ιουνίου: ΕΛΕΔΙΩ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 13 Ιουνίου: ΑΧΕΛΕΙΑ

Κυριακή 27 Ιουνίου: ΤΙΜΗ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 6 Ιουνίου: ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα

Κυριακή 20 Ιουνίου: ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΑ

Κυριακή 27 Ιουνίου: ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος

Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος,
Φιλολόγος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ 2010

ΕΤΟΣ ΛΑ΄

ΑΡ.361

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α΄ Κορ. η΄ 8 – θ΄ 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. κε΄ 31 – 46

4 Ιανουαρίου 2009

Στην προσπάθειά της να μας παρακινήσει σε μετάνοια, η Εκκλησία μάς παρουσίασε τις δυο περασμένες Κυριακές, ως πρώτες Κυριακές του Τριωδίου, δύο παραβολές πολύ διδακτικές. Στην πρώτη μας παρουσίασε τον Θεό να δέχεται τη μετάνοια και να συγχωρεί ένα κατ' εξοχήν αμαρτωλό, τον τελώνη. Στη δεύτερη δέχεται την επιστροφή του Ασώτου υιού που είχε περιπλανηθεί στους δρόμους της αμαρτίας και σκόρπισε στους πέντε ανέμους όλα τα θεϊκά χαρίσματα. Θέλει να διαμνηύσει, η Εκκλησία, πως όσα και όποια κι αν είναι τα αμαρτήματά μας, ο Θεός μάς συγχωρεί, φτάνει να μετανοήσουμε.

Για να μη δημιουργηθεί, όμως, η εντύπωση πως χωρίς μετάνοια, ό,τι κι αν κάνουμε, ο Θεός θα μας δεχτεί, μάς παρουσίασε σήμερα, με την Ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε πριν λίγο, το φοβερό δικαστήριο που θα στηθεί κατά τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Μας παρουσίασε μια ολόκληρη ομάδα ανθρώπων, που έζησαν μέχρι τέλους χωρίς μετάνοια, να παραπέμπονται στην Κόλαση. Έτσι, δεν θα πρέπει να επαναπαυόμαστε στη μακροθυμία του Θεού. Θα πρέπει να υπολογίζουμε και τη δικαιοσύνη του.

Γιατί όμως θα γίνει η κρίση; Η ύπαρξη κρίσης και ανταπόδοσης είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη δογματική πίστη της Εκκλησίας μας. Λέει ο Απόστολος Παύλος: «Απόκειται τοις ανθρώποις άπαξ αποθανείν, μετά δε τούτο κρίσις». Δηλαδή, κάθε άνθρωπος θα πεθάνει μια φορά και ύστερα από το θάνατό του θα ακολουθήσει κρίση και δίκη για τις πράξεις του. Αυτό ομολογούμε και στο σύμβολο της Πίστεως, λέγοντας ότι πιστεύουμε στον Κύριον Ιησούν Χριστόν, τον «και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης, κρίναι ζώντας και νεκρούς».

Πέρα από τις ξεκάθαρες διαβεβαιώσεις της Αγίας Γραφής, η κρίση θα γίνει γιατί θα πρέπει να αποκατασταθεί η τάξη που ζητά και η ανθρώπινη αλλά και η θεία δικαιοσύνη. Κι είναι πράγματι κοινή διαπίστωση ότι η δικαιοσύνη στη γη ούτε ορθά, αλλ' ούτε και πάντοτε απονέμεται. Κακοποιοί που ξέρουν να προφυλάσσονται, πολλές φορές, δε λογοδοτούν για τα εγκλήματά τους. Άλλοτε η ύπαρξη ψευδομαρτύρων, κάποτε κενά στις νομοθεσίες, πολλές φορές συμφέροντα επιφανών ανθρώπων, οδηγούν στη μη απονομή της δικαιοσύνης. Πώς θα ικανοποιείτο, όμως, το αίσθημα της δικαιοσύνης που είναι τόσο έντονο στους ανθρώπους; Ασφαλώς με την επέμβαση του Θεού κατά τη φοβερά εκείνη ημέρα, οπότε «πάσα παράβασις και παρακοή» θα πάρει την πρέπουσα τιμωρία. Κι αν η ανθρώπινη δικαιοσύνη είναι ατελής, κι αν εξετάζει μόνο τις πράξεις των ανθρώπων, η δικαιοσύνη του Θεού θα εξετάσει και άλλα πράγματα. Θα εξετάσει και τις παραλείψεις, την αποφυγή επιτέλεσης του αγαθού, τις σκέψεις και τα αισθήματα. Και δεν θα τιμωρήσει μόνον τους αμαρτωλούς. Θα βραβεύσει και τους δικαίους. Θα αποδώσει «εκάστου κατά το έργον αυτού».

Ποιο θα είναι το κριτήριο κατά την φοβερή εκείνη ημέρα; Η παραβολή σήμερα μάς πρόβαλε, ως κριτήριο, τον συνάνθρωπο και τη στάση μας απέναντι σ' αυτόν. Όχι γιατί είναι χωρίς σημασία η ορθή πίστη και η αγάπη μας προς το Θεό. Αντίθετα, προϋποτίθενται. Η παραβολή θέλει να τονίσει ότι είναι πολύ πιο εύκολο να υπηρετήσουμε το Θεό παρά τους ανθρώπους. Κι ότι δεν μπορούμε να φτάσουμε στο Θεό παρά μόνο μέσω των συνανθρώπων μας. Πολλές φορές η αγάπη μας προς το Θεό που εκδηλώνεται με την προσφορά αφιερωμάτων σ' Αυτόν, κρύβει και μίαν ιδιοτέλεια.

Αναμένουμε από το Θεό προστασία, υγεία, ανταπόδοση. Η γνήσια αγάπη μας προς το Θεό εκδηλώνεται μόνο με την αγάπη προς τους συνανθρώπους μας.

«Κρύπτεται εν πένητι ο Θεός», λέγει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. «Και πτωχός μεν ο προτείνων την χείρα, Θεός δε ο δεχόμενος». Και συμπεραίνει: «Θεός γαρ ην ο δια των πτωχών λαμβάνων».

Είναι χαρακτηριστικό πως ούτε οι «εκ δεξιών», ούτε οι «εξ ευωνύμων» του βασιλέως, αναγνώρισαν το Χριστό. Η απορία τους «πότε σε είδομεν πεινώντα ή διψώντα ή εν φυλακή...» δείχνει πως δεν μπορούσαν να τον αναγνωρίσουν στο πρόσωπο ενός πάσχοντος συνανθρώπου τους. Τον συνάντησαν πολλές φορές με τη μορφή κάποιου «ελαχίστου» που ζητούσε βοήθεια, αυτοί όμως περίμεναν να τον δουν με τη μορφή του ελκυστικού διδασκάλου που θαυματουργούσε και σκόρπιζε παντού την αγάπη.

Η μεγάλη έμφαση και σημασία που δίνει ο Χριστός, με τη σημερινή παραβολή, στη συμπεριφορά μας απέναντι στους συνανθρώπους μας, δεν τονίζει μόνο την ισότητα όλων των ανθρώπων που έχουν κοινή την καταγωγή από τον πρώτο Αδάμ αλλά και κοινή τη σωτηρία από τον Ιησού Χριστό. Τονίζει και κάτι βαθύτερο: Τη συνύπαρξη των ανθρώπων ως μελών του Σώματος του Χριστού. Αν ένα μέλος του σώματός μας, π.χ. το χέρι, πονά, υποφέρει ολόκληρος ο οργανισμός μας. Όταν το πονεμένο μέλος θεραπευθεί, ανακουφίζεται όλο μας το σώμα. Έτσι, η θεραπεία δεν προσφέρεται απλώς στο χέρι, αλλά μέσω του χεριού σ' ολόκληρη την υπόστασή μας. Το ίδιο συμβαίνει και με τα πάσχοντα μέλη της Εκκλησίας, τους «ελαχίστους αδελφούς». Αγκαλιάζοντάς τους με την αγάπη μας και απαλύνοντας τον πόνο τους, ανακουφίζουμε το σώμα του Χριστού, τον ίδιο τον Θεάνθρωπο. Και ουσιαστικά η προσφορά μας αναφέρεται σ' Εκείνον. Δεν είναι, επομένως, απλώς συμβολικά τα λόγια του Κυρίου ότι «εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε». Εκφράζουν την πραγματικότητα της Εκκλησίας ως του «μυστικού σώματος του Χριστού».

Η παραβολή της «μέλλουσας κρίσης» θέλει να προσγειώσει όσους, από μας, πήραν λάθος δρόμο. Ο δρόμος για τον ουρανό περνά υποχρεωτικά από τη γη. Δεν μπορεί κανείς να συναντήσει τον Θεό αν δεν πλησιάσει τον άνθρωπο. Θα πρέπει να το καταλάβουμε ότι ο Θεός είναι πολύ πιο κοντά μας απ' ό,τι νομίζουμε. Κι αν θέλουμε να τον βρούμε, πρέπει να στραφούμε προς το συνάνθρωπό μας. Μόνον έτσι θα ακούσουμε εκείνη την ημέρα: «Δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν».

† Ο Πάφου Γεώργιος

«Πιστεύετε ότι δύναμαι τούτο ποιήσαι»;

Έτρεξαν να συναντήσουν τον Ιησού Χριστό δυο τυφλοί, και όταν Εκείνος μπήκε σε κάποιο σπίτι, ήλθαν και αυτοί και Τον παρεκάλεσαν να τους θεραπεύσει. Τους ερωτά ο Κύριος: Πιστεύετε ότι μπορώ να κάμω αυτό που ζητάτε; Και όταν αυτοί δήλωσαν ότι πιστεύουν, τους ξανάδωσε το φως τους και θεράπευσε έναν κωφάλαλο.

Πλήθος πολύ συνόδευε τον Ιησού. Είχε γεμίσει το σπίτι. Όλοι είδαν τα θαύματα. Αλλά άλλοι πίστευσαν στη θεία δύναμη του Κυρίου «και εθαύμαζον» οι όχλοι, το πλήθος των ανθρώπων και έλεγαν «ουδέποτε εφάνη ούτως εν τω Ισραήλ», δηλαδή δεν είδαμε ποτέ τόσα και τέτοια θαύματα. Άλλοι δε, όπως οι Φαρισαίοι που παρακολουθούσαν και αυτοί τον Κύριο ζητώντας ευκαιρία να Τον κατηγορήσουν, να διώξουν από τις ψυχές των ανθρώπων την πίστη και τον θαυμασμό που είχαν στον Χριστό, έλεγαν ότι «εν των άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια», δηλαδή με σατανική δύναμη κάνει αυτά τα θαύματα.

Το ίδιο θαύμα, η ίδια διδασκαλία γίνεται δεκτή και αρεστή σε μια αθώα ψυχή και την φωτίζει και κάνει τον άνθρωπο που είδε και άκουσε το θαύμα να εκφράζει την πίστη του, ενώ απεναντίας μια σκοτισμένη από τον εγωισμό και τον φθόνο και την απιστία ψυχή, την σκοτίζει ακόμα περισσότερο και την κάνει να απορρίπτει πράγματα που άλλοι βλέπουν και θαυμάζουν.

Ας το έχουν αυτό υπόψη και μερικοί Χριστιανοί μεν, αλλά χλιαροί στην πίστη, που λένε, ας γίνει ένα θαύμα να δω και να πιστέψω.

Στον κύκλο των δώδεκα μαθητών του Χριστού, οι έντεκα πίστεψαν και έδωσαν και την ζωή τους για την πίστη του Χριστού, ο ένας μόνον, ο Ιούδας, δεν πίστεψε. Όσα θαύματα είδαν οι έντεκα, είδε και αυτός. Όσες διδασκαλίες του Κυρίου άκουσαν οι άλλοι άκουσε και αυτός, αλλά ήταν σκοτισμένος από το πάθος της φιλαργυρίας. Λέγει ένα τροπάριο της Εκκλησίας: «Ποίος σε τρόπος Ιούδα, προδότην του Σωτήρος ειργάσατο»; Ποια συμπεριφορά του Κυρίου σε έκανε να Τον προδώσεις; «Μη του χορού σε των Αποστόλων εχώρησε»; Μήπως σε ξεχώρισε από τους Αποστόλους δείχνοντας περιφρόνηση σε σένα; «Μη του χαρίσματος των ιαμάτων εστέρησε;». Μήπως δεν έδωκε και σε σένα το χάρισμα που έδωκε στους άλλους να θεραπεύσουν αρρώστους; Μήπως έφαγε με τους άλλους στο τραπέζι του Μυστικού Δείπνου και σε έδιωξε απ' αυτό; «Μη των άλλων νίψας τους πόδας τους σους υπερείδεν»; Μήπως όταν έπλυνε τα πόδια των άλλων μαθητών, περιφρόνησε τα δικά σου; «Ω πόσων αγαθών αμνήμων εγένου! Ω πόσα καλά, πόσες ευεργεσίες του Δασκάλου σου ξέχασες! για πόσα φάνηκες αχάριστος!»

Όταν δεν είναι καθαρή η ψυχή, όταν έχει τα σαράκια του φθόνου, της κακίας, της πλεονεξίας, του εγωισμού, κλείνουν τα μάτια, σκοτίζεται ο νους, τυφλώνεται ψυχικά ο άνθρωπος.

Χιλιάδες, εκατομμύρια θαυμάτων έχουν καταγραφεί στην Αγία Γραφή. Θαύμα μεγάλο είναι και η θεμελίωση και ανάπτυξη της Χριστιανικής Εκκλησίας παρόλα τα εμπόδια τα οποία συνάντησε και την πολεμική την οποία ακόμη και σήμερα συναντά.

Άπειρα θαύματα γίνονται και σήμερα με την πίστη στο Θεό, στην Παναγία, στους Αγίους. Άπειρα θαύματα μυστικά γίνονται και μέσα στις ψυχές των ανθρώπων που με τη Θεία Χάρη από το βάθος της αμαρτίας φθάνουν στα ύψη της αγιότητας. Θαύμα είναι και όλη η φύση με την πανσοφία και αρμονία και σκοπιμότητα με την οποία λειτουργεί και μας εξυπηρετεί παρ' όλον ότι εμείς παραβιάσαμε την λειτουργία της με τον τρόπο της δήθεν πολιτισμένης ζωής μας. Θαύμα είναι ο ίδιος ο εαυτός μας. Η συγκατοίκηση της ψυχής μέσα στο σώμα μας. Θαύμα η συνεργασία όλων των οργάνων και μελών του σώματος, ώστε το ένα να συνεργάζεται και να βοηθά το άλλο. Θαύμα είναι η λογική σκέψη την οποία μας χάρισε ο Θεός και μας κάνει να διαφέρουμε από τα ζώα και να κανονίζουμε τον τρόπο της ζωής μας. Αυτά μελετούσε ο σοφός Δαβίδ και έλεγε «ως θαυμαστόν το όνομα σου εν πάση τη γη», «πάντα εν σοφία εποίησας» και την Εκκλησία να ψάλλει :«Τις Θεός μέγας ως ο Θεός ημών, ο ποιών θαυμάσια μόνος»!

Τι ζητάμε, λοιπόν, άλλα θαύματα για να πιστέψουμε; Αν δεν θέλουμε να πιστέψουμε, δεν θα πιστέψουμε όσα θαύματα και αν δούμε να γίνονται μπροστά μας. «Ει Μωυσέως και των Προφητών ουκ ακούουσι, ουδέ εάν τις εκ νεκρών αναστή πεισθήσονται». Δηλαδή και νεκρανάσταση να γίνει δεν θα πιστέψουν, λέγει ο Αβραάμ στον άσπλαχνο πλούσιο της παραβολής του πλουσίου και του Λαζάρου.

Ας μη ζητάμε, λοιπόν άλλα θαύματα, για να πιστέψουμε. Ας φροντίζουμε καλύτερα να κρατούμε τις ψυχές μας καθαρές, ικανές να δέχονται τα θεία μηνύματα και να ομολογούμε την πίστη μας. Η πίστη κάνει τα θαύματα και όχι τα θαύματα την πίστη.

Είναι άξιο προσοχής στο σημερινό Ευαγγέλιο ότι ο Κύριος πριν θεραπεύσει τους δυο τυφλούς, ενώ αυτοί παρακαλούν και ζητούν να τους θεραπεύσει, Εκείνος τους ερωτά: «πιστεύεται ότι δύναμαι τούτο ποιήσαι;» Τους ζητά να δηλώσουν ότι πιστεύουν και όταν αυτοί απάντησαν ότι πιστεύουν, τότε τους θεράπευσε, όπως έγινε και σε πολλές άλλες περιπτώσεις.

Την πίστη μας ζητά ο Κύριος, την εμπιστοσύνη μας στα λόγια Του, στο Ευαγγέλιο. Πίστη θερμή και σταθερή, όχι μόνο όταν έχουμε ανάγκη να του ζητήσουμε την Χάρη Του, την βοήθειά Του αλλά και πάντοτε, ομολογώντας την θεότητα Του και την αγάπη που έδειξε για μας και να Τον δοξάζουμε.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Απόστολος: Τит. γ' 8 – 15

Ευαγγέλιο: Ματθ. ε' 14 - 19

18 Ιουλίου 2010

«Υμείς εστε το φως του κόσμου»

Εσείς οι πιστοί ακόλουθοι του Χριστού, εσείς, όλοι εμείς δηλαδή, αγαπητοί μου αδελφοί, είμαστε ταγμένοι να είμαστε *«το φως του κόσμου»*. Πρέπει να είμαστε οι φωτεινοί φάροι που παίρνοντας το αιώνιο φως από τον φωτοδότη Κύριο, το αναμεταδίδουμε στους γύρω μας. Πιστεύουμε ότι έχουμε την αποκάλυψη του Θεού. Και πράγματι είχαμε το προνόμιο από τη γέννηση μας, να δεχτούμε την αλήθεια του ευαγγελίου του Χριστού, που φωτίζει το δρόμο μας προς την θέωση. Φυσικά η τήρηση του λόγου του Θεού στη ζωή μας, προαπαιτεί να τον γνωρίζουμε. Να τον μελετούμε. Να έχουμε την ορθή γνώση, που θα στηρίζει την πίστη μας, μακριά από τυπικές ή παρεξηγημένες θρησκοληψίες και ειδωλολατρικές δεισιδαιμονίες. Ζώντας κοντά στην πηγή του φωτός, στην Εκκλησία του Χριστού, μπορούμε να φωτίσουμε την ζωή μας με φωτεινά έργα, όπως ορίζει ο νόμος του Θεού. Προβάλλει ενώπιόν μας το καθήκον να γίνουμε φως για τους άλλους. Φωτεινό, καθημερινό, συνεχές παράδειγμα. Φωτεινή πορεία. Φωτεινά έργα πρέπει να χαρακτηρίζουν τη ζωή μας. Μας καλεί ο Κύριός μας να ακολουθούμε τον δρόμο των εντολών Του στην καθημερινή μας ζωή. Να γινόμαστε φωτεινά παραδείγματα ενάρετης και ηθικής ζωής, στην οικογένειά μας, στην κοινωνία. Μας καλεί ο Κύριος να ζούμε την κάθε στιγμή μας με συνέπεια, χωρίς να προσπαθούμε να δικαιολογούμε τις αδυναμίες μας, τις παρεκτροπές και αμαρτωλές πράξεις. Να απομακρύνουμε τη σκέψη μας από το σκοτάδι και τους σκοτεινούς διαλογισμούς και να απαλλάσσουμε τη ζωή μας από κάθε τι σκοτεινό έργο ή λόγο. Να διαμορφώνουμε την κάθε πράξη μας ώστε να συμφωνεί με τις εντολές Του. Να καθαρίζουμε κάθε κρυφή σκέψη μας από οτιδήποτε αντιτίθεται στον νόμο του Θεού. Μας καλεί να ζούμε στο φως. Φως μέσα μας. Φως και λάμψη να εκπέμπουν οι πράξεις μας και τα λόγια μας. Με τον τρόπο αυτό αποκτούν οι σκέψεις μας, τα λόγια μας και οι πράξεις μας αξία και ζωή. Γιατί τίποτε δεν μπορεί να επιβιώσει στο σκοτάδι. Σκοτάδι χαρακτηρίζει κάθε κακή ενέργεια, κάθε εγκληματική πράξη. Μόνο το φως συμβάλλει στην διατήρηση, την ανάπτυξη και τη ζωή. Καλούμαστε λοιπόν, αγαπητοί μου, να ζούμε στο φως και να γίνουμε φωτοδότες. Φωτοδότες όπως και οι Άγιοι Πατέρες της τετάρτης Οικουμενικής Συνόδου, τους οποίους μνημονεύουμε σήμερα. Είναι οι Άγιοι Πατέρες που εμπνεόμενοι και φωτισμένοι από το Άγιο Πνεύμα μας παρέδωσαν ολοκληρωμένο το σύμβολο της πίστεώς μας. Ήταν οι ταγοί, οι ηγέτες της Εκκλησίας, *«η πόλις ... η επάνω όρους κειμένη»*, όπως σημειώνει η σημερινή ευαγγελική περικοπή, που με το φωτεινό παράδειγμά τους, από την υψηλή θέση την οποία ο Κύριος τους αξίωσε να κατέχουν, καθοδήγησαν το ποίμνιό τους στην οδό των εντολών του Κυρίου, στην αληθινή και αποκαθαρμένη πίστη.

Αυτή την πίστη, που καθαρή μας παρέδωσαν οι Άγιοι Πατέρες, τηρούμε και εμείς αλλά και παραδίδουμε με το παράδειγμά μας στους επιγενεστέρους. Ιδιαίτερα σήμερα, που ζούμε σε μια παγκοσμιοποιημένη κοινωνία.

Η σημερινή κοινωνία, αγαπητοί μου αδελφοί, στην οποία ζούμε και κινούμεθα έχει αλλάξει πρόσωπό. Χάρη στα μέσα συγκοινωνίας και επικοινωνίας, συνυπάρχουμε και συναλλασσόμαστε με άτομα από διάφορες περιοχές της γης. Άτομα με διαφορετικό χρώμα, πολιτισμό αλλά και διαφορετική θρησκευτική πίστη ζουν δίπλα μας, σε καθημερινή βάση. Συνεργαζόμαστε μαζί τους και προσπαθούμε να γνωρίζουμε τη σκέψη τους και την νοοτροπία τους. Έχουμε επιπλέον την ευκαιρία, χωρίς μεγάλη

δυσκολία, να τους επισκεπτόμαστε στους τόπους όπου ζουν. «Έχει μικρύνει ο κόσμος» όπως συνηθίζουμε να ονομάζουμε, την ευκολία επικοινωνίας και μετακινήσεων. Τους βλέπουμε στην καθημερινή τους ζωή, παρακολουθούμε τις συνήθειές τους. Μας βλέπουν και εκείνοι και κρίνουν τον τρόπο που ζούμε. Είναι φανερές και διαπιστωμένες οι διαφορές με όλους αυτούς. Και είναι κάποτε δύσκολη η σχέση και η συναναστροφή μαζί τους. Φυσικά συμβαίνει το ίδιο και σ' αυτούς. Όμως ο τρόπος που συμπεριφερόμαστε μεταξύ μας ή και ο τρόπος που τους αντιμετωπίζουμε αποτελεί το παράδειγμα γι' αυτούς που μας βλέπουν. Εάν διαπιστώνουν καλές και ηθικές σχέσεις στις μεταξύ μας συναλλαγές, θα εκτιμήσουν και τον πολιτισμό μας και κυρίως τα θρησκευτικά μας πιστεύω. Αν δεν τους αποφεύγουμε, αλλά τους αντιμετωπίζουμε, επειδή είναι δημιουργήματα του ίδιου Θεού, όπως και είναι πράγματι, τότε προσφέρουμε το χριστιανικό παράδειγμα, γινόμαστε το φως το καθοδηγητικό προς το δρόμο του Θεού. Ίσως κάποιοι από αυτούς θελήσουν να μας πλησιάσουν περισσότερο, εκτιμώντας την συμπεριφορά μας, να ενδιαφερθούν για την πίστη μας, να γίνουν χριστιανοί. Και αυτό μεν αποτελεί ιεραποστολική ενέργεια. Υπάρχει όμως και η άλλη πλευρά. Το παράδειγμα που προσφέρουμε με την καθημερινή ζωή, στις απλές και επουσιώδεις πράξεις μας, στη συνηθισμένη συμπεριφορά μας σε συνανθρώπους μας, που μετέχουν του ίδιου πολιτισμού, της θρησκείας μας. Σε άτομα που πολλές φορές, όπως όλοι μας, σε στιγμές αδυναμίας κλονίζονται και υποκύπτουν σε πράξεις αμαρτωλές. Σε τέτοιες στιγμές το φωτεινό παράδειγμά μας μπορεί να βοηθήσει, να ενισχύσει την προσπάθεια του συνανθρώπου μας να ξανασηκωθεί και να συνεχίσει την πορεία για την τήρηση των εντολών του Θεού. Τότε πράγματι θα εφαρμοστεί και αυτό που σημειώνει στην προς Τίτο επιστολή του ο Απόστολος Παύλος. *«Μανθανέτωσαν δε και οι ημέτεροι καλών έργων προϊστασθαι ίνα μη ώσιν άκαρποι»*. Να μάθουν και οι δικοί μας, οι πιστοί, να πρωτοστατούν σε καλές πράξεις, να είναι οι φωτεινοί οδηγοί, για να μην είναι άκαρποι σε πνευματικά έργα». Τέτοιους καρπούς θα φέρει το φωτεινό μας παράδειγμα, τόσο σε ξένους και αλλόθρησκους, όσο και τους ομόπιστους χριστιανούς. Και έτσι θα μπορέσουμε να γίνουμε και εμείς, όπως και οι Άγιοι Πατέρες, *«το φως του κόσμου»*, γιατί αυτό θέλει και ζητεί από εμάς ο Κύριος.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Γαλ. δ΄ 22 – 27

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ΄ 22 – 34

25 Ιουλίου 2010

«Θαρσείτε, εγώ ειμί· μη φοβείσθε» (Ματθ. ιδ΄ 27).

Πολλά και καθημερινά τα προβλήματα του ανθρώπου. Παρά το ότι ο Θεός δεν είναι δημιουργός αυτών των προβλημάτων, εν τούτοις ούτε τα υποτιμά, αλλά ούτε και τα προσπερνά αδιάφορα. Δηλώνει παρών, έτοιμος να βοηθήσει και να δώσει λύσεις, την ίδια όμως στιγμή δεν υποτιμά τη συμβολή του ανθρώπου, όσο μικρή και να 'ναι. Εκείνη τη δύσκολη στιγμή τον καλεί να τον μιμηθεί και να γίνει κοινωνός αυτών των προβλημάτων, αλλά και μέσα από την προσευχή να επικαλεσθεί τη βοήθεια του Θεού. Θέλει με τον τρόπο αυτό να ενισχύσει την πίστη του ανθρώπου και παράλληλα να αξιοποιήσει τις περιορισμένες του δυνατότητες. Αυτός ο συνδυασμός της ελεύθερης προσπάθειας του ανθρώπου και της Χάριτος του Θεού θα οδηγήσει στο θαύμα, με τη λύση των προβλημάτων, έστω κι αν φαίνονται δύσκολα και αζεπέραστα.

Έτσι, μετά το θαύμα της διατροφής των πεντακισχιλίων, οι μαθητές θα βρεθούν αντιμέτωποι με στοιχεία της φύσης, όπως τη φουρτουνιασμένη θάλασσα και τον αντίθετο και δυνατό άνεμο. Αν το πρόβλημα προηγουμένως ήταν πρόβλημα επιβίωσης, τώρα είναι σοβαρότερο, αφού κινδυνεύει η ίδια η ζωή τους. Και το σημαντικότερο, δεν έχουν κοντά τους τον Ιησού για να τους βοηθήσει. Ο Ιησούς ανέβηκε «εις το όρος κατ' ιδίαν προσεύξασθαι». Ανέβηκε μόνος του στο βουνό για να προσευχηθεί, θέλοντας να τονίσει με τον τρόπο αυτό την αναγκαιότητα της ατομικής, της προσωπικής προσευχής. Με τη συμβολική ανάβαση στο βουνό θέλει να υπογραμμίσει ότι και η προσευχή πρέπει να ανυψώνει τον άνθρωπο από τη γη στον ουρανό και να τον οδηγεί από τα υλικά στα πνευματικά. Όπως το θυμίαμα ανεβαίνει προς το πάνω έτσι και η προσευχή θα πρέπει να κατευθύνει το νου και την καρδιά του ανθρώπου στον ουρανό. τότε ο λόγος του ψαλμωδού «κατευθυνθήτω η προσευχή μου ως θυμίαμα ενώπιόν σου» θα ανυψώνει τον άνθρωπο πνευματικά μετατρέποντας την προσευχή σε θυμίαμα λατρείας, σε ευχαριστήρια δοξολογία και τέλος σε ικεσία ελπίδας, βοήθειας και σωτηρίας. Κι όταν ακόμα μεσολαβήσει η δοκιμασία αυτή θα είναι προσωρινή. Γιατί, κατά τον Απόστολο Πέτρο: «Ο Θεός, ο οποίος σας μοιράζει τα κάθε λογής χαρίσματα και σας καλεί να πάρετε μέρος στην παντοτινή δόξα του διά του Ιησού Χριστού, μετά την παροδική σας δοκιμασία, θα σας αποκαταστήσει και θα σας δυναμώσει πνευματικά, θα σας στηρίξει και θα σας στερεώσει πάνω στη σωστή βάση» (Α΄ Πέτρ. ε΄ 10).

Ο Απόστολος Πέτρος δε μιλά θεωρητικά για τη στήριξη και τη βοήθεια του Θεού. Ένωσε αυτή τη στήριξη και αισθάνθηκε πολλές φορές αυτή τη βοήθεια του Θεού και μάλιστα σε δύσκολες στιγμές, όπως και αυτή που μας διηγήθηκε σήμερα ο Ευαγγελιστής Ματθαίος. Ο Πέτρος δοκιμάστηκε ιδιαίτερα σε ώρες ολιγοπιστίας, όπως τη σημερινή: «Βλέποντας όμως τον ισχυρό άνεμο φοβήθηκε και άρχισε να καταποντίζεται. Έβαλε τότε τις φωνές: «Κύριε, σώσε με!». Αμέσως ο Ιησούς άπλωσε το χέρι, τον έπιασε και του λέει: «Ολιγόπιστε, γιατί σ' έπιασε η αμφιβολία;»

Η βοήθεια του Θεού δεν είναι γενική και αόριστη. Είναι συγκεκριμένη και συνδέεται άμεσα με την παρουσία του Ιησού. Συνδέεται με την ίδια την παρουσία του Ιησού την ώρα του κινδύνου. Εμπυχώνει καταλυτικά τους μαθητές του, λέγοντάς τους «θαρσείτε, εγώ ειμί· μη φοβείσθε». Τέλος, την ώρα του καταποντισμού επεμβαίνει σωστικά. Όπως ακούσαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο: «Αμέσως ο Ιησούς άπλωσε το χέρι, τον έπιασε και του λέει: «Ολιγόπιστε, γιατί σ' έπιασε η αμφιβολία;» Ο Ιησούς έδωσε την ευκαιρία στον Πέτρο να αξιοποιήσει τη δύναμη της πίστεώς του. Κι όταν αυτή κλονίσθηκε, ο Ιησούς δεν πρόταξε την επίκριση για την ολιγοπιστία του Πέτρου, αλλά ούτε και περιορίστηκε σ' αυτήν. Αντίθετα, απλώνει πρώτα το χέρι, προφυλάσσοντάς τον από τον καταποντισμό και τον βέβαιο θάνατο και ύστερα τον επικρίνει για την ολιγοπιστία του.

Αλήθεια, πόσες φορές δε ζήσαμε τον κίνδυνο του καταποντισμού στην καθημερινή μας ζωή; Πόσες φορές τα διαδοχικά προβλήματα δε μας οδήγησαν στην ολιγοπιστία του Πέτρου; Κι όμως, την ώρα που η γη φεύγει κάτω από τα πόδια μας, ή την ώρα που νιώθουμε ότι πνιγόμαστε και τότε ακόμα σε ώρες ολιγοπιστίας, ο Κύριος είναι παρών. Δίνει απάντηση στην κραυγή μας για βοήθεια. Αμέσως μετά το «Κύριε, σώσον με» αισθανόμαστε να γαληνεύει και πάλι η ψυχή μας, έστω κι αν το πρόβλημα εξακολουθεί να υπάρχει. Αυτή η γαλήνη είναι το αποτέλεσμα της παρουσίας του Θεού που στη συνέχεια στηρίζει, εμψυχώνει και ξαναζωντανεύει την πίστη. Μια πίστη που έχουμε καθημερινά ανάγκη και την οποία δυστυχώς, χάνουμε στην πρώτη δυσκολία! Μια πίστη που θα πρέπει να ενισχύουμε καθημερινά και που θα μας οδηγήει όχι μόνο στη σωτηρία αλλά και στην ομολογία, όπως και των μαθητών: «Αληθώς Θεού υιός εί». Αληθινά, είσαι ο Υιός του Θεού.

Η πίστη στην καθημερινότητά μας γίνεται «άγκυρα ελπίδας» και μεταβάλλεται σε σανίδα σωτηρίας. όμως, τόσο η άγκυρα, όσο και η σανίδα για να είναι αποτελεσματικές θα πρέπει να αξιοποιηθούν σωστά από τον άνθρωπο, που κινδυνεύει και που επιδιώκει πραγματικά τη σωτηρία του. Δεν αρκεί η παρουσία της άγκυρας, ή της σανίδας. Αν δεν ελευθερωθεί η άγκυρα και δεν αγκαλιάσει ο ναυαγός τη σανίδα, τότε είναι βέβαιος ο καταποντισμός. Έτσι γίνεται και με την πίστη. Αν είναι μόνο θεωρητική, τότε είναι βέβαιος ο καταποντισμός. Η πίστη για να καρποφορήσει χρειάζεται την προσωπική συμβολή του ανθρώπου. Είπε σήμερα ο Κύριος: «Θαρσείτε, εγώ ειμί· μη φοβείσθε». Προτάσσει το «θαρσείτε» και τελειώνει με το «μη φοβείσθε» για να καλλιεργήσει την αυτοπεποίθηση του ανθρώπου. Ανάμεσα στις δύο προτροπές, η εγγύηση της δύναμης και της παρουσίας του Θεού «εγώ ειμί» έτοιμη να προσφέρει την αναγκαία βοήθεια, αρκεί να την επικαλεσθεί ο άνθρωπος.

Αδελφοί μου, αλήθεια τι κάνουμε την ώρα της δοκιμασίας; Αφήνουμε το φόβο των ανέμων να μας τρομοκρατήσουν και τα κύματα της απελπισίας να μας καταποντίσουν; Κάτι τέτοιο θα είναι τραγικό λάθος. Για τούτο ας απλώσουμε το χέρι της πίστης σαν σύμβολο της επιθυμίας να σωθούμε. Και τότε θα διαπιστώσουμε ότι μας συγκρατεί το στιβαρό χέρι του Θεού και ότι Αυτός που δάμασε τα στοιχεία της φύσης, τη θάλασσα και τους ανέμους, θα γαληνεύσει και τη δική μας ψυχή, οδηγώντας την στη σωτηρία. Ας δαμάσουμε, λοιπόν, με τη βοήθειά Του την τρικυμία της ολιγοπιστίας μας και μέσα από τη δική μας προσκύνηση, ας ομολογήσουμε κι εμείς: «Αληθώς Θεού υιός εί». Μια ομολογία που θα είναι πηγή δύναμης, θάρρους και ελπίδας στην καθημερινή ζωή μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ
ΛΟΓΟΣ Δ΄

«... Αν αποφεύγεις λοιπόν τη συνοίκηση του θηρίου, προφυλάξου από την κεφαλή, δηλαδή την πρώτη προσβολή του κακού. Σ' αυτό μας οδηγεί η εντολή του Κυρίου με την αινιγματική διατύπωση: «αυτός θα σου πληγώσει τη φτέρνα κι εσύ θα του πληγώσεις την κεφαλή»: μη δώσεις, δικαίωμα στο ερπετό να εισέλθει βαθύτερα έρποντας ύπουλα και θέλοντας από την αρχή να μπάσει όλο του το συρμό. Μείνε στα απαραίτητα· ας είναι προϋπόθεση στη μέριμνά σου για τη ζωή η ικανοποίηση της ανάγκης σου από το βρισκόμενο. Αν τώρα ο σύμβουλος της Εύας ανοίξει και μαζί σου διάλογο για το ωραίο στην όψη και το γλυκό στη γνώση και ζητήσεις μαζί με το ψωμί σου το προσφάγι αυτό και ό,τι παρασκευάζεται με τις νοστιμιές αυτές κι έπειτα από αυτές απλώνεις την επιθυμία σου έξω από τα απαραίτητα πράγματα, τότε θα δεις το ύπουλο ερπετό να έρπει στα κρυφά προς την πλεονεξία. Αφού δηλαδή σύρθηκε από την αναγκαία τροφή στο προσφάγι, θα προχωρήσει σε ό,τι ευχαριστεί τα μάτια, ζητώντας σκευή λαμπρά, υπηρετές λεπτούς, ανάκλιτρα ασημένια, στρώματα πουπουλένια, σκεπάσματα διάφανα και χρυσοκέντητα, θρόνους, τρίποδα, προσόψια, κρατήρες, καράφες, ψύκτες, οινοχόες, νιπτήρες, λάμπες, θυμιατήρια και τα παρόμοια. Και αυτός είναι ο λόγος που εισέρχεται η επιθυμία της πλεονεξίας, για να μη λείπουν όλα αυτά τα παρασκευάσματα, χρειάζονται εισοδήματα, με τα οποία θα προμηθευτούμε τα απαιτούμενα. Πρέπει λοιπόν ο τάδε να κλάψει και να θρηνήσει ο σύσκηνος και πολλοί να γίνουν αξιολύπητοι χάνοντας τις περιουσίες τους, ώστε με τα δάκρυα εκείνων να κερδίσει σε λαμπρότητα το θέαμα του τραπέζιού του δικού του. Όταν όμως περιτυλίξει το φίδι και αυτούς και γεμίσει την κοιλιά με όσα επιθυμεί, στη συνέχεια μετά τον κορεσμό, σέρνεται κουλουριαστό στη λύσσα της ασέλγειας κι αυτό είναι το έσχατο κακό για τους ανθρώπους. Για να μη γίνει λοιπόν τίποτε από αυτά, μας περιορίζει τη ζωή στον πορισμό του ψωμιού και το προσφάγι που ζητεί είναι ό,τι παρασκευάζει για σένα η ίδια η φύση σου. Και αυτό είναι κυρίως η αγαθή συνείδηση, που γλυκαίνει το ψωμί με τη σωστή μετάληψή του. Αν θέλεις τώρα να ευχαριστήσεις και το λαιμό σου, προσφάγι σου ας είναι η ένδεια και να μη προσθέτεις κόρο στον κόρο ούτε να αμβλύνεις την όρεξη με την κραπάλη, αλλά να βάζεις μπροστά από το φαγητό σου τους ιδρώτες της εντολής: «με ιδρωτα και κόπο θα τρως το ψωμί σου». Βλέπεις ποιο είναι το πρώτο καρύκευμα που κάνει ο Λόγος.

Σου φτάνει ν' απασχολείς το νου σου ως αυτό το βαθμό της ανάγκης ή μάλλον να μπλέξεις την ψυχή σου ως αυτό το σημείο με τις μέριμνες για το ψωμί. Αλλά πες σ' αυτόν που βγάζει το ψωμί από τη γη, πες σ' αυτόν που τρέφει τα κοράκια και δίνει τροφή σε κάθε σάρκα και που ανοίγει το χέρι του και γεμίζει από χαρά κάθε ζωντανή ύπαρξη· Εσύ μου έδωσες τη ζωή, εσύ να μου δώσεις και τα εφόδια για τη ζωή· «εσύ δώσε μου το ψωμί», δηλαδή, είθε να έχω την τροφή μου από τους δίκαιους κόπους μου. Γιατί, αν ο Θεός είναι η δικαιοσύνη, δεν παίρνει από το Θεό το ψωμί του αυτός που φροντίζει την τροφή του με τάση πλεονεξίας. Εσύ ο ίδιος είσαι κύριος της προσευχής σου, αν δεν έκλεψες από τους άλλους την ευπορία σου, αν τα κέρδη σου δεν προέρχονται από δάκρυα, αν για να κορεσθείς εσύ δεν πείνασε κάποιος, αν δε στέναξε κανένας για την αφθονία σου, αυτό είναι πραγματικά ψωμί Θεού, καρπός δικαιοσύνης, στάχυ της ειρήνης, ανόθευτο κι αμόλυντο από τους σπόρους των ζιζανίων. Αν όμως ενώ καλλιεργείς ξένα χωράφια κι έχεις στο μάτι άδικα κέρδη και κατοχυρώνεις με συμβόλαια τα άδικα αποκτήματά σου, και μετά από αυτά ζητάς από το Θεό, «δώσε μου το ψωμί», κάποιος άλλος ακούει την προσευχή σου κι όχι ο Θεός. Γιατί τον καρπό της αδικίας τον καρποφορεί η εχθρική μας φύση. Όποιος επιδιώκει τη δικαιοσύνη, δέχεται το ψωμί του από το Θεό, ενώ όποιος καλλιεργεί την αδικία, τροφοδοτείται από τον εφευρέτη της αδικίας. Παρατηρώντας λοιπόν τη συνείδησή σου κάνε την αίτηση για το ψωμί στο Θεό, γνωρίζοντας ότι δεν υπάρχει σχέση του Χριστού με το Βελιάλ. Κι αν προσφέρεις δώρα από αδικία, το δώρο σου είναι ανταπόδοση σκυλιού και πληρωμή πόρνης. Κι αν από άμιλλα κάνεις λαμπρότερα δώρα, θ' ακούσεις τον προφήτη ν' αποστρέφεται την προσφορά τέτοιων δώρων. «Γιατί τόσο πλήθος θυσιών σ' εμένα; λέει ο Κύριος· έχω άφθονα ολοκαυτώματα, και δε θέλω λίπος αρνιών και αίμα ταύρων και τράγων το θυμίαμα», λέει, «το σιχαίνομαι». Αλλού αυτόν που θυσιάζει μοσχάρι τον θεωρεί όπως εκείνον που σκοτώνει σκύλο. Αν λοιπόν το ψωμί σου το έλαβες από τον Κύριο, δηλαδή το απόκτησες από δίκαιους κόπους, τότε μπορείς να του προσφέρεις από τους καρπούς της δικαιοσύνης.

Καλή όμως είναι και η προσθήκη του «σήμερα». Γιατί λέει· «τον άρτον τον επιούσιον δος ημίν σήμερα». Αυτός ο λόγος είναι άλλο πνευματικό δίδαγμα, για να μάθεις μ' αυτό που λες ότι η ανθρώπινη ζωή είναι εφήμερη. Μόνο το παρόν ανήκει στον καθένα· η ελπίδα για το μέλλον μένει άδηλη· γιατί «δε γνωρίζομε τι θα φέρει η αυριανή ημέρα». Γιατί να φροντίζομε και να ταλαιπωρούμαστε και για τα μελλοντικά; «Είναι αρκετή», λέει, «για κάθε μέρα η δική της κακία», και λέγοντας κακία εννοεί

την κακοπάθεια. Γιατί να φροντίζουμε για το αύριο; Γι' αυτό, με όσα ορίζει το σήμερα, σου απαγορεύει τη φροντίδα για το αύριο, και σχεδόν σου το λέει ρητά, ότι αυτός που δίνει την ημέρα, σου δίνει και όσα συντελούν στην ημέρα. Ποιος ανατέλλει τον ήλιο; Ποιος εξαφανίζει το σκότος της νύχτας; Ποιος σου δείχνει την λάμψη του φωτός; Ποιος στρέφει τον ουρανό, ώστε να έρθει ο ήλιος πάνω από τη γη; Αυτός λοιπόν που σου δίνει τόσες μεγάλες δωρεές, έχει τάχα ανάγκη να συνεργήσεις εσύ για να συμπληρώσεις τις ανάγκες του σώματός σου; Ποια προσπάθεια καταβάλλει η φύση των αλόγων ζώων για τη ζωή τους; Ποια είναι τα χωράφια των κορακιών; Ποιες είναι οι αποθήκες των αετών; Δεν είναι κοινή για όλα χορηγία ζωής το θείο θέλημα, που περικρατεί τα πάντα;

Έπειτα το βόδι, το γαϊδούρι ή κάποιο άλλο ζώο έχει κάποια αυτοδίδακτη φυσική μάθηση και μ' αυτή οικονομεί ωραία το παρόν, ενώ για τα παραπέρα καμιά φροντίδα, και εμείς χρειαζόμαστε συμβούλους για να καταλάβουμε ότι η σαρκική ζωή είναι σηματοδωμένη από το θάνατο και προσωρινή; Δε μας διδάσκουν τα παθήματα των άλλων; Δε δείχνουμε φρόνηση για τη ζωή μας; Τι ωφελήθηκε από την πολλή προετοιμασία εκείνος ο πλούσιος, που συμπεριφερόταν ανόητα με κούφιες ελπίδες, γκρεμίζοντας, οικοδομώντας, συνάγοντας και απολαμβάνοντας, κλείνοντας ανόητα μέσα στις αποθήκες του πολλά πολλά χρόνια; Μία μόνο νύχτα δεν ξετίναξε όλα εκείνα που έλπιζε στα ονειροπολήματά του, σαν ένα μάταιο όνειρο που ήταν μάταια πλασμένο; Η σωματική ζωή είναι του παρόντος μόνο, ενώ αυτή που ελπίζουμε είναι της ψυχής. Το λάθος είναι της ανθρώπινης ανοησίας στη χρήση της μιας και της άλλης, που παρατείνει τη σωματική ζωή στις ελπίδες του μέλλοντος, ενώ την ψυχική την περιορίζει στην απόλαυση των παρόντων. Γι' αυτό η Ψυχή, επειδή ασχολείται με το φαινόμενο, αποξενώνεται κατ' ανάγκη από την πραγματική κι αληθινή ελπίδα. Όταν όμως στηρίζει την ελπίδα της στα άστατα πράγματα, ούτε αυτά κρατεί ούτε εκείνα έχει.

Με αυτή λοιπόν τη συμβουλή της προσευχής ας διδαχθούμε τι πρέπει να ζητήσουμε σήμερα και τι αργότερα. Για το σήμερα μάς χρειάζεται το ψωμί· η βασιλεία είναι η μελλοντική μας μακαριότητα. Λέγοντας «τον άρτον» περιλαμβάνει κάθε σωματική ανάγκη. Αν είναι αυτά τα αιτήματά μας, τότε θα γίνει φανερό στο νου όποιου προσεύχεται, ότι ασχολείται με τα εφήμερα· αν ζητούμε ένα ψυχικό αγαθό, θα γίνει φανερό ότι η αίτησή του αναφέρεται στην ατελείωτη αιωνιότητα, προς την οποία προστάζει να αποβλέπουν κατ' εξοχήν όσοι προσεύχονται· γιατί με το μεγαλύτερο μαζί κατορθώνεται και η πρώτη ανάγκη. «Να ζητείτε», λέει, «τη βασιλεία και τη δικαιοσύνη και θα λάβετε επί πλέον και όλα αυτά» με τη βοήθεια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στον οποίο ανήκει η δόξα και η δύναμη στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.»

**ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8^{ος} Σελ. 91 – 99)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πέμπτη	1 Ιουλίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι
Κυριακή	4 Ιουλίου	:	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυριακή	11 Ιουλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Τετάρτη	14 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Παρασκευή	16 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ
Σάββατο	17 Ιουλίου	:	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ
Κυριακή	18 Ιουλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Δευτέρα	19 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Κυριακή	25 Ιουλίου	:	ΦΟΙΝΙ
Κυριακή	25 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Δευτέρα	26 Ιουλίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Δευτέρα	26 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΧΟΛΕΤΡΙΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παρασκευή	2 Ιουλίου (Εσπερινός – Αγρυπνία)	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυριακή	4 Ιουλίου	:	ΟΜΟΔΟΣ
Κυριακή	11 Ιουλίου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Παρασκευή	16 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Σάββατο	17 Ιουλίου	:	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΤΟΥ
Κυριακή	18 Ιουλίου	:	ΑΝΑΡΙΤΑ
Δευτέρα	19 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ
Κυριακή	25 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΨΑΘΙ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πέμπτη	1 Ιουλίου	:	ΦΟΙΝΙ
Κυριακή	4 Ιουλίου	:	ΟΜΟΔΟΣ
Κυριακή	11 Ιουλίου	:	ΝΑΤΑ
Πέμπτη	15 Ιουλίου	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Παρασκευή	16 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΑΡΜΙΝΟΥ
Σάββατο	17 Ιουλίου	:	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ
Κυριακή	18 Ιουλίου	:	ΑΝΩΓΥΡΑ
Κυριακή	25 Ιουλίου	:	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Δευτέρα	26 Ιουλίου	:	ΜΗΛΙΟΥ
Τρίτη	27 Ιουλίου	:	ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Όλο το περιεχόμενο του παρόντος δελτίου κηρυγμάτων μπορείτε να το βρείτε και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου: www.imparhou.org.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2010

ΕΤΟΣ ΛΑ΄

ΑΡ.372

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9 – 16

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιζ΄ 14 – 23

1 Αυγούστου 2010

Σε τρεις λόγους αποδίδει σήμερα ο Χριστός την αδυναμία των μαθητών να θεραπεύσουν το δαιμονιζόμενο νέο, να τον απαλλάξουν από την καταδυναστεία του διαβόλου. Πρώτα, στην ελλιπή τους πίστη: «Διά την απιστίαν υμών», τους λέει. Δεύτερον, στην ελαττωματική τους προσευχή. Και τρίτον, στην ανυπαρξία νηστείας: «Τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία», προσθέτει.

Πολύ σύντομα θα αναφερθούμε στις τρεις αυτές χριστιανικές αρετές.

- Με τον όρο «πίστις» εννοούμε την αποδοχή πραγμάτων που μας αποκαλύπτει ο Θεός και που, χωρίς να είναι παράλογα, είναι υπέρλογα και δεν μπορούν να εξηγηθούν με τη λογική μας. Γίνονται αποδεκτά γιατί εμπιστευόμαστε εκείνον που μας διαβεβαιώνει για την ύπαρξή τους. Δείχνουμε πίστη π.χ. όταν αποδεχόμαστε την ύπαρξη αγγέλων, την ύπαρξη του παραδείσου, της βασιλείας των ουρανών. Δείχνουμε πίστη όταν δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι θα γίνει η ανάσταση των νεκρών και ότι θα υπάρξει κρίση και ανταπόδοση. Αυτό το κάνουμε γιατί ξέρουμε ότι είναι «πιστός ο επαγγελιάμενος». Με τις προηγούμενες ενέργειές του, ο Θεός, απέδειξε ότι είναι αληθής και μπορεί να εκπληρώσει ό,τι υπόσχεται.

Θα' πρεπε οι απόστολοι, που ήξεραν ότι ο Θεός συντήρησε τους προπάτορές τους στην έρημο για σαράντα χρόνια με το μάννα, που τους πέρασε με θαυμαστό τρόπο από την Ερυθρά Θάλασσα, να μην είχαν καμιάν αμφιβολία ότι μπορούσε να εκδιώξει και ένα δαιμόνιο από τον άνθρωπο. Αυτό λέμε πίστη. Την εμπιστοσύνη στον Θεό κι όχι στον άνθρωπο. Η πίστη είναι μια έκτη αίσθηση που μας διευρύνει τον ορίζοντα.

Όσες φορές οι άνθρωποι επέδειξαν πίστη, πέτυχαν το θαύμα. Όσες φορές, όμως, ταλαντεύτηκαν, απέτυχαν. Απόδειξη και τώρα οι εννέα μαθητές: «Ουκ ηδυνήθησαν εκβαλείν αυτό, διά την απιστίαν αυτών». Κι αν ελέγχονται δριμύτατα, αν χαρακτηρίζονται από το Χριστό «γενεά άπιστος και διεστραμμένη» είναι γιατί είχαν όλες τις προϋποθέσεις για να πιστέψουν. Είδαν νεκρούς να εγείρονται, λεπρούς να καθαρίζονται, παραλύτους να συσφίγγονται. Πήραν πολλές αποδείξεις για τη δύναμη της πίστης. Κι όμως γίνονται περίγελοι του σατανά.

- Μεγάλη είναι, όμως, και η δύναμη της προσευχής, της άμεσης επικοινωνίας με τον Θεό. Στην προσευχή ο άνθρωπος στέκεται «ενώπιος ενωπίω» με τον Θεό, σε μια σχέση παιδιού προς πατέρα. Είναι και η προσευχή εκδήλωση εμπιστοσύνης στον Θεό. Είναι, ταυτόχρονα, και αναγνώριση των ορίων μας, της μεγάλης διαφοράς που μας χωρίζει από Εκείνον. Με την προσευχή αναγνωρίζουμε την ευτέλεια και την αδυναμία μας και ξανοιγόμαστε στο πέλαγος της μεγαλοσύνης και της παντοδυναμίας του Θεού. Ο Αβραάμ, προσευχόμενος στον Θεό, έπεσε κατά πρόσωπο στη γη και φώναξε: «Οίμοι, ότι εγώ ειμί γη και σποδός». Αλοίμονο! Μιλώ με τον Θεό, μα είμαι χώμα και στάχτη. Το ίδιο και ο Ησαΐας και οι άλλοι προφήτες και άνθρωποι του Θεού. Ο τελώνης της παραβολής, συναισθανόμενος την αναξιοτήτά του και την απόσταση που τον χώριζε από το Θεό, δεν τολμούσε ούτε τα μάτια του να

ψηλώσει στον ουρανό, αλλά κτυπούσε μόνο το στήθος του, λέγοντας: «Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ».

Ο Χριστός, πολλές φορές, διαβεβαίωσε τόσο τους αποστόλους όσο και όλους τους ακροατές του, λέγοντάς τους: «Πάντα όσα αν αιτήσησθε εν τη προσευχή πιστεύοντες λήψεσθε». Όσα ζητήσετε με πίστη κατά την προσευχή σας, θα σας δοθούν.

Με το να πει σήμερα ο Χριστός ότι «τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία», ήθελε να καταστήσει σαφές ότι με τις ανθρώπινες δυνάμεις η εκδίωξη του δαίμονος ήταν αδύνατη. Μόνον η επίκληση του Θεού, που επιτυγχάνεται με θερμή προσευχή, ήταν δυνατόν να απαλλάξει το νέο από το δαιμόνιο.

- Και της νηστείας είναι μεγάλη η δύναμη, όπως μας διαβεβαίωσε, σήμερα, ο Χριστός. Δηλώνει κι αυτή την αναγνώριση των ορίων μας και την υποταγή μας στο θείο θέλημα. Κάποιος που δεν έχει Κύριον, συμπεριφέρεται όπως θέλει. Ένας που έχει Κύριον, υπακούει στον Κύριό του. Κι εμείς με το να μην τρώμε ό,τι θέλουμε σε κάποιες περιόδους αλλά να υπακούμε στους κανόνες της Εκκλησίας, δηλώνουμε την υποταγή μας στο Θεό. Κι είναι αυτή η υποταγή μας και η αναγνώριση της παντοδυναμίας του Θεού που επιτελεί το θαύμα.

Η πραγματική νηστεία, βέβαια, δεν είναι απλή αποχή από ορισμένα είδη φαγητών. Είναι μια άσκηση της θέλησής μας που συνοδεύεται και από πολλές άλλες αρετές. «Αληθής νηστεία (είναι) η των παθών αλλοτρίωσις. Εγκράτεια γλώσσης, θυμού αποχή, επιθυμιών χωρισμός...»

Πίστη, λοιπόν, και προσευχή που ενισχύονται από τη νηστεία είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις για να επιτελεσθεί το θαύμα. Ας προσπαθήσουμε να ενδυναμώσουμε την πίστη μας στον Θεό, ας επικοινωνούμε συνεχώς διά της προσευχής με αυτόν κι ας προετοιμαζόμαστε με τη νηστεία ώστε όταν χρειαστεί, στην επίκληση του ονόματός του να εισακουσθεί και να εκπληρωθεί η αίτησή μας.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Α΄ Κορ. θ΄2 – 12
Ευαγγέλιο: Ματθ. ιη΄23 – 35
8 Αυγούστου 2010

**«Ουκ έδει και σε ελεήσαι τον σύνδουλόν σου, ως και εγώ σε ηλέησα;»
(Ματθ. ιη΄ 33)**

Δυο βασικές διδασκαλίες κάνουν το Χριστιανισμό να ξεχωρίζει από τις άλλες θρησκείες. Είναι η διδασκαλία της αγάπης και η διδασκαλία της συγχώρησης. Δυο διδασκαλίες με ένα κοινό γνώρισμα, την υπέρβαση κάθε εγωϊστικής τάσης. Και οι δυο διδασκαλίες εκφράζουν την ουσία του Θεού ως αγάπη, αλλά και ως Θεού της συγχώρησης. Μάλιστα είναι τόσο στενά συνδεδεμένες οι δύο έννοιες «αγάπη» και «συγχώρηση» σε σημείο που αν αποσπάσουμε τη μια από την άλλη, τότε είναι σα να διασπούμε την ίδια τη φύση του Θεού.

Ο Θεός από αγάπη γίνεται άνθρωπος και για χάρη του ανθρώπου οδηγείται και στο σταυρικό θάνατο. Αυτήν την αγάπη της υπέρβασης και της θυσίας ζητά από τους μαθητές, ακόλουθούς του, δια μέσου των αιώνων. Το να μπορέσεις να αγαπήσεις, και μάλιστα τον εχθρό σου, πρέπει να προχωρήσεις σε μια δεύτερη υπέρβαση, τη συγχώρηση. Αν δεν μπορώ να συγχωρήσω, σημαίνει ότι δεν μπορώ να αγαπήσω. Άρα βρίσκομαι έξω από τη βασική διδασκαλία του Χριστιανισμού. Γιατί με το να συγχωρώ, αποδεικνύω στην πράξη ότι μπορώ να αγαπήσω πραγματικά.

Έτσι, μετά την Ανάσταση, όταν ο Κύριος παρουσιάστηκε στους Μαθητές του, «φύσηξε στα πρόσωπά τους» και τους είπε: «Λάβετε Άγιο Πνεύμα. Σε όποιους συγχωρήσετε τις αμαρτίες, θα τους είναι συγχωρημένες· σε όποιους τις κρατήσετε, ασυγχώρητες θα κρατηθούν έτσι» (Ιωάν. κ΄ 22 – 23). Άρα και η δυνατότητα της συγχώρησης είναι δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο που πηγάζει από την ίδια τη φύση του.

Αφού, λοιπόν, ο Θεός είναι οικτίρμων και ελεήμων και ο άνθρωπος καλείται να τον μιμηθεί για να γίνει και αυτός άγιος και τέλειος, άρα και ο άνθρωπος πρέπει να γίνει και αυτός γεμάτος ευσπλαχνία και έλεος, όπως είναι και ο Κύριος (Ιακ. ε΄ 11).

Είναι για τούτο που η προτροπή για να συγχωρούμε αποτελεί κυρίαρχο στοιχείο της διδασκαλίας του Κυρίου. Έτσι στην Κυριακή Προσευχή μάς προτρέπει να ζητούμε από το Θεό συγχώρηση για τα σφάλματά μας, τις αμαρτίες μας, και στη συνέχεια μας καλεί να συγχωρούμε κι εμείς τα σφάλματα των συνανθρώπων. Διαφορετικά, μάς τονίζει στη συνέχεια: «Αν όμως δε συγχωρήσετε στους ανθρώπους τα παραπτώματά τους, ούτε κι ο Πατέρας σας θα συγχωρήσει τα δικά σας παραπτώματα» (Ματθ. στ΄ 15).

Το ίδιο επαναλαμβάνει και σήμερα ο Κύριος στο τέλος της παραβολής: «Έτσι θα κάνει και σ΄ εσάς ο ουράνιος Πατέρας μου, αν ο καθένας σας δε συγχωρήσει τα παραπτώματα του αδερφού του μ΄ όλη του την καρδιά». Είναι αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι στην πρώτη περίπτωση ονομάζει το Θεό «Πατήρ υμών», Πατέρας σας, ενώ τώρα τον ονομάζει «Πατήρ μου», Πατέρας μου. Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, σχολιάζοντας τη διαφορά στα πιο πάνω λόγια του Κυρίου, θα πει: «Ου λέγει ο Πατήρ υμών, αλλ΄ ο Πατήρ μου. Ου γαρ άξιον του τοιούτου Πατέρα καλείσθαι τον Θεόν, του ούτω πονηρού και μισανθρώπου». Δηλαδή, δε λέει ο Πατέρας σας, αλλά ο Πατέρας μου, γιατί δε θεωρεί άξιο έναν τέτοιο πονηρό και μισάνθρωπο να ονομάζει το Θεό Πατέρα του.

Ίσως τώρα να προκύψει το ερώτημα: «Ναι, να συγχωρούμε, αλλά πόσες φορές». Ένα ερώτημα που έκανε και ο Πέτρος στον Κύριο: «Κύριε, πόσες φορές θα σφάλει σ΄ εμένα ο αδερφός μου και θα τον συγχωρήσω; Ως επτά φορές;»

Είναι αξιοσημείωτη η απάντηση του Ιησού: «Ου λέγω σοι έως επτάκις, αλλ΄ έως εβδομηκοντάκις επτά». Δε σου λέω ως επτά, αλλά ως εβδομήντα επτά φορές. Με την απάντηση δεν εννοεί το άθροισμα 7Χ70, δηλαδή 490, αλλά την χωρίς όρους και χωρίς περιορισμούς συγχώρηση. Μάλιστα, για να ενισχύσει την άποψή του, διηγήθηκε τη σημερινή παραβολή του κακού δούλου, στέλλοντας παράλληλα σε όλους το μήνυμα ότι ο καθένας από μας θα λογοδοτήσει για τη συμπεριφορά και τις πράξεις του.

Στην παραβολή παρομοίασε ο Κύριος τη βασιλεία των ουρανών μ' ένα βασιλιά, που θέλησε να του αποδώσουν λογαριασμό οι δούλοι του. Ο πρώτος όφειλε δέκα χιλιάδες τάλαντα. Ένα τεράστιο ποσό. Αξίζει να αναφέρουμε ότι το τάλαντο ισοδυναμούσε με 240 χρυσές λίρες, ή 6.000 δηνάρια. Άρα ο δούλος ήταν ασυνεπής και καταχραστής και, λόγω της σπατάλης του, ήταν φτωχός. Όταν αδυνατούσε να πληρώσει το χρέος του, ο βασιλιάς διέταξε να πουλήσουν τον ίδιο, τη γυναίκα του, τα παιδιά του και την όποια περιουσία του για να του δώσουν το ποσό από την πώληση.

Ο δούλος τότε έπεσε στα πόδια του, τον προσκυνούσε κι έλεγε: «δείξε μου μακροθυμία και θα σου τα δώσω όλα τα χρέη μου πίσω». Τον λυπήθηκε ο Κύριος εκείνον το δούλο και τον άφησε να φύγει, του χάρισε μάλιστα και το χρέος.

Βγαίνοντας έξω εκείνος ο δούλος, βρήκε έναν από τους σύνδουλούς του, που του όφειλε μόνο 100 δηνάρια. Τον έπιασε και τον έσφιγγε να τον πνίξει, λέγοντάς του: «ξόφλησέ μου το χρέος». Ο σύνδουλος του τότε έπεσε στα πόδια του και τον παρακαλούσε: «δείξε μου μακροθυμία και θα σου το ξεπληρώσω». Αυτός όμως δε δέχτηκε και τον έβαλε στη φυλακή. Γεγονός που λύπησε και εξόργισε τους σύνδουλούς του και οι οποίοι στη συνέχεια διηγήθηκαν στον Κύριό τους όλα όσα έγιναν.

Τότε ο Κύριος τον κάλεσε και του λέει «κακέ δούλε, σου χάρισα όλο εκείνο το χρέος, επειδή με παρεκάλεσες. Δεν έπρεπε κι εσύ να σπλαχνιστείς το σύνδουλό σου, όπως κι εγώ σπλαχνίστηκα εσένα;» Κι οργίστηκε ο Κύριός του και τον παρέδωσε στους βασανιστές, ώσπου να ξεπληρώσει όσα του χρωστούσε».

Δυστυχώς, η σκληρότητα της συμπεριφοράς του δούλου δεν περιορίζεται μόνο στην παραβολή. Υπάρχει διαχρονικά και φτάνει ως τις μέρες μας. Είναι μια βαναυσότητα που εκδηλώνεται σε ατομικό, κοινωνικό, σε κρατικό, ακόμα και σε διεθνές επίπεδο και που κωφεύει πραγματικά στη γοερή παράκληση «μακροθύμησον επ' εμοί». Μια παράκληση, κραυγή ανθρώπων και λαών, που χάνεται στους θορύβους της σύγχρονης ζωής που αναδεικνύει σε αξίες κάθε απαξία. Επί τέλους πού πάμε;

Απαρχή για πρόληψη ή βελτίωση της κατάστασης θα είναι η συνειδητοποίηση ότι κανένας δεν είναι τέλειος και ότι όλοι είμαστε «οφειλέτες», κυρίως έναντι του Θεού. Κατά το σημερινό Ευαγγέλιο οι δικές μας οφειλές έναντι του Θεού ξεπερνούν το ποσό των «μυρίων τάλαντων», των δε συνανθρώπων προς εμάς έως και τα «εκατόν δηνάρια»!

Αδελφοί μου, η συνειδητοποίηση της πιο πάνω πραγματικότητας θα μας απαλλάξει από αχρείαστες προστριβές και περιπέτειες. Ο Κύριος μας έδειξε το δρόμο. «Συγχωρέστε για να συγχωρηθείτε». Και η συγχώρηση πρέπει να είναι από καρδιάς και όχι φραστική. Αλλά και ο Απόστολος Παύλος μας προτρέπει: «Το επιεικές υμών γνωσθήτω πάσιν ανθρώποις» (Φιλιπ. δ' 5). Σ' όλους να δείχνετε την καλοσύνη σας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Φιλιπ. β΄ 5-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι΄ 38-42, ια΄ 27-28

15 Αυγούστου 2010

«Μακαρία η κοιλία η βαστάσασά σε, και μαστοί ούς εθήλασας».

Η εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου είναι η μεγαλύτερη από τις θεομητορικές εορτές που καθιέρωσε η Εκκλησία προς τιμή της Μητρός του Κυρίου. Γι' αυτό και έχει ξεχωριστή θέση στην ορθόδοξη πνευματικότητα. Γενικά, ολόκληρη η ορθόδοξη πνευματικότητα, όταν αναφέρεται στην Παναγίας, δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να φανερώνει και να ερμηνεύει το μυστήριο της Ενανθρωπήσεως του Κυρίου.

Η αγία Παρθένος είναι ο καρπός της κηδεμονίας της ιστορίας από τον Θεό και η αγνότερη προσφορά της ανθρωπότητας στον Θεό Λόγο, προκειμένου να επιτευχθεί η Σάρκωση. Η Παρθένος Μαρία αποτελεί τον καρπό του δέντρου των οσίων και των δικαίων της Παλαιάς Διαθήκης, το πιστό «κατάλειμμα» και το σημείο αναφοράς, στο οποίο κατατείνει όλος ο προφητικός λόγος. Στο πρόσωπο της εκπληρώνονται τα γεγραμμένα, σύμφωνα με τα οποία ο Χριστός θα είναι η «ράβδος» και το «άνθος» που θα βλαστήσει από τη ρίζα του Ιεσσαί και ο βασιλεύς που θα καθίσει στον θρόνο του Δαβίδ. Η Παναγία είναι η γυναίκα εκείνη, το σπέρμα της οποίας συνέτριψε την κεφαλή του «αρχεκάκου όφεως» (Γεν. 3.15). Αυτή είναι η αληθινή «Κιβωτός της Διαθήκης» (Εξ. 25.9), η «Πύλη η κατά ανατολάς, η κεκλεισμένη» (Ιεζ. 44.1). με μια λέξη, η ανακεφαλαίωση της Ιεράς Ιστορίας, η πραγμάτωση των «τύπων» και των «σκιών» της Π. Διαθήκης.

Γι' αυτό το μόνο όνομα της Θεοτόκου, Μητέρα του Θεού, περιέχει όλο το μυστήριο της οικονομίας της σωτηρίας, λέγει ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός. Ο αγιογράφος, όταν αγιογραφεί στην κόγχη του Ιερού Βήματος την Πλατυτέρα, δε θέλει να εικονίσει μόνο την Παναγία, αλλά όλη την Εκκλησία που έχει κέντρο της τον Χριστό. Η Παναγία έγινε Εκκλησία και γέννησε την Εκκλησία. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος λέγει ότι ο Κύριος «ενανθρωπήσας σάρκα Εκκλησίας προσέλαβε». Έλαβε δε χαρακτηριστικό ότι ο άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων συνδέει το πρόσωπο της Θεοτόκου με την έννοια της Εκκλησίας, γι' αυτό λέγει: «υμνούμεν την αιπίάρθενον Μαρίαν, δηλονότι την αγίαν Εκκλησίαν».

Πρώτος ο άγιος Ειρηναίος (202 μ.Χ.) ανέπτυξε σε βάθος την αντίθεση μεταξύ Εύας και Μαρίας και τόνισε ότι, όπως η ανυπακοή της μιας έφερε στον κόσμο τον θάνατο, έτσι η

υπακοή της άλλης χάρισε στην ανθρωπότητα τη ζωή. Το θεμέλιο όμως της θεομητορικής θεολογίας τοποθετήθηκε το 431 στην Οικουμενική Σύνοδο, η οποία επικυρώνοντας τις απόψεις του αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας ονόμασε τη Μαρία «Θεοτόκο». Είναι γνωστό ότι ο περιεκτικότερος αυτός όρος υψώθηκε σε δόγμα τον καιρό της διαμάχης της Ορθοδοξίας με την αίρεση του Νεστοριανισμού, που ονόμαζε την Παναγία όχι Θεοτόκο αλλά «χριστοτόκο» και «ανθρωποτόκο». Η Εκκλησία, που ένιωσε να διακυβεύεται με τη διδασκαλία του Νεστορίου η ίδια η σωτηρία – αν πράγματι δεν ενώθηκε πλήρως ο Θεός με τον άνθρωπο, πως είναι δυνατό να τον σώσει; - κατεδίκασε τον Νεστόριο και διακήρυξε: «Ει τις ου Θεοτόκον ομολογεί την αγίαν Παρθένον, χωρίς εστίν της Θεότητος».

Μέσα στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται ότι ανήγγειλαν στον Ιησού ότι Τον ζητούσαν η μητέρα Του και οι αδελφοί Του. Και Εκείνος απάντησε δείχνοντας του μαθητές: «Ίδού η μήτηρ μου και οι αδελφοί μου· όστις γαρ αν ποιήση το θέλημα του Πατρός μου του εν ουρανοίς, αυτός μου αδελφός και αδελφή και μήτηρ εστίν». Εδώ βρισκόμαστε στο μεγάλο μυστήριο, ότι όλοι, ζώντας μέσα στην Εκκλησία, μπορούμε να γεννήσουμε τον Χριστό στην καρδιά μας και να γίνουμε δούλοι Κυρίου, όπως η Παναγία μας. Αυτό δεν σημαίνει επιβαλλόμενη υποταγή, αλλά σχέση αγάπης και συγκαταβάσεως Σωτήρος και σωζομένου και ερμηνεύεται μέσα σε ένα απόλυτα οντολογικό πλαίσιο. Απαραίτητη προϋπόθεση αυτής της πραγματικής σχέσεως αγάπης είναι η αληθινή πίστη. Γ' αυτό και η Παρθένος Μαρία αποτελεί το πραγματικό πρότυπο πιστού. Η ζωή της είναι δρόμος αφάνειας, πτωχείας και βαθύτατης συναισθήσεως της αποστολής, που είχε να επιτελέσει ως «δούλη Κυρίου».

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. 1στ΄ 13 – 24

Ευαγγέλιο: Ματθ. κα΄ 33 – 42

22 Αυγούστου 2010

«Ότε δε ήγγισεν ο καιρός των καρπών, απέστειλε τους δούλους αυτού προς τους γεωργούς λαβείν τους καρπούς αυτού» (Ματθ. κα΄ 34).

Ιδιαίτερα προφητική η σημερινή παραβολή των κακών γεωργών. Μια παραβολή μέσα από την οποία προαναγγέλλεται το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου. Παρά την αμαρτωλότητα του ανθρώπου, εντούτοις ο Θεός δεν τον εγκαταλείπει. Εξακολουθεί να φροντίζει γι' αυτόν και μέσα από τη μακροθυμία του προσπαθεί να βοηθήσει τον άνθρωπο να συνεργασθεί για τη δική του σωτηρία. Παράλληλα, προαναγγέλλει τον ερχομό του Υιού του στον κόσμο, καθώς και τον τερματισμό της περιόδου της μακροθυμίας και ανοχής. Μέσα από τη διπλή αυτή εξαγγελία προσπαθεί να βοηθήσει τους γεωργούς να συνέλθουν και να οδηγηθούν σε μετάνοια και διόρθωση.

Δυστυχώς, όμως, οι άνθρωποι όχι μόνο παραμένουν αδιόρθωτοι, αλλά και προσπαθούν να παρεμποδίσουν όλες τις παρεμβάσεις του Θεού, που αποβλέπουν στη σωτηρία των ανθρώπων. Παρά την αρνητική αυτή συμπεριφορά των κακών γεωργών, δηλαδή των αρχιερέων, των γραμματέων και των πρεσβυτέρων του Ιουδαϊκού λαού, εν τούτοις, ο Θεός εκδηλώνει μακροθυμία. Παρά την αρνητική συμπεριφορά των κακών γεωργών, το έργο της σωτηρίας δε ματαιώνεται. Απλά ο Θεός θα αφαιρέσει το προνόμιο του Ιουδαϊκού λαού να είναι «λαός της βασιλείας του και θα το δώσει σ' ένα λαό που θα παράγει καρπούς της βασιλείας».

Ιδιαίτερα σημαντική, λοιπόν, η σημερινή παραβολή γιατί το περιεχόμενό της είναι ιστορικά και προφητικά επιβεβαιωμένο. Αποκαλύπτει τη διαχρονική φροντίδα του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου. Φυτεύει αμπελώνα, με την εγκατάσταση του Ιουδαϊκού λαού στη γη της επαγγελίας. Αυτόν τον αμπελώνα τον περιφράσσει με το νόμο του για να προφυλαχθεί από την ειδωλολατρία. Του κατασκευάζει ληνό, το θυσιαστήριο, και κτίζει πύργο, δηλαδή το ναό. Όλα τα πιο πάνω τα «νοίκιασε» για να τα διαχειριστούν. Άρα ήταν περιουσία ξένη και όχι δική τους. Αυτοί που εκαλούντο να διαχειριστούν αυτήν την περιουσία ήταν οι θρησκευτικοί άρχοντες του Ιουδαϊκού λαού. Όμως, ποιο ήταν το αποτέλεσμα αυτής της διαχείρισης. Απάντηση στο ερώτημα αυτό δίνει ο ίδιος ο Κύριος μέσα από τη σημερινή παραβολή.

Το αποτέλεσμα αυτής της διαχείρισης ήταν τραγικό. Θεώρησαν δική τους περιουσία τον αμπελώνα και σφετερίστηκαν αυτό που τους εμπιστεύθηκε ο Θεός. Αρνήθηκαν να παράξουν καρπούς με την προφύλαξη και το σεβασμό του νόμου του Θεού. Δεν παρουσίασαν τα ανάλογα έργα αρετής μέσα από τα οποία θα επιβεβαιωνόταν ο σεβασμός, αλλά και η εφαρμογή του νόμου του Θεού.

Όμως η αμέλειά τους δεν περιορίστηκε μόνο στην ασέβεια και την ακαρπία. Τους οδήγησε συστηματικά και ενσυνείδητα σε εγκληματική συμπεριφορά. Αυτοί όχι μόνο αρνήθηκαν να προσφέρουν τα οφειλόμενα, αλλά προχώρησαν συστηματικά σε εγκληματικές ενέργειες.

Έτσι, όταν ο Θεός έστειλε τους δούλους του, τους Προφήτες, «οι γεωργοί έπιασαν τους δούλους του, κι άλλον τον έδειραν, άλλον τον σκότωσαν κι άλλον τον λιθοβόλησαν. Ξανάστειλε άλλους δούλους, περισσότερους από τους πρώτους και τους έκαναν τα ίδια. Τελευταίον τους έστειλε το γιο του λέγοντας «θα σεβαστούν το γιο μου». Οι γεωργοί, όμως, όταν είδαν το γιο, είπαν μεταξύ τους: «αυτός είναι ο κληρονόμος. Εμπρός ας τον σκοτώσουμε κι ας αρπάξουμε την κληρονομιά του. Τον έπιασαν, τον έβγαλαν έξω από τ' αμπέλι και τον σκότωσαν».

Διαδοχικά οι Προφήτες οδηγούνται στο θάνατο από τους άρχοντες του λαού και από τον ίδιο τον «εκλεκτό λαό του Θεού». Ο Κύριος προφητικά προαναγγέλλει και το δικό του μαρτυρικό θάνατο. «Έξω του αμπελώνος», έξω από την Ιερουσαλήμ. Είναι για τούτο που μετά από λίγο διάστημα ο Ιησούς θα εκφράσει την πικρία και την απογοήτευσή του για τη συνολική αρνητική συμπεριφορά αρχόντων και ιουδαϊκού λαού. «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, που σκοτώνεις τους Προφήτες και λιθοβολείς όσους στέλνει ο Θεός σ' εσένα, πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σου, όπως η κλώσα συνάζει τα κλωσόπουλα κάτω απ' τις φτερούγες της, κι εσείς δεν το θελήσατε. Γι' αυτό θα ερημωθεί ο τόπος σας» (Ματθ. κγ' 37 – 38).

Εγκληματική συμπεριφορά και εγκληματική αμέλεια καταλογίζει ο Ιησούς στο σύνολο της ηγεσίας και λαού. Εγκληματική συμπεριφορά, αφού όχι μόνο δεν εφαρμόζουν οι ίδιοι το νόμο του Θεού, αλλά και θανατώνουν τους απεσταλμένους του. όμως, παρά την αρνητική αυτή συμπεριφορά του ο Θεός, μέσα στα πλαίσια της αγάπης και ευσπλαχνίας του, πάρα πολλές φορές προσπαθεί να τους επαναφέρει στο δρόμο της σωτηρίας.

Δυστυχώς οι προσπάθειες του Θεού παραμένουν άκαρπες. Και τούτο γιατί η σωτηρία αν και είναι δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο, αυτή δεν επιβάλλεται αναγκαστικά. Ο Θεός σέβεται την ελευθερία του ανθρώπου, για τούτο και τον καλεί να την αποδεχθεί με τη θέλησή του.

Αυτή η αλήθεια είναι μια υπενθύμιση διαχρονική. Ο Θεός μας θέλει να γίνουμε συνεργάτες στο έργο της δικής μας σωτηρίας «όστις θέλει», μας επαναλαμβάνει συνεχώς. Για τούτο μας προτρέπει να ανταποκριθούμε προτού να είναι αργά. Μας υπενθυμίζει ο Απόστολος Παύλος: «Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. στ' 2). Να, τώρα είναι ο καιρός της χάρις, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας. η κάθε στιγμή της ζωής μας θα πρέπει να θεωρείται μοναδική και ανεπανάληπτη σε ό,τι αφορά τη σωτηρία μας, γεγονός που δεν πρέπει να αγνοούμε, πολύ δε περισσότερο δεν πρέπει να αμελούμε και να αναβάλλουμε. Γιατί αναβολή σημαίνει ματαίωση και η ματαίωση φέρνει την καταστροφή.

Αδελφοί μου, τόσο ο Ιουδαϊκός λαός, όσο και οι θρησκευτικοί του άρχοντες, απεδείχθησαν διαχρονικά κατώτεροι της τιμής της οποίας έτυχαν από το Θεό ως «περιούσιος λαός του Θεού». Ο θάνατος των Προφητών και η Σταύρωση του Υιού του Θεού, τους στέρησε, δικαιολογημένα, από μια κληρονομιά την οποία προσπάθησαν να σφετεριστούν. Αυτή η «κληρονομιά» δόθηκε στη συνέχεια στα έθνη, τους ειδωλολάτρες. Έτσι δημιουργήθηκε ένας νέος «περιούσιος λαός του Θεού», που είναι ο Χριστιανικός λαός. Ένας λαός που έχει σαν χαρακτηριστικό γνώρισμα την κοινή πίστη και όχι την εθνική ή φυλετική καταγωγή. Όμως, και ο νέος λαός, ο Χριστιανικός, δε θα σωθεί λόγω της εκλογής του, αλλά μέσα από την πίστη και τα έργα του. Γιατί, ναι μεν η σωτηρία είναι δώρο του Θεού σε μας, αλλά η κατάκτησή της χρειάζεται και τη δική μας προσπάθεια. Ας κάνουμε ό,τι χρειάζεται από μας και ο Θεός θα μας δικαιώσει. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΠΟΤΟΜΗ ΤΙΜΙΑΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Απόστολος: Πράξ. ιγ' 25 -32

Ευαγγέλιον: Μαρκ. στ' 14 -30

29 Αυγούστου 2010

«Ο γαρ Ηρώδης εφοβείτο τον Ιωάννην, ειδώς αυτόν άνδρα δίκαιον και άγιον, και συνετήρει αυτόν»

Μνημονεύει σήμερα η Εκκλησία μας, αγαπητοί μου αδελφοί, την «αποτομή της τιμίας κεφαλής», τον αποκεφαλισμό του Ιωάννη του Προδρόμου από τον βασιλέα της Ιουδαίας Ηρώδη. Πρόκειται για τον τελευταίο προφήτη που υπήρξε για να αναγγείλει την ενανθρώπιση του Γιου του Θεού, που ζει και κηρύττει την ίδια εποχή με την επί γης παρουσία του Ιησού. Πρόκειται για τον Ιωάννη τον βαπτιστή στον οποίο θα προσέλθει ο Κύριος να βαπτισθεί και Αυτός και να δοθεί με αυτόν τον τρόπο η ευκαιρία της επιφανείας του Τριαδικού Θεού. Ο Υιός ταπεινών εαυτόν βαπτίζεται, το Πνεύμα το Άγιον, «ώσει περιστερά», φανερώνεται σαν ένα περιστέρι και η φωνή του Θεού Πατρός ακούγεται να δηλώνει: «ούτός εστιν ο υιός μου ο αγαπητός». Αυτός είναι ο αγαπητός μου γιος.

Πρόκειται λοιπόν, αγαπητοί μου αδελφοί, για την εξαιρετική τιμή που επιφυλάσσει ο Θεός στον εκλεγμένο ως τελευταίο προφήτη Του, για να προαναγγείλει την σωτηρία του γένους των ανθρώπων, που έχει υποσχεθεί στους πρωτόπλαστους. Πρόκειται για την μοναδική τιμή, σ' αυτόν που μέσα στην ταπείνωσή του, λέγει στους ακροατές του ότι «ου ουκ ειμί άξιος το υπόδημα των ποδών λύσαι». Δηλαδή διαμαρτυρόμενος όταν τον παρομοιάζουν με τον αναμενόμενο Μεσσία λέγει ότι δεν είναι άξιος ούτε τα κορδόνια των υποδημάτων Του να λύσει. Πρόκειται γι' αυτόν που προς στιγμήν αποτολμά ακόμη και να αρνηθεί να βαπτίσει τον Ιησού, λέγοντας «εγώ έχω χρείαν υπό σου βαπτισθήναι, και συ έρχη προς με;» Εγώ έχω ανάγκη να βαπτισθώ από εσένα και έρχεσαι Εσύ σε μένα; Αλλά η μοναδική και εξαιρετική αυτή τιμή δεν υπολείπεται της πράγματι μεγάλης αξίας του. Τα επίθετα «δίκαιος» και «άγιος», δηλαδή δίκαιος απέναντι Θεού και ανθρώπων, και ξεχωριστός, που σημειώνει ο ευαγγελιστής Μάρκος και τα οποία αποδίδει ως χαρακτηρισμούς του ως προερχόμενους από τον ίδιο τον Ηρώδη, αποδίδουν ίσως μόνο ένα μέρος της σημαντικής αυτής προσωπικότητας. Ο ευσεβής και ταπεινός, δίκαιος, άγιος και απόγονος θρησκευόμενης οικογένειας που συνδέεται με συγγένεια και με την Παρθένο Μαρία, ζει απλά και φτωχικά στην έρημο κηρύττοντας στον λαό του Ισραήλ και μεταφέροντας το ελπιδοφόρο μήνυμα της έλευσης του Θεανθρώπου. Προετοιμάζει την «οδόν του Κυρίου». Βαπτίζει στον Ιορδάνη όσους προσέρχονται σ' αυτόν εξομολογούμενοι τις αμαρτίες τους. Διδάσκει τον λόγο και τις εντολές του Θεού τονίζοντας τη λύτρωση που θα φέρει ο αναμενόμενος Μεσσίας και καλεί όλους σε μετάνοια,. Γί αυτό και δεν διστάζει να ελέγχει και τον Ηρώδη που συζούσε με την Ηρωδιάδα, γυναίκα του αδελφού του Φίλιππου. Γι αυτό και αυτή, η Ηρωδιάς ,προσπαθούσε να βρει αφορμή να απαλλαγεί από την ελεγκτική παρουσία του Ιωάννη και τις βαριές αλλά δίκαιες κατηγορίες του. Κατόρθωσε λοιπόν να πείσει τον Ηρώδη να αποφασίσει, να τον συλλάβει και να τον εγκλείσει σε φυλακή, για να τον φιμώσει, για να μην ακούγεται ο ενοχλητικός έλεγχός του, οι κατηγορίες του. Ωστόσο και εκεί που βρισκόταν ο ασυμβίβαστος Ιωάννης δεν έπαυσε να κηρύττει τον λόγο του Θεού, να ελέγχει τον Ηρώδη και την Ηρωδιάδα, ότι ζούσαν μέσα στην αμαρτία.

Παρ' όλα αυτά ο Ηρώδης τον διατηρούσε ζωντανό στη φυλακή, γιατί φοβόταν να τον σκοτώσει. Ήταν «δίκαιος» και «άγιος». Ο λαός τον αγαπούσε. Ακολουθούσε το κήρυγμά του και σεβόταν τη διδασχία του. Πίστευε στο προφητικό του κήρυγμα για την έλευση του αναμενόμενου Σωτήρα.

Η Ηρωδιάδα όμως που ζούσε στην παρανομία και την αμαρτία, δεν μπορούσε να ανεχθεί την κατάσταση αυτή, και ήθελε να βρει κάποια ευκαιρία να τον σκοτώσει. Κι όταν ο επιπόλαια φερόμενος βασιλεύς Ηρώδης, στη γιορτή των γενεθλίων του, υποσχέθηκε να χαρίσει ο,τιδήποτε «έως ημίσεως της βασιλείας» του, στην κόρη της μετά από ένα ωραίο χορό, βρήκε την ευκαιρία να εκδικηθεί και να απαλλαγεί από την φυσική παρουσία του Ιωάννη. Συμβούλεψε την κόρη της να ζητήσει «την κεφαλήν Ιωάννου του βαπτιστού».

Κι ο Ηρώδης που με τόση ευκολία και χωρίς πολλή σκέψη έδωσε μια τόσο σοβαρή και μεγάλη υπόσχεση, δεν κατάφερε τώρα, αν και «περίλυτος γενόμενος», να αρνηθεί βοηθώντας μ' αυτόν τον τρόπο να πετύχει την εκδίκησή της η Ηρωδιάδα. «Και ήνεγκε την κεφαλήν αυτού επί πίνακι και έδωκεν αυτήν τω κορασίω, και το κοράσιον έδωκεν αυτήν τη μητρί αυτής». Έφεραν το κεφάλι του Ιωάννη σε ένα πιάτο, το έδωσε στην κόρη της Ηρωδιάδας και η κόρη στην μητέρα της. Σε αντίθεση προς τον δίκαιο και άγιο, ταπεινό αλλά ασυμβίβαστο Ιωάννη που αφιέρωσε την ζωή προετοιμάζοντας τον λαό του Ισραήλ για την υποδοχή του Μεσσία, παρουσιάζεται ο αμαρτωλός, ο απερίσκεπτος Ηρώδης που με ευκολία και επιπολαιότητα δίνει σοβαρές υποσχέσεις. Και είναι αυτός ο ίδιος που συζεί με την εκδικητική και μαινομένη Ηρωδιάδα, όπως την παρουσιάζει ο υμνωδός, σκανδαλίζοντας τους συμπολίτες του. Και ενώ ο Θεός δια του κηρύγματος και του ελέγχου του Ιωάννη, τού δίνει την ευκαιρία να αλλάξει τρόπο ζωής, αυτός δούλος των παθών του, κλείνει τα αυτιά του και προβαίνει στον αποκεφαλισμό του Ιωάννη για χάρη της κόρης της παράνομης γυναίκας του. Πολύ σημαντικά είναι τα δύο παραδείγματα της σημερινής περικοπής, αγαπητοί μου, και μένει σε μας να επιλέξουμε. Να επιλέξουμε και μετανοώντας για πράξεις που δεν είναι συμβατές με τον λόγο και το θέλημα του Θεού, να αδράξουμε την ευκαιρία, να αλλάξουμε τρόπο ζωής, να ζήσουμε δίκαιοι, ξεχωριστοί και ταπεινοί δεχόμενοι το φωτεινό παράδειγμα του Ιωάννη του Πρόδρομου και βαπτιστή. Γένοιτο.

Δ.Γ.Σ.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	1 Αυγούστου	:	ΑΡΜΟΥ
Πέμπτη	5 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΑΥΔΗΜΟΥ
Παρασκευή	6 Αυγούστου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	8 Αυγούστου	:	ΦΟΙΝΙ
Σάββατο	14 Αυγούστου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΑΣ
Σάββατο	14 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΟΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	15 Αυγούστου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΟΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Πέμπτη	19 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
Κυριακή	22 Αυγούστου	:	ΤΣΑΔΑ
Κυριακή	29 Αυγούστου	:	ΚΕΛΔΑΡΕΣ
Κυριακή	29 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαίνη

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	1 Αυγούστου	:	ΓΟΥΔΙ
Πέμπτη	5 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΔΡΥΜΟΥ
Κυριακή	8 Αυγούστου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Πέμπτη	12 Αυγούστου	:	ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Σάββατο	14 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΛΥΣΟΣ
Κυριακή	15 Αυγούστου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	22 Αυγούστου	:	ΒΑΣΑ
Κυριακή	29 Αυγούστου	:	ΣΚΟΥΛΛΙ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυριακή	1 Αυγούστου	:	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα
Παρασκευή	6 Αυγούστου	:	ΣΤΑΤΟΣ-ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Κυριακή	8 Αυγούστου	:	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ
Σάββατο	14 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΠΡΑΙΤΩΡΙ
Κυριακή	15 Αυγούστου	:	ΒΑΣΑ
Παρασκευή	20 Αυγούστου	:	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
Κυριακή	22 Αυγούστου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυριακή	29 Αυγούστου	:	ΜΟΥΣΕΡΕ
Δευτέρα	30 Αυγούστου	:	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαίνη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Όλο το περιεχόμενο του παρόντος δελτίου κηρυγμάτων μπορείτε να το βρείτε και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου: www.imparhou.org.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2010

ΕΤΟΣ ΛΑ΄

ΑΡ.373

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15
Ευαγγέλιο: Ματθ. κβ΄ 35-46
5 Σεπτεμβρίου 2010

«Τι υμίν δοκεί περί του Χριστού;» (Ματθ. 22, 42)

Μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε πρώτα τον Χριστό να τονίζει ότι η μεγαλύτερη εντολή είναι αυτή της αγάπης προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Μετά τον βλέπουμε, αφού βρίσκεται ήδη στο τέλος της επίγειας ζωής του και αφού έκαμε πολλά θαύματα και παρέθεσε πολλές διδασκαλίες, να ρωτά τους Φαρισαίους, που ήσαν γνώστες του Νόμου και των προφητειών, τι γνώμη έχουν για τον Χριστό. Χρησιμοποιώντας την απάντησή τους προσπαθεί μέσα από τη Γραφή να τους οδηγήσει στη θεογνωσία. Επειδή, όμως, δεν ήσαν διατεθειμένοι να ομολογήσουν τη θεότητα του Ιησού Χριστού, οδηγούνται στη σιγή.

Αν έχετε την ίδια ερώτηση στον καθένα από εμάς τι θα απαντούσαμε; Γιατί, ακόμα και σήμερα είναι πολλοί εκείνοι που έχουν άγνοια περί του προσώπου του Χριστού. Άλλοι τον ονομάζουν προφήτη, άλλοι ιδεολόγο, άλλοι ένα σπουδαίο άνδρα που μετέβαλε τον ρουν της ιστορίας και άλλοι πολλά άλλα.

Μέσα από την Αγία Γραφή, θα προσπαθήσουμε να σκιαγραφήσουμε το πρόσωπό Του, δίνοντας απάντηση στο ερώτημα που υπέβαλε σήμερα.

- Υπάρχει μια παραδοξότητα γύρω από το πρόσωπο του Χριστού. Παρουσιάζεται, πρώτα να έχει δυνάμεις ανυπέρβλητες: Να ανιστά νεκρούς, να θεραπεύει ανίατες για την εποχή ασθένειες, να επιβάλλεται στους ανέμους και στα κύματα, να γνωρίζει τα κρύφια των ανθρώπων. Σε σημείο που να ομολογούν οι πάντες ότι **«ουδέποτε εφάνη ούτως εν τω Ισραήλ»**. Και άλλοι να αποφαίνονται **«αληθώς Υιός Θεού ήν ούτος»** Είναι Υιός Θεού, και άρα τέλειος Θεός. Από την άλλη παρουσιάζεται να έχει και όλα τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά ,χωρίς αμαρτία. Τον βλέπουμε να κουράζεται, να διψά, να πεινά, να κοιμάται, να αγωνιά μπροστά στο θάνατο. Είναι υιός ανθρώπου, και άρα τέλειος άνθρωπος. Έτσι βλέπουμε ξεκάθαρα να συνυπάρχουν δύο φύσεις στον Χριστό· η Θεία και η ανθρώπινη.
- Σύμφωνα με την πίστη μας, την πίστη της Εκκλησίας, ο Χριστός είναι **«τέλειος εν Θεότητι και τέλειος εν ανθρωπότητι»**. Είναι ένα και το αυτό πρόσωπο. Υπήρχε **«προ πάντων των αιώνων»**, ο Υιός του Θεού, ο Θεός Λόγος που ενώθηκε «επ' εσχάτων των χρόνων» στην άχραντη γαστέρα της Θεοτόκου, με την ανθρώπινη φύση. Προσέλαβε την ανθρώπινη φύση και ενώνοντάς την στο ένα πρόσωπο του Θεού Λόγου μένει για πάντα αχώριστος με αυτή. Αυτή η ένωση έγινε χωρίς μετατροπή της θείας ή της ανθρώπινης φύσης και χωρίς να υπάρχει σύγχυση των δύο φύσεων. Ταυτόχρονα παραμένει αδιαίρετη η θεία και η ανθρώπινη φύση. Και αυτό για να μπορέσει ο άνθρωπος να θεωθεί. **«Ενηνθρώπησεν ίνα ημείς θεοποιηθώμεν»**. Έγινε άνθρωπος για να μπορέσουμε εμείς να θεωθούμε. Να γίνουμε Θεοί κατά χάρη.
- Οι συνέπειες της «ασυγχύτου, ατρέπτου, αχωρίστου και αδιαιρέτου» συνυπάρξεως των δύο φύσεων του Χριστού στο ένα και μοναδικό πρόσωπό Του, είναι πολλές και θεμελιώδεις:

Πρώτον: η Παναγία είναι πράγματι Θεοτόκος. Καλείται Θεοτόκος γιατί δεν γέννησε ένα απλό άνθρωπο, αλλά τον «Θεόν Λόγον εν σαρκί». Δεν υπήρξε ούτε για μια στιγμή αυθύπαρκτη η ανθρώπινη φύση του Χριστού. Από τη στιγμή του Ευαγγελισμού αυτή προσλήφθηκε στην προϋπάρξασα, προ πάντων των αιώνων, θεία φύση του Ιησού Χριστού. Έτσι η Παναγία κυοφόρησε τον Θεόν Λόγον και τον γέννησε στη γη.

Όταν κοινωνούμε, ύστερα, κατά τη Θεία Ευχαριστία, δεν κοινωνούμε σώματος ενός απλού ανθρώπου αλλά κοινωνούμε σώματος και αίματος Θεού. Γιατί με τον άνθρωπο Ιησού Χριστό ήταν και είναι πάντα ενωμένος και ο Θεός Λόγος. Έτσι κοινωνώντας του Σώματος και του Αίματος του Χριστού μπορούμε να ενωθούμε με τον ίδιο τον Θεό.

Όταν προσκυνούμε την εικόνα του Χριστού δεν προσκυνούμε απλά απεικόνισμα ανθρώπου, αλλά του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού. Απεικονίζουμε τον άνθρωπο Ιησού που όμως δεν είναι ξεχωριστός από τον ίδιο Θεό Λόγο. Έτσι προσκυνούμε διά του εικονίσματος, που μας βοηθά να αναγόμεσθε στο πρωτότυπο, τον ίδιο το Θεό Λόγο που ενανθρώπησε.

Συμπερασματικά, λοιπόν, όταν οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί ερωτώνται ποια είναι η πίστη τους στο πρόσωπο του Χριστού, **«Τι υμίν δοκεί περί του Χριστού; Τίνος υιός εστι;»**, η απάντηση είναι ξεκάθαρη: Είναι Υιός Θεού που έγινε για μας και άνθρωπος. Και έγινε άνθρωπος όχι από ανάγκη ή βία αλλά από αγάπη κινούμενος προς τα πλάσματά του, τον άνθρωπο.

Ας μη φοβόμαστε κι ας μη ντρεπόμαστε να Τον ομολογούμε, κάτι που δεν έκαναν οι Φαρισαίοι, όπως ακούσαμε σήμερα. Ας μιμηθούμε τον Δαβίδ, που παρόλο ότι επρόκειτο για έναν απόγονό του, κατά σάρκα, τον ομολόγησε Κύριον λέγοντας: **«Είπεν ο Κύριος τω Κυρίω μου κάθου εκ δεξιών μου, έως αν θω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου»**. Κι όπως τον ομολόγησε ο Απόστολος Θωμάς λέγοντας **«ο Κύριός μου και ο Θεός μου»!**

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ´ 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ´ 13-17

12 Σεπτεμβρίου 2010

«Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον».

Ο Θεός Πατέρας «δεν απέστειλε τον Υιό Αυτού στον κόσμο για να κρίνει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δι' Αυτού». Αυτόν τον λόγο ακούμε στην ευαγγελική περικοπή που διαβάζεται μέσα στη Θεία Λειτουργία, κατά την Κυριακή προ της Υψώσεως. Ο σταυρικός θάνατος του Κυρίου είναι το μέγα μυστήριο της θείας φιλανθρωπίας, το ενέχυρο της θείας ευσπλαχνίας και σωτηρίας, η πιο γήινη και ψηλαφητή εικόνα του ουράνιου σταυρού της αγάπης. Το κήρυγμα της Εκκλησίας, που δεν είναι μια ιδεολογία ή μια φιλοσοφία, αλλά μια πραγματική ιστορία, είναι ο πραγματικός και ιστορικός θάνατος του Θεού, που φέρνει ακριβώς την πραγματική και ιστορική ανάσταση του ανθρώπου.

«Ιδού γαρ διά του Σταυρού χαρά εν όλω τω κόσμω». Για τούτο ο Απόστολος Παύλος «κηρύσσει Χριστόν εσταυρωμένον» (Α΄ Κορ. 2,2·1,23) και καυχάται «εν τω σταυρώ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού» (Γαλ. 6,14).

Έτσι, για να δείξουμε την αγάπη μας στον Κύριο, κάνουμε το σημείο του Σταυρού. Υμνούμε και δοξάζουμε «το μακάριον ξύλον», το ξύλον της ζωής το καινό, που επάνω σ' αυτό απέθανε ο Βασιλεύς της Δόξης, για να σκορπίσει αιώνια ζωή σ' ολόκληρη την κτίση. Ο Σταυρός του Χριστού είναι το κορύφωμα μαζί και το κλειδί της ευαγγελικής ιστορίας. Η Εκκλησία ψάλλει τη δύναμη του Σταυρού: «η αήτητος και ακατάλυτος και θεία δύναμις του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού μη εγκαταλείψεις με τον αμαρτωλόν».

Ο σταυρικός θάνατος είναι το Πάσχα της Καινής Διαθήκης. Ο σταυρικός θάνατος είχε αποτέλεσμα όχι γιατί απέθανε κάποιος αθώς, αλλά γιατί εκείνος που απέθανε ήταν ο σαρκωμένος Κύριος. «Χρειασθήκαμε ένα σαρκωμένο Θεό· απέθανε ο Θεός για να μπορέσουμε να ζήσουμε εμείς», για να χρησιμοποιήσουμε μια τολμηρή φράση του αγίου Γρηγορίου του Ναζιανζηνού (Λόγος 45,28).

Όλοι οι άνθρωποι βρισκόμαστε γύρω από τον Χριστό επάνω στον σταυρό μας, στον σταυρό των δοκιμασιών και του πόνου μας. Εκείνο όμως που διακρίνει τους ανθρώπους δεν είναι η αμαρτωλότητα και η καθαρότητα, αλλά η σχέση με τον Χριστό και τον Σταυρό του Χριστού. Έτσι ο Σταυρός του Κυρίου γίνεται ζυγός δικαιοσύνης, όπως θαυμάσια ψάλλει η Εκκλησία μας.

«Ο Πατήρ... την κρίσιν πάσαν δέδωκε τω Υιώ... ότι Υιός Ανθρώπου εστί» (Ιωάν. 5.22 και 27). Σε τι όμως συνίσταται η κρίση αυτή; Συνίσταται στο ότι Αυτός κατέδειξε ότι η τήρηση των εντολών του Πατρός είναι δυνατή για τον άνθρωπο, και τούτο μάλιστα υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, τις οποίες μόνο στον κόσμο αυτό δυνάμεθα να συναντήσουμε. Επί αιώνες επαναλαμβάνονται οι λόγοι του Κυρίου, αλλά δεν βρίσκουν την οφειλόμενη απήχηση στις απολιθωμένες καρδιές, στην αδιάφορη για τα πνευματικά σκέψη. Και όμως οι λόγοι αυτοί είναι σωτήρια αποκάλυψη της αγάπης του Θεού προς εμάς.

Ο άνθρωπος κρίνεται από τη στάση του απέναντι στον σταυρό του Χριστού, τη φιλία ή τη βλασφημία του. Ένα τροπάριο της Ενάτης Ώρας γράφει θαυμάσια: «Εν μέσω δυο ληστών ζυγός δικαιοσύνης ευρέθη ο σταυρός Σου· του μεν καταγομένου εις άδην τω βάρει της βλασφημίας, του δε κουφιζομένου πταισμάτων εις γνώσιν θεολογίας».

Ο Σταυρός του Κυρίου υπενθυμίζει σε όλο τον κόσμο και σ' εμάς ότι, όταν διαλέξουμε τον Σταυρό ως τρόπο της ζωής μας, ως πολίτευμα του εκκλησιαστικού μας βίου, τότε έχουμε και την Ανάσταση. Τότε έχουμε την αληθινή μας ελευθερία, την αληθινή ανάπαυση μας μέσα στην αγάπη του Θεού και την αγάπη των αδελφών μας, την αληθινή ειρήνη της ψυχής. Και όταν περιστάσεις και θλίψεις και ανάγκες μας κυκλώνουν, υψώνουμε τα μάτια της ψυχής μας και ατενίζουμε με πίστη τον Σταυρό του Χριστού μας. Και με ελπίδα προχωράμε. Σταυρωμένοι και αναστημένοι. Συσταυρωμένοι και συναναστημένοι με τον Ιησού Χριστό.

Πορευόμενοι προς την εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, ας υψώσουμε και τα δικά μας βλέμματα επάνω στον Γολγοθά και ας αναφωνήσουμε: «Μνήσθητί μου, Κύριε, εν τη βασιλεία Σου».

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. β' 16 - 20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 34 -θ' 1

19 Σεπτεμβρίου 2010

«Όστις θέλει οπίσω ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μοι»

Απευθύνεται ο Κύριος στους μαθητές Του, αλλά και στο πλήθος, που Τον ακολουθεί και συνάπτει μια συμφωνία μαζί τους. Όποιος από σας θέλει να Με ακολουθεί ως μαθητής μου, πιστός στη συμφωνία μας, πρέπει να δέχεται τις εντολές μου και να τις εφαρμόζει στη ζωή του, και φυσικά είναι ανάγκη να παραμερίσει τις προσωπικές του επιθυμίες. Βέβαια αυτό δεν είναι εύκολο. Θα αντιμετωπίσει πιθανόν δυσκολίες, θα χρειαστεί να σηκώσει σταυρό, όπως άλλωστε συνηθίζουμε να λέμε.

Το πρώτο που παρατήρησα στην περικοπή αυτή, αγαπητοί μου αδελφοί, που συνήθως δεν δίνουμε την ανάλογη σημασία στο περιεχόμενό του, είναι αυτό το «όστις θέλει». Στις σχέσεις των ανθρώπων εκείνος που έχει επάνω μας κάποια εξουσία, μικρή ή μεγάλη, επιβάλλει τη θέλησή του και τις επιθυμίες του με απόλυτο τρόπο. Τις πιο πολλές φορές δεν δέχεται, όχι αντίρρηση, αλλά ούτε και κάποια συζήτηση ή απορία. Αντίθετα ακούμε τον Κύριο, τον Δημιουργό μας, αυτόν στον οποίο ανήκουμε και μας έχει δώσει τα πάντα, να μας επιτρέπει να κάνουμε την επιλογή μας. Άλλωστε γι' αυτό όταν μάς δημιούργησε, μάς προίκισε με την λογική, και το δικαίωμα της ελεύθερης επιλογής με έμφυτο το κριτήριο αξιολόγησης των πράξεων. Συνεπώς δικαιούμαστε να ρυθμίσουμε τη ζωή μας όπως κρίνουμε καλύτερα, ανεξάρτητα από έξωθεν επιταγές. Λογικό όμως είναι, εφόσον αποφασίζουμε ελεύθερα με δική μας επιλογή, να έχουμε και την απόλυτη προσωπική ευθύνη για το αποτέλεσμα. Έχουμε όμως και το δικαίωμα να δεχθούμε τις εντολές του Θεού και να τις εφαρμόσουμε στη ζωή μας, αλλά μπορούμε και να τις αγνοήσουμε και να κάνουμε ό,τι νομίζουμε. Η αναγνώριση της ελεύθερης βούλησης είναι απόλυτη από τον Θεό και δεν πρόκειται να την παραβιάσει, Αυτός που μάς την έδωσε. Δεν παρεμβαίνει κι όταν ακόμη βλέπει τον κατήφορο που είναι πιθανό να ακολουθούμε στη ζωή μας. Με τον τρόπο αυτό λοιπόν κάθε πράξη μας αποκτά ιδιαίτερη προσωπική αξία. Με τον τρόπο αυτό μια πράξη μας μπορεί να χαρακτηρίζεται καλή ή κακή και τότε προστίθεται αντίστοιχα στο ενεργητικό μας ή το παθητικό μας. Όταν οι περισσότερες πράξεις μας θεωρούνται, και είναι και με τη βοήθεια του Θεού καλές, τότε δημιουργούμε ένα καλό όνομα στην κοινωνία που ζούμε. Κι όταν οι ενέργειές μας είναι σύμφωνες με τον νόμο του Θεού και η ζωή είναι συνεπής προς τα πιστεύω μας τότε έχουμε ήρεμη συνείδηση και είμαστε ευχάριστοι στον Δημιουργό μας. Και όχι μόνο γινόμαστε ευχάριστοι στον Θεό, αλλά διαπιστώνουμε επίσης και την καθημερινή παρουσία Του στη ζωή μας, γιατί είναι ο Πατέρας μας. Αντίθετα το έχουμε παρατηρήσει άλλωστε, ότι όταν έλθουμε σε σύγκρουση με την συνείδησή μας, όταν διαπράξουμε κάποια παρανομία, όταν παραλείψουμε να φέρουμε εις πέρας κάποια υποχρέωσή μας, τότε έχουμε σοβαρό πρόβλημα. Διαταράσσεται η ηρεμία μας, γινόμαστε δύσκολοι στις σχέσεις μας με τους άλλους. Κάποτε εξαιτίας των προβλημάτων μας αδικούμε, χωρίς λόγο, με λόγια ή και με έργα και γενικότερα με τη συμπεριφορά μας τους άλλους και μάλιστα τους οικείους μας, στους οποίους ξεσπούμε. Κι αν συνεχίσει αυτή η κατάσταση μπορεί να

δημιουργήσει προβλήματα και στην υγεία μας. Φυσικά είμαστε ελεύθεροι να κάνουμε ό,τι θέλουμε στη ζωή μας. Μπορούμε να συμπεριφερόμαστε όπως θέλουμε στους άλλους. Είμαστε ελεύθεροι, αγαπητοί μου, να ακολουθούμε τις εντολές του Θεού, ή και όχι. Γι' αυτό όταν τονίζει στην σημερινή περικοπή ο Κύριος «*όστις θέλει*», κάνει μια γενική υπόμνηση σε όλους μας, δεν το επιβάλλει. Είναι αλήθεια ότι προτιμούμε συνήθως τα εύκολα. Και αυτό δεν ισχύει μόνο στις σοβαρές και μεγάλες αποφάσεις μας αλλά και σε οποιαδήποτε εργασία που καταπιανόμαστε. Κι αν δεν υπάρχει κάποιος να μας επιβλέπει, ή κάποιος που πιθανόν να μας τιμωρήσει, διαλέγουμε την ευκολία μας. Είναι αλήθεια επίσης ότι η τήρηση των εντολών του Θεού, βασισμένη και στην πίστη μας σ' Εκείνον, δεν είναι ιδιαίτερα εύκολη. Ασφαλώς όμως γίνεται ευκολότερη όταν συμβαδίζει με την ειλικρινή μας αγάπη σ' Εκείνον. Αλλά αξίζει τον κόπο η απάρνηση κακών επιθυμιών και συνηθειών όταν σκεφτούμε την ηρεμία της συνειδησής μας, την ειρήνευση της ψυχής μας. Με καθαρό μυαλό θα αντιμετωπίσουμε καθημερινές δυσκολίες της ζωής, τα προβλήματα της οικογένειάς μας, τις αντιξοότητες στις δουλειές μας. Από κάποιο σημείο και μετά γίνεται και η τήρηση των εντολών του Θεού και η επιλογή τους μια συνήθεια που μπορεί με μεγαλύτερη ευκολία να τις εφαρμόζουμε. Νοιώθουμε ιδιαίτερα άσχημα κάνοντας μια κακή επιλογή, μια απαράδεκτη πράξη, ένα σκληρό λόγο. Το έμφυτο κριτήριό μας είναι αλάνθαστο και η απόφασή μας δυνατή και η βοήθεια του Θεού πολύ μεγάλη, όταν με ειλικρίνεια και επιμονή φροντίζουμε να τηρούμε τον νόμο Του. Τότε θα έχουμε και τον Χριστό μέσα μας, μόνιμο κάτοικο, ασφαλή προστάτη από κάποιους που πιθανόν μας υποβλέπουν, βοηθό στις δυσκολίες και καθοδηγητή για τις ορθές αποφάσεις. Και αυτό όταν, όπως σημειώσει ο απόστολος Παύλος στους Γαλάτες, παραμέρισα κάθε προσωπική μου επιθυμία και ζει μέσα μου ο Χριστός, «*ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δ' εν εμοί Χριστός*». Αξίζει άραγε να λησμονήσουμε την ειρήνη της ψυχής μας, τον ίδιο τον Κύριό μας, για κάτι που δεν αξίζει, για κάτι που θα ζημιώσει την ψυχή μας, θα αναστατώσει την συνειδησή μας και τη ζωή μας. Γι' αυτό και σημειώνει ο Κύριος στη σημερινή περικοπή «*τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;*». Είναι δυνατό ποτέ, να κάνει κανείς μια επιλογή, επειδή έχει ελευθερία να επιλέγει ο,τιδήποτε θέλει, ενώ ωστόσο μπορεί να ζημιώσει την ψυχή του; Τι θα απαντήσουμε στο ερώτημα;

Δ.Γ.Σ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Απόστολος: Α΄ Ιωάν. δ΄ 12 – 19

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιθ΄ 25 – 27, κα΄ 24 – 25

26 Σεπτεμβρίου 2010

«Ιησούς ουν ιδών την μητέρα και τον μαθητήν παρεστῶτα ον ηγάπα, λέγει τη μητρί αυτού· γύναι, ἴδε ο υἱός σου. Εἶτα λέγει τῷ μαθητῇ· ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου» (Ιωάν. ιθ΄ 26 – 27).

Από τον κύκλο των μαθητών του Κυρίου ξεχώριζαν τρεις, ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης. Τρεις μαθητές οι οποίοι μέσα από την όλη στάση και συμπεριφορά τους φαίνεται ότι ανταποκρίνονταν περισσότερο στην υψηλή αποστολή για την οποία τους είχε καλέσει. Έτσι τους βλέπουμε να παρευρίσκονται σε δυο σημαντικά γεγονότα της επίγειας ζωής του Κυρίου, όπως η Μεταμόρφωση στο όρος Θαβώρ και η προσευχή του Ιησού στη Γεθσημανή.

Όμως, ανάμεσα στους τρεις ξεχώριζε ο Ιωάννης, του οποίου τη μνήμη τιμούμε σήμερα. Ξεχώριζε για την αγάπη του Ιησού προς αυτόν και την αγάπη του Ιωάννη προς το Διδάσκαλό του. Έτσι, βλέπουμε τον Ιησού να εμπιστεύεται τη μητέρα του στον Ιωάννη κατά τη σταύρωση, ενώ ο Ιωάννης παρευρίσκεται σε όλες τις φάσεις του Πάθους του Κυρίου.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, ο Ιωάννης χαρακτηρίζεται μαθητής της αγάπης, γιατί περισσότερο από όλους βίωσε αυτή την αγάπη και κατέγραψε μέσα από τη διδασκαλία και τις επιστολές του την ουσία της αγάπης. Πρώτον, ότι ο «Θεός αγάπη εστί» (Α΄ Ιωάν. δ΄ 16), ο Θεός είναι αγάπη. Δεύτερον, η αγάπη είναι αμίδρομη: «Ημείς αγαπῶμεν αυτόν ὅτι πρῶτος αὐτός ηγάπησεν ἡμᾶς» (Α΄ Ιωάν. δ΄ 19). Εμείς αγαπάμε το Θεό, γιατί εκείνος πρώτος μας αγάπησε. Τρίτον, η αγάπη είναι τρόπος ζωής. Είναι η αληθινή θεογνωσία. Είναι η σύνδεση του ανθρώπου με το Θεό. «Ὁ Θεός αγάπη εστί και ο μένων εν τη αγάπη εν τῷ Θεῷ μένει και ο Θεός εν αὐτῷ» (Α΄ Ιωάν. δ΄ 16). Ο Θεός είναι αγάπη· κι ὅποιος ζει μέσα στην αγάπη, ζει μέσα στο Θεό, κι ο Θεός μέσα σ' αυτόν. Και ζωή μέσα στην αγάπη δε σημαίνει μόνο αγάπη προς το Θεό, αλλά σημαίνει και επιβεβαίωση αυτής της αγάπης, μέσα από την αγάπη προς το συνάνθρωπο. «Αγαπητοί μου, τονίζει ο Ιωάννης, ας αγαπάμε ο ένας τον άλλον, γιατί η αγάπη προέρχεται από το Θεό. Ὅποιος αγαπάει, δείχνει ὅτι ἔχει αναγεννηθεῖ από το Θεό και ὅτι γνωρίζει το Θεό. Ὅποιος δεν αγαπάει, δε γνώρισε το Θεό, γιατί ο Θεός είναι αγάπη» (Α΄ Ιωάν. δ΄ 7 – 8).

Δικαιολογημένα, λοιπόν, ο Ιωάννης απέσπασε το ζηλευτό τίτλο του μαθητή της αγάπης, γιατί συνέλαβε σωστά την ουσία και την έννοια της αγάπης. Αυτή τη διδασκαλία της αγάπης είχε σαν κυρίαρχο στοιχείο στο κήρυγμά του. λέγεται ὅτι στα βαθιά γεράματά του επαναλάμβανε «τεκνία, αγαπάτε ἀλλήλους», παιδιά μου να αγαπάτε ο ένας τον άλλον. Μάλιστα, ὅταν κάποτε του εἶπαν: «Πες μας και τίποτα ἄλλο», ο Ιωάννης ἀπάντησε: «Δε χρειάζεστε τίποτα ἄλλο. Εφαρμόστε το αυτό και είναι σαν να τα εφαρμόζετε ὅλα».

Ιδιαίτερα σημαντική αυτή η προτροπή διαχρονικά για τους Χριστιανούς ὅλων των εποχών. Ἄρα, σημαντική και για μας τους σημερινούς Χριστιανούς, αν θέλουμε να τιμήσουμε πραγματικά τη μνήμη του, θα πρέπει να εφαρμόσουμε την προτροπή: «Τιμὴ μάρτυρος μίμησις μάρτυρος». Δηλαδή ο καλύτερος τρόπος για να τιμήσεις ἕνα μάρτυρα, ἕναν Ἅγιο, είναι να μιμηθείς τη ζωή του. Και η ζωή του Ιωάννη είναι ζωή αγάπης. Μιας αγάπης την οποία ἔζησε εμπειρικά και στη συνέχεια κατέστησε τρόπο ζωής. Δηλαδή την αγάπη που οδήγησε το Θεό στην ενανθρώπιση και της οποίας ἦταν αὐτόπτης μάρτυρας. Είναι χαρακτηριστικές οι λέξεις που χρησιμοποιεῖ, ὅπως, «οἶδαμεν», «ευρήκαμεν», «ακηκόαμεν», «εθεασάμεθα και αι χεῖρες ἡμῶν εψηλάφησαν» (Α΄ Ιωάν. α΄ 1)

Ἐζησε, λοιπόν, την αγάπη μέσα από το γεγονός της Ενανθρώπισης αλλά και την αγάπη σαν κατάσταση, σαν γεγονός που οδηγεί τον ἄνθρωπο στη θέωση. Γράφει στην πρώτη καθολική επιστολή του «Ὁ εοράκαμεν και ακηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα και υμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν, και η κοινωνία δε η ἡμετέρα μετὰ του Πατρός και μετὰ του Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Και ταῦτα γράφομεν ὑμῖν, ἵνα η χαρὰ ὑμῶν η πεπληρωμένη» (Α΄ Ιωάν. α΄ 3 – 4). Δηλαδή, αυτό που εἶδαμε κι ακούσαμε, το ἀναγγέλλομε και σε σας, για να συμμετάσχετε κι εσεῖς μ' ἐμᾶς, στην ἴδια κοινωνία, που είναι η κοινωνία με τον Πατέρα και τον Ἰησοῦ Χριστό. Κι αὐτά σας τα γράφουμε για να είναι ολοκληρωμένη η χαρὰ σας.

Ο Ιωάννης, πέραν από «Απόστολος της αγάπης» είναι γνωστός και σαν «θεολόγος» γιατί στη διδασκαλία του κυριαρχεί η πίστη στη θεότητα του Ιησού Χριστού. Μάλιστα, αυτή την πίστη, αυτή τη διδασκαλία παρουσιάζει σαν κυρίαρχο στόχο της συγγραφής του Ευαγγελίου του. «Ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός ο Υιός του Θεού, και ίνα πιστεύοντες ζωήν έχητε εν τω ονόματι αυτού» (Ιωάν. κ' 31). Αυτά όμως γράφτηκαν για να πιστέψετε πως ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο Υιός του Θεού, και πιστεύοντας να έχετε δι' αυτού τη ζωή.

Ιδιαίτερα σημαντικό και το συγγραφικό έργο του Ιωάννη. Έγραψε το τέταρτο Ευαγγέλιο, το βιβλίο της Αποκάλυψης, καθώς και τις τρεις καθολικές επιστολές (λέγονται καθολικές επειδή απευθύνονται στους Χριστιανούς όλου του κόσμου). Μάλιστα μέσα από τα συγγράμματά του υπάρχει ξεκάθαρο μήνυμα, ξεκάθαρη διδασκαλία. Στο Ευαγγέλιο αποκαλύπτεται ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός και Λόγος του Θεού και ότι η Ενανθρώπιση, η Σταύρωση και η Ανάσταση είναι έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο, καθώς και τη σωτηρία του Ανθρώπου. Στην «Αποκάλυψη» αποκαλύπτονται οι δύσκολες μέρες που ακολουθούν καθώς και το ελπιδοφόρο μήνυμα του θριάμβου της πίστεως και της Εκκλησίας. Στην Αποκάλυψη γίνεται λόγος για τους διωγμούς που θα ακολουθήσουν. Συστήνεται πίστη και υπομονή και προαναγγέλλεται ο θρίαμβος των πιστών και της Εκκλησίας. Τέλος, στις επιστολές του, περιγράφει την ουσία και τη θεολογία της αγάπης. Όπως «ο Θεός είναι αγάπη». Εκείνος που μας αγάπησε πρώτος είναι ο Θεός. Έτσι, η δική μας αγάπη είναι επιστροφή και απάντηση στην αγάπη του Θεού. Όμως, η πραγματική αγάπη του ανθρώπου προς το Θεό εκφράζεται μέσα από την αγάπη προς το συνάνθρωπο. «Όποιος μισεί τον αδερφό του είναι ανθρωποκτόνος και ξέρετε πως κανένας φονιάς δεν έχει συμμετοχή στην αιώνια ζωή. Να πως μάθαμε τι είναι αγάπη: Εκείνος πρόσφερε τη ζωή του για χάρη μας. Έτσι οφείλουμε κι εμείς να προσφέρουμε τη ζωή μας για χάρη των συνανθρώπων μας... Παιδιά μου, ας μην αγαπάμε με λόγια και ωραίες φράσεις, αλλά με έργα και αγάπη αληθινή» (Α' Ιωάν. γ' 15 – 18).

Αδελφοί μου, η αγάπη του Θεού σε μας τους ανθρώπους, που τόσο πολύ εξύμνησε ο Απόστολος της αγάπης, ο Ιωάννης, και του οποίου τη μνήμη τιμούμε σήμερα, δε σταμάτησε με τη Σταύρωση. Συνεχίζεται καθημερινά είτε με την ανοχή, είτε με την προσφορά των αγαθών του. Εμείς ανταποκρινόμαστε σ' αυτή την αγάπη και πώς; Ο Κύριος περιμένει να δει και τη δική μας αγάπη. Μια αγάπη που υπομένει, που ανέχεται, που δίνει χωρίς να ζητά να πάρει και τέλος μια αγάπη που να ευεργετεί όσους μας έβλαψαν. Ας αναζητήσουμε αυτή την αγάπη. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΣΚΟΠΟΥ

«...Αυτά ως εδώ. Για τα μέρη τώρα της αρετής ποιο πρέπει να θεωρούμε ανώτερο και να φροντίζουμε γι' αυτό πριν από τα άλλα, και ποιο έρχεται έπειτα κι ένα ένα τα άλλα όσα ακολουθούν, δεν είναι δυνατό να πω. Γιατί συνδέονται ισότιμα μεταξύ τους και το ένα με το άλλο οδηγούν στην κορυφή όσους τα έχουν. Η απλότητα δίνει τη σκυτάλη στην υπακοή, η υπακοή στην πίστη, αυτή στην ελπίδα και η ελπίδα στη δικαιοσύνη κι εκείνη στη διακονία κι αυτή στην ταπεινοφροσύνη. Απ' αυτήν πάλι παίρνοντας τη συνέχεια η πραότητα την παραδίδει στη χαρά, η χαρά στην αγάπη και η αγάπη στην προσευχή. Και έτσι εξαρτώντας και εξαρτημένη η μία από την άλλη ανεβάζουν αυτόν που έχει τις αρετές αυτές στην κορυφή αυτού που ποθεί, όπως από το άλλο μέρος η πονηρία κατεβάζει τους φίλους της με τις δικές της υποδιαίρεσεις στην έσχατη κακία. Εμείς όμως πρέπει να επιμένουμε περισσότερο στην προσευχή. Η προσευχή είναι η κορυφαία του χορού των αρετών και μέσω αυτής ζητούμε και τις άλλες αρετές από το Θεό, με τον οποίο όποιος προσεύχεται συνεχώς ενώνεται και συνάπτεται με μυστική αγιότητα κι ενέργεια πνευματική και ανέκφραστη διάθεση. Από αυτήν παίρνει οδηγό και σύμμαχο του το Πνεύμα και νιώθει τη φλόγα της αγάπης του Κυρίου και ανάβει από τον πόθο και δε χορταίνει την προσευχή, αλλά τον καίει πάντοτε ο πόθος του αγαθού τρέφοντας με την προθυμία την ψυχή, όπως έχει λεχθεί: «όσοι με τρώνε θα πεινάσουν κι άλλο κι όσοι με πίνουν θα διψάσουν περισσότερο». Και αλλού λέει «γέμισες την καρδιά μου από αγαλλίαση». Ενώ ο Κύριος λέει «η βασιλεία των ουρανών είναι μέσα σας».

Ποια όμως βασιλεία λέει ότι είναι μέσα μας; Ποια άλλη από την αγαλλίαση που φέρνει στις ψυχές μας το Πνεύμα από τον ουρανό; Αυτή είναι ένα είδος εικόνας και αρραβώνα και δείγμα της αιώνιας χαράς, που θ' απολαύσουν οι ψυχές των αγίων στη ζωή που προσδοκούμε. Μας ενισχύει λοιπόν ο Κύριος με την ενέργεια του Πνεύματος σε κάθε θλίψη μας, για να μας σώσει και να μας μεταδώσει τα πνευματικά αγαθά και τα χαρίσματά του. Γιατί λέει, «Αυτός που μας ενισχύει σε κάθε θλίψη μας, για να μπορούμε να παρηγορούμε όσους περνούν κάθε είδους θλίψεις»· και «η καρδιά μου και η σάρκα μου ένιωσαν αγαλλίαση για το Θεό που ζει»· και επίσης «η ψυχή θα χορτάσει, όπως το σώμα από φαί και πιότο». Αυτά όλα δηλώνουν με τρόπο αινιγματικό την αγαλλίαση και την ενίσχυση μας από το Πνεύμα.

Επειδή λοιπόν έχουμε δείξει ποιος είναι ο σκοπός της ευσέβειας, τον οποίο πρέπει να έχουν μπροστά τους όσοι διαλέγουν να ζουν τον θεάρεστο βίο, κι αυτός είναι η κάθαρση της ψυχής και η ενοίκηση μέσα σ' αυτήν του Πνεύματος με τα αγαθά έργα της πνευματικής προκοπής μας, καθένας από μας, αφού προετοιμάσει την ψυχή του με τον τρόπο που υπέδειξα κι αφού την πλημμυρίσει με τον θείο έρωτα, ας παραδοθεί στις προσευχές και στις νηστείες κατά το θέλημα εκείνου και ας έχει στο νου του εκείνον που μας προτρέπει «προσεύχεστε αδιάκοπα» και «προσεύχεστε με καρτερία» και την υπόσχεση του Κυρίου που λέει «πόσο μάλλον ο Θεός θ' αποδώσει το δίκαιο σ' αυτούς που φωνάζουν προς αυτόν μέρα και νύχτα;». Γιατί λέει «τους έλεγε και παραβολή για το ότι πρέπει να προσεύχονται πάντοτε και να μην αποθαρρύνονται». Ότι ο ζήλος της προσευχής χαρίζει μεγάλες δωρεές και κάνει το Πνεύμα να ενοικήσει μέσα στις ψυχές, το φανερώνει με σαφήνεια η προτροπή που κάνει σ' εμάς ο Απόστολος· «να προσεύχεστε συνεχώς και να του απευθύνετε τα αιτήματά σας σε κάθε περίπτωση με τη βοήθεια του Πνεύματος, αγρυπνώντας στο έργο αυτό με καρτερία και κάθε παράκληση». Όστε, αν κάποιος από τους αδελφούς παραδίδει τον εαυτό του σ' αυτό το μέρος της αρετής, εννοώ την προσευχή, θησαυρίζει καλό θησαυρό και είναι εραστής του πιο μεγάλου αγαθού. Μόνο ας το κάνει αυτό ο καθένας με δυνατή και ορθή συνείδηση χωρίς να αφήνει θέλοντας τη διάνοια του να περιπλανιέται πουθενά, ούτε σα να είναι αναγκασμένη ν' αποδώσει κάποιο ακούσιο χρέος, αλλά εκπληρώνοντας έρωτα και πόθο της ψυχής και παρουσιάζοντας σε όλους τους αγαθούς καρπούς της σταθερότητάς του. Αλλά πρέπει και οι άλλοι να δίνουν σ' αυτόν την ευκαιρία και να του εκδηλώνουν τη χαρά τους επειδή επιμένει στην προσευχή, για να απλωθούν και σ' αυτούς τα αγαθά αποτελέσματα, γιατί με τη συμμετοχή στη χαρά έχουν γίνει μέτοχοι της ζωής αυτής. Και θα δώσει σ' αυτούς που ζητούν ο ίδιος ο Κύριος τον τρόπο που πρέπει να προσεύχονται σύμφωνα με το λόγο: «Αυτός που δίνει τι να προσευχηθεί εκείνος που προσεύχεται». Πρέπει λοιπόν να ζητεί και να γνωρίζει όποιος επιμένει στην προσευχή, μια πράξη τόσο σημαντική, με πολύ ζήλο και όλη του τη δύναμη να επιδίδεται στον αγώνα του. Τα μεγάλα βραβεία απαιτούν και μεγάλους αγώνες, γιατί εκεί κατεξοχήν ενεδρεύει η κακία, εξετάζοντας από παντού και τριγυρίζοντας και ζητώντας να μεταφέρει αλλού το ενδιαφέρον. Από εκεί προέρχεται ο ύπνος, η σωματική αδράνεια, η αδυναμία της ψυχής και η αδιαφορία και η απροσεξία και η ανυπομονησία και τα λοιπά πάθη και πράξεις της κακίας. Αυτά

οδηγούν στην απώλεια την ψυχή αρπάζοντάς την από παντού και κάνοντάς την ν' αυτομολήσει στον εχθρό της.

Πρέπει λοιπόν ο λογισμός, σαν το σοφό κυβερνήτη, να επιστατεί στην ψυχή χωρίς καθόλου να υποχωρεί στο σάλο του πονηρού πνεύματος ούτε να συμπαρασύρεται από τα κύματά του, αλλά να βλέπει ατενώς προς τον ουράνιο λιμένα και ν' αποδίδει ακέραια την ψυχή του στο Θεό που του την εμπιστεύθηκε και την απαιτεί. Δεν είναι για τη Γραφή σημαντικό και ευάρεστο το να πέσει κανένας στα γόνατα και να πάρει τη στάση εκείνων που πέφτουν στο χώμα για να προσευχηθούν, ενώ η σκέψη τους περιπλανιέται μακριά από το Θεό, αλλά, αφού διώξει από τους λογισμούς κάθε ραθυμία και μαζί κάθε άδικη σκέψη, να αφιερώσει όλη την ψυχή μαζί με το σώμα στην προσευχή.

Και οι προϊστάμενοι πρέπει να συμμερίζονται την προσπάθεια του προσευχόμενου και με κάθε προσοχή και συμβουλή να αναρριπίζουν την επιθυμία του για την προσευχή και να καθαιρούν προσεκτικά την ψυχή του. Γιατί ο καρπός των αρετών εκείνων που προσεύχονται μ' αυτόν τον τρόπο όταν παρουσιάζεται στους συντρόφους τους γίνεται ωφέλιμος όχι μόνο σ' αυτόν που πρόκοψε αλλά και σ' εκείνους που είναι ακόμα νήπια και έχουν ανάγκη από διδασκαλία, γιατί τους ενθαρρύνει και τους προτρέπει να μιμηθούν όσα βλέπουν. Ο καρπός της γνήσιας προσευχής είναι η απλότητα, η αγάπη, η ταπεινοφροσύνη, η καρτερία, η ακακία και τα παρόμοια. Αυτά είναι τα φυτά που κάνει να βλαστήσουν στη ζωή αυτή πριν από τους αιώνιους καρπούς ο αγώνας εκείνου που προσεύχεται με όλη την προθυμία του. Αυτοί οι καρποί αποτελούν τα καλλωπίσματα της προσευχής και δίχως αυτούς ο κόπος της πηγής χαμένος. Κι όχι μόνο η προσευχή, αλλά και κάθε δρόμος της ενάρετης ζωής, αν παρουσιάζει τέτοια βλάστηση, είναι αληθινός δρόμος δικαιοσύνης και οδηγεί στο σωστό τέρμα. Αν όμως της λείπουν αυτά καταντά ένα κούφιο όνομα που μοιάζει με τις μωρές παρθένες, που όταν τους χρειαζόταν δεν είχαν στη διάθεσή τους το λάδι μέσα στο νυφικό θάλαμο. Γιατί δεν είχαν μέσα στην ψυχή τους το φως, τον καρπό της αρετής, ούτε μέσα στη διάνοια τους το λυχνάρι του Πνεύματος. Γι' αυτό σωστά τις ονόμασε η Γραφή μωρές, αφού έσβησε η αρετή τους προτού φτάσει ο νυμφίος και γι' αυτό απέκλεισε τις δυστυχισμένες από τον ουράνιο νυμφώνα. Δεν έλαβε υπόψη του το ζήλο τους για την παρθενία, αφού δε διέθεταν την ενεργητικότητα του πνεύματος, και πολύ σωστά. Τι το όφελος να καλλιεργηθεί κοπιαστικά το αμπέλι και να μη δώσει καρπούς, που για χάρη τους κοπίασε ο γεωργός; Και ποιο είναι το κέρδος της νηστείας, της προσευχής, της αγρυπνίας, αν απουσιάζει η ειρήνη και η χαρά και η αγάπη και οι άλλοι καρποί της χάριτος που απαριθμεί ο άγιος Απόστολος; Όλους τους κόπους είναι γι' αυτά που τους υπομένει ο εραστής της ουράνιας χαράς, με τα οποία έλκεται το Πνεύμα, και αποσπώντας από αυτό τη χάρη παράγει καρπούς κι απολαμβάνει με χαρά τους κόπους της καλλιέργειας, που τους καλλιέργησε η χάρη του Πνεύματος στον αγρό της ταπεινοφροσύνης του και της όλης προθυμίας του στα έργα».

**ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8^{ος} Σελ. 337 – 345)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πέμπτη	2 Σεπτεμβρίου	:	ΜΗΛΙΑ
Κυριακή	5 Σεπτεμβρίου	:	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Κυριακή	5 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΛΕΜΩΝΑ
Τρίτη	7 Σεπτεμβρίου	:	ΚΟΙΛΗ
Τετάρτη	8 Σεπτεμβρίου	:	ΜΑΛΛΙΑ
Κυριακή	12 Σεπτεμβρίου	:	ΚΑΘΗΚΑΣ
Δευτέρα	13 Σεπτεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ
Τρίτη	14 Σεπτεμβρίου	:	ΟΜΟΔΟΣ
Κυριακή	19 Σεπτεμβρίου	:	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυριακή	19 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΙΣΣΟΥΡΙ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Τετάρτη	1 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Πέμπτη	2 Σεπτεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	5 Σεπτεμβρίου	:	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ
Τετάρτη	8 Σεπτεμβρίου	:	ΣΙΜΟΥ
Κυριακή	12 Σεπτεμβρίου	:	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Δευτέρα	13 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΦΟΙΝΙ
Τρίτη	14 Σεπτεμβρίου	:	ΣΤΑΥΡΟΣ ΨΩΚΑΣ
Κυριακή	19 Σεπτεμβρίου	:	ΔΡΥΝΙΑ
Δευτέρα	20 Σεπτεμβρίου	:	ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Κυριακή	26 Σεπτεμβρίου	:	ΠΡΑΣΤΕΙΟ
Τρίτη	28 Σεπτεμβρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ
Τετάρτη	29 Σεπτεμβρίου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ, Κίτι

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυριακή	5 Σεπτεμβρίου	:	ΑΡΣΟΣ
Δευτέρα	6 Σεπτεμβρίου	:	ΛΕΜΩΝΑ
Τρίτη	7 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΔΟΡΑ
Τετάρτη	8 Σεπτεμβρίου	:	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ
Κυριακή	12 Σεπτεμβρίου	:	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ
Τρίτη	14 Σεπτεμβρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ
Κυριακή	19 Σεπτεμβρίου	:	ΠΟΛΕΜΙ
Κυριακή	26 Σεπτεμβρίου	:	ΠΑΝΑΓΙΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή	5 Σεπτεμβρίου:	ΚΟΛΩΝΗ
Κυριακή	12 Σεπτεμβρίου:	ΜΑΝΔΡΙΑ
Κυριακή	19 Σεπτεμβρίου:	ΚΟΥΚΛΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλόλογος.

Όλο το περιεχόμενο του παρόντος δελτίου κηρυγμάτων μπορείτε να το βρείτε και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου: www.imparhou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010

ΕΤΟΣ ΛΑ΄

ΑΡ.374

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β΄ Κορ. ια΄ 31-33, ιβ΄ 1-9

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ΄ 31-36

3 Οκτωβρίου 2010

«Καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι και υμείς ποιείτε αυτοίς ομοίως».

Ονόμασαν τα λόγια αυτά του Χριστού «χρυσούν κανόνα της ηθικής» και είπαν, πολύ σωστά, πως αν οι άνθρωποι τον εφάρμωζαν στη ζωή τους δεν θα είχαν λόγο ύπαρξης οι νόμοι και τα δικαστήρια. Αφού ο καθένας θα έκαμνε για τον άλλον εκείνο που θα ανέμενε απ' αυτόν, στον κόσμο θα βασίλευαν η ειρήνη και η δικαιοσύνη.

Είχε διαγνώσει, ο Χριστός, πως αιτία όλων των συγκρούσεων που αναστατώνουν τη ζωή των ανθρώπων είναι η τάση του καθενός να παραγνωρίζει όλους του άλλους και να θέτει το προσωπικό του συμφέρον πάνω από το συμφέρον των άλλων. Έρχεται, λοιπόν, σήμερα και προβάλλει ως κανόνα και νόμο της κοινωνικής ζωής την αγάπη. Κι επειδή δεν υπάρχει μεγαλύτερη αγάπη από την αγάπη που τρέφει ο καθένας προς τον εαυτό του, βάση της σχέσης των ανθρώπων τίθεται, σήμερα, από τον Χριστό, ο εαυτός μας.

Μέσα από τη σημερινή Ευαγγελική περικοπή φαίνονται τα κύρια χαρακτηριστικά της αγάπης όπως ο Χριστός επανειλημμένα την δίδαξε και όπως καλεί τον καθένα μας να την εφαρμόσει:

Πρώτο χαρακτηριστικό της αγάπης είναι ότι δεν έχει όρια, επεκτείνεται προς όλους. Στην Παλαιά Διαθήκη αυτή η διάσταση της αγάπης είναι άγνωστη. Ένας Ιουδαίος όφειλε να αγαπά τους άλλους Ιουδαίους, δεν είχε όμως τέτοια υποχρέωση προς τους ξένους. Κάποια κείμενά τους, μάλιστα, έλεγαν «αγαπήσεις τον πλησίον σου και μισήσεις τον εχθρό σου». Ο Χριστός, όμως, σήμερα διευρύνει τα όρια της αγάπης: «Αγαπάτε τους εχθρούς υμών», λέγει. Είναι φυσικό η αγάπη να αρχίσει από τα πρόσωπα του οικογενειακού μας περιβάλλοντος. Θα προχωρήσει, ύστερα, στους γνωστούς, θα επεκταθεί στους ομοεθνείς και ομόπιστους, θα φτάσει, όμως, και στους ξένους, ακόμα και τους εχθρούς. Όλοι αυτοί είναι αδελφοί μας γιατί έχουμε τον ίδιο Θεό και πατέρα, έχουμε την ίδια καταγωγή από τον Αδάμ και την Εύα.

Δεν ισχυρίζεται κανείς ότι η αγάπη προς όλους είναι εύκολη υπόθεση. Είναι, όμως, εντολή του Θεού: «Ταύτην την εντολήν έχομεν απ' αυτού, ίνα ο αγαπών τον Θεόν αγαπά και τον αδελφόν αυτού». Και κατά τη διάρκεια του Μυστικού Δείπνου έδωσε ο Χριστός ως χαρακτηριστικό γνώρισμα των οπαδών του την μεταξύ τους αγάπη: «Εν τούτω γνώσσονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστέ, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις».

Δεύτερο χαρακτηριστικό της αγάπης είναι η ανιδιοτέλεια. Το τόνισε ξεκάθαρα σήμερα ο Χριστός. Αν αγαπάτε μόνον εκείνους που σας αγαπούν κι αν υπηρετείτε μόνον εκείνους που θα σας ανταποδώσουν τις εξυπηρετήσεις, ποιαν ιδιαίτερη αμοιβή περιμένετε να έχετε; Κι οι αμαρτωλοί, κι οι μη Χριστιανοί, κάνουν ακριβώς το ίδιο.

Χωρίς το στοιχείο της ανιδιοτέλειας κι οι πιο θερμές και έμπρακτες εκδηλώσεις αγάπης χάνουν τη σημασία τους. Η μόνη ικανοποίηση του ανθρώπου που

προσφέρει την αγάπη του, πρέπει να είναι η μαρτυρία της συνείδησής του ότι κάμνει το καθήκον του.

Παράδειγμα συγκλονιστικής ανιδιοτελούς αγάπης είναι η αγάπη του Θεού προς τον αμαρτωλό άνθρωπο. Χωρίς να αναμένει κανενός είδους ανταπόδοση από τους ανθρώπους, στέλλει στη γη τον Μονογενή Υιό Του ο οποίος και υφίσταται τον επονείδιστο σταυρικό θάνατο.

Τρίτο γνώρισμα της αγάπης, όπως μας την παρουσίασε σήμερα ο Χριστός, είναι το ξεπέρασμα, η υπέρβαση, της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Αρχή της δικαιοσύνης είναι η απόδοση των ίσων: Αν θέλω να με ευεργετούν πρέπει να ευεργετώ. Αν δεν θέλω να με αδικούν, ούτε και εγώ πρέπει να αδικώ. Είναι εξ άλλου γνωστή η πρόνοια του νόμου: «οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος». Ο Χριστός, όμως, δεν περιορίζεται σ' αυτά. Προχωρεί βαθύτερα. Το να μισούμε αυτόν που μας αγαπά είναι παρά φύσιν κατάσταση. Ακόμα και τα ζώα δεν παρουσιάζουν αυτή τη συμπεριφορά. Το να αγαπούμε αυτόν που μας αγαπά είναι φυσική κατάσταση. Το βλέπουμε και στα ζώα: Περιποιήσου ένα ζώο και θα' χεις την αγάπη του. Αλλά το να αγαπούμε αυτόν που μας εχθρεύεται και μας καταδιώκει, συνιστά υπέρ φύσιν κατάσταση και σ' αυτήν τη ζωή επιδιώκει να μας οδηγήσει ο Χριστός. Έτσι η Χριστιανική αγάπη είναι υπέρβαση της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Δεν επιδιώκει την απόδοση στον άλλον της ευθύνης της ενοχής του. Παραγράφει την ενοχή και ανταποδίδει «καλόν αντί κακού».

Έτσι σκιαγράφησε τα γνωρίσματα της αγάπης ο Χριστός. Σ' αυτά τα επίπεδα αγάπης μάς καλεί να αναχθούμε. Σε μια αγάπη «άνευ όρων και ορίων». Οι Χριστιανοί μόνον με την αγάπη μπορούμε να διακριθούμε μέσα σ' ένα κόσμο που τον χαρακτηρίζει η ιδιοτέλεια και ο υποκειμενισμός.

Ο δρόμος της αγάπης είναι ο μόνος που μπορεί να βγάλει την ανθρωπότητα από τα απελπιστικά αδιέξοδά της. Η ανθρωπότητα στράφηκε μέχρι σήμερα σε πολλούς άλλους δρόμους κι απογοητεύτηκε. Ο δρόμος της Επιστήμης δεν της γέμισε το χαίνον ψυχικό κενό. Ο δρόμος της Οικονομίας διηύρυνε το χάσμα μεταξύ των ανθρώπων, κάνοντας τους πλούσιους πλουσιότερους και τους πτωχούς πτωχότερους. Ο δρόμος των υλικών απολαύσεων φόρτωσε την ανθρωπότητα με ποικίλες ασθένειες, ψυχολογικές αλλά και σωματικές. Δεν μας μένει παρά ο δρόμος της αγάπης. Αυτής που μπορεί να δώσει ό,τι υπόσχεται.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. ια' 31 - ιβ' 9

Ευαγγέλιο: Λουκ. ζ' 11 - 16

10 Οκτωβρίου 2010

«Νεανίσκε, σοι λέγω εγέρθητι».

Πράξεις και φαινόμενα υπερβολικά, ασυνήθιστα, ακατανόητα, θεωρούνται και ονομάζονται θαύματα. Στη μακραίωνα ιστορία του ο άνθρωπος παρατηρώντας τη φύση και τα φαινόμενα που την χαρακτηρίζουν, δημιούργησε και κατέγραψε νόμους που εφαρμόζονται για κάθε ξεχωριστή περίπτωση. Φαινόμενα λοιπόν που βρίσκονται έξω από τους νόμους αυτούς που συνέταξε ο άνθρωπος στηριζόμενος στην παρατήρηση, προκαλούν την δίκαια έκπληξή του. Χαρακτηρίζονται θαύματα, παράξενα, υπερφυσικά. Διδαγμένος ο άνθρωπος, να παρακολουθεί συνήθη φαινόμενα, όσο έντονα κι αν είναι, επαναλαμβανόμενα όμως, αδυνατεί να κατανοήσει ή να πιστέψει κάτι που είναι έξω από αυτά που γνωρίζει. Είναι συνεπώς το θαύμα μια προσωρινή, περιορισμένη, συγκεκριμένη ανατροπή ή αναστολή ισχύος γνωστών φυσικών νόμων. Αναφέρονται στα ευαγγέλια θαύματα μικρότερης σημασίας, όπως η θεραπεία μιας ασθένειας, άλλα μεγαλύτερης σημασίας, όπως η θεραπεία παραλυτικών και τα πιο σημαντικά, η ανάσταση νεκρών, σαν αυτή που ακούσαμε σήμερα στην ευαγγελική περικοπή του Λουκά.

Το πρόβλημα που προκύπτει για την ανθρώπινη λογική, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι πώς και γιατί μπορεί να αναστέλλεται η λειτουργία των φυσικών νόμων. Υπάρχει μέθοδος, απαιτείται προϋπόθεση; Έπειτα, γιατί δεν υπάρχει τακτική επανάληψη αυτής της αναστελλόμενης ισχύος των εξωφυσικών πραγματικοτήτων σε παρόμοιες ή ανάλογες περιπτώσεις; Και τρίτο ερώτημα: Ποιος είναι εκείνος ο παράγων που έχει την δυνατότητα να καταργεί την συνεχή ακολουθία των φυσικών νόμων, όπως τους παρατηρήσαμε από τότε που βρεθήκαμε κάτοικοι σ' αυτή τη γη;

Στη σημερινή περικοπή, λοιπόν, περιγράφει απλά και με απόλυτη σαφήνεια ο ευαγγελιστής Λουκάς, ένα πολύ σημαντικό θαύμα, μια ανάσταση νεκρού. *«Και ιδού εξεκομίζετο τεθνηκώς υιός μονογενής τη μητρί αυτού, και αύτη ην χήρα».* Μεταφερόταν, ανάμεσα στο πλήθος των κατοίκων της πόλεως Ναϊν, το μοναχοπαίδι μιας χήρας. *«Και ιδών αυτήν ο Κύριος εσπλαχνίσθη επ' αυτή και είπεν αυτή. Μη κλαίε».* Την είδε ο Κύριος μας να κλαίει απαρηγόρητη, την λυπήθηκε μέσα από την ψυχή Του, και της είπε: Μην κλαις». Σε πολλά θαύματα θεραπείας ασθενών, ακούμε τον Κύριο, να στηρίζει την θεραπεία στην πίστη. *«Κατά την πίστιν υμών γενηθήτω».* Στην σημερινή περίπτωση, δεν χρειάστηκε να ζητήσει κάτι τέτοιο. Είδε την χαροκαμένη χήρα να χάνει το στήριγμά της, το μοναχοπαίδι της. Λυπήθηκε βαθιά βλέποντάς την να κλαίει γοερά. Η προϋπόθεση είναι η πολύ μεγάλη ανάγκη και η δικαιολογημένη αβάσταχτη θλίψη της χήρας. Αυτά αποτελούν για τον Κύριο έναν από τους λόγους θαυματοποιίας. Η μέθοδος για τον Εξουσιαστή του κόσμου, απλή: *«Νεαρέ μου, σε σένα το λέγω, σήκω όρθιος».* Τελείως απλά, αλλά κατηγορηματικά, ως *«ἐξουσίαν ἔχων»* δίνει εντολή στον νεκρό που δεν επιδέχεται αντίρρηση. Γι' αυτό και ο νεαρός που μέχρι πριν λίγο ήταν νεκρός, ανεκάθισεν στο νεκροκρέβατο, που τον μετέφερε και άρχισε να ομιλεί, προκαλώντας την έκπληξη, τον φόβο και τέλος την δοξολογία του Θεού. *«Ἐλαβεν δε φόβος πάντας και εδόξαζον τον Θεόν, λέγοντες ότι προφήτης μέγας ἐγήγερται.... και ἐπεσκέψατο ο Θεός τον λαόν αυτού».* Τους

κυρίεψε όλους φόβος και δόξαζαν τον Θεό γιατί ένας μεγάλος προφήτης παρουσιάστηκε. Γιατί ο Θεός ήρθε να σώσει τον λαό του. Ασφαλώς και άλλοι πολλοί είχαν πεθάνει εκείνες τις μέρες, ίσως όχι με τις ίδιες συνθήκες, ίσως μη αφήνοντας παρόμοια προβλήματα πίσω τους. Ωστόσο αυτόν έκρινε αναγκαίο και αποτελεσματικό να επαναφέρει στην ζωή και στη χαροκαμένη χήρα μητέρα του. Γιατί δεν ήθελε να ανατρέψει, ή και να καταργήσει τον νόμο της φυσικής φθοράς, που είναι άλλωστε αποτέλεσμα της αμαρτίας των πρωτοπλάστων, όπως μας το κληροδότησαν. Συνεπώς δεν γίνεται κανόνας, η οποιαδήποτε αναστολή των φυσικών νόμων, ή κάποιου από αυτούς, ούτε μπορεί να το απαιτήσουμε ως υποχρέωση του Κυρίου, όποτε βρισκόμαστε σε δυσκολία. «Έλαβε φόβος πάντας και εδόξαζον τον Θεόν». Να δοξάσουν τον Παντοδύναμο Θεό. Ήταν και αυτός ο άλλος στόχος που πέτυχε το θαύμα. Έπειτα, την κατά περίπτωση ανάγκη μας, αγαπητοί μου, την γνωρίζει πολύ καλύτερα από εμάς, ο Θεός. Δεν χρειάστηκε η χήρα, να Του το ζητήσει. Είναι επίσης φανερό ότι μόνο Εκείνος έχει την δύναμη να θαυματοποιεί. «Σοι λέγω», διατάσσει επιτακτικά τον νεκρό νεανίσκο. Η θαυμαστή όμως επενέργεια της θείας δύναμης εκτός από την κάλυψη κάποιας αναγκαιότητας, προϋποθέτει την προετοιμασία μας να την υποδεχτούμε. Χρειάζεται επιπλέον και η συμμετοχή μας και για τον εαυτό μας αλλά και για τους άλλους. Η προσευχή μας για τον πλησίον μας, μπορεί να γίνει αφορμή να νοιώσει την θαυματουργική παρουσία του Κυρίου στη ζωή του. Είναι το θαύμα σαν μια αστραπή, που βρίσκει πρόσφορο σημείο να παραγάγει το αποτέλεσμά της. Η θερμή προσευχή του χριστιανού κατευθύνεται προς τον Εξουσιαστή των απάντων. Με την ακράδαντη πίστη του σε κάποιο σημείο η προσευχή μας στην πορεία της, και ανάλογα με την έντασή της, θα συναντήσει την χάρη του Θεού. Εκεί, σε εκείνο το σημείο θα γίνει το θαύμα, η ικανοποίηση της ανάγκης μας, και όχι μόνο, ή και κυρίως υλικής, αλλά κυρίως πνευματικής. Μπορεί λοιπόν και ανά πάσα στιγμή να σημειωθεί ένα θαύμα στη ζωή μας. Αρκεί να υπάρχει πίστη σταθερή, προσευχή θερμή και συνεχής. Αρκεί με πίστη να ζητούμε τη βοήθεια του Θεού, που βρίσκεται πάντα κοντά μας και γνωρίζει καλά τι ακριβώς και πότε το έχουμε ανάγκη. Γι' αυτό μην απογοητευόμαστε, όταν περνούμε δύσκολες στιγμές. Ο Θεός είναι πάντοτε μαζί μας. Αμήν

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Τίτ. γ΄ 8 – 15

Ευαγγέλιο: Λουκ. η΄ 5 – 15

17 Οκτωβρίου 2010

**«Υμίν δέδοται γνώναι τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού,
τοίς δε λοιποῖς εν παραβολαῖς» (Λουκ. η΄ 10)**

Ο λόγος του Θεού, αιώνιος και αξιόπιστος, προσφέρεται διαχρονικά σε όλους τους ανθρώπους, με στόχο να καταστήσουν τον άνθρωπο γνώστη και κοινωνό των μυστηρίων της βασιλείας του Θεού. Έτσι, ανάλογα με τις δυνατότητες του ανθρώπου, ο Θεός αποκαλύπτει είτε άμεσα τα μυστήρια της βασιλείας του, είτε έμμεσα με τη μορφή των παραβολών. Ο άνθρωπος στη συνέχεια έχει τη δυνατότητα είτε να αποδεχθεί το λόγο του Θεού είτε και να τον απορρίψει.

Όμως, πέρα από την αποδοχή του λόγου του Θεού, ο άνθρωπος έχει καθήκον να γνωρίσει το αληθινό πνεύμα, αλλά και το βάθος του Θεϊκού Λόγου, τόσο αυτού που ακούει, όσο και αυτού που διαβάζει. Με τον τρόπο αυτό η γνώση του θα είναι ολοκληρωμένη, αλλά και θα προφυλαχθεί από τον κίνδυνο της παρανόησης της αλήθειας. Άρα θα προφυλαχθεί και από τον κίνδυνο να υποπέσει στην αίρεση.

Για να μπορέσει ο άνθρωπος να επιτύχει τα πιο πάνω θα πρέπει να είναι δεκτικός στο άκουσμα του λόγου του Θεού. Σαν άλλος Ιερεμίας, μέσω της προσευχής, να παρακαλεί τον Θεό λέγοντας: «Λάλει ότι ακούει ο δούλος σου». Παράλληλα, και πάλι μέσω της προσευχής να επαναλαμβάνει τους λόγους του ψαλμωδού «γνώρισόν μοι, Κύριε, οδόν εν η πορεύσομαι». Αυτός ο τρόπος σκέψης και δράσης θα οδηγήσει τον άνθρωπο στην αληθινή γνώση του θελήματος του Θεού και άρα στη σωτηρία.

Ο λόγος του Θεού προσφέρεται σε όλους και μάλιστα με τη μορφή που ο καθένας θα μπορεί να τον κατανοήσει. Όμως ο άνθρωπος αποδέχεται το λόγο του Θεού; Και το σημαντικότερο, τον κατανοεί, πολύ δε περισσότερο τον εφαρμόζει; Απάντηση στα πιο πάνω ερωτήματα μας δίνει το σημερινό Ευαγγέλιο. Με τον τρόπο αυτό μας βοηθά, έστω και παραβολικά, να δώσουμε τις σωστές απαντήσεις, μέσα από τις οποίες θα διαφανεί κατά πόσο είμαστε γνώστες, πολύ δε περισσότερο εφαρμοστές του λόγου του Θεού.

Ο Θεός παρομοιάζεται σήμερα με το σποριά, ο δε λόγος του με το σπόρο. Ακούσαμε σήμερα «εξήλθεν ο σπείρων του σπείρει τον σπόρον αυτού», καθώς και τη διευκρίνηση ότι «ο σπόρος εστιν ο λόγος του Θεού». Αυτός ο λόγος του Θεού προσφέρεται –σκορπίζεται αφειδώλευτα παντού και μάλιστα χωρίς διακρίσεις, με την προσδοκία, από τη μια της αποδοχής και από την άλλη της καλύτερης δυνατής απόδοσης. Παρά το ότι η φύση δεν είναι λογική, αλλά άλογη, εντούτοις αυτή ανταποκρίνεται κλιμακωτά στην προσφορά του σποριά από θετικά έως αρνητικά. Κι εκεί ακόμα που η ανταπόκριση είναι θετική διαφέρει και πάλι το αποτέλεσμα. Αποδίδει – καρποφορεί αλλού τριάντα, αλλού εξήντα και αλλού εκατό τοις εκατό.

Αν η άλογη φύση ανταποκρίνεται μ' αυτό τον ανόμοιο τρόπο, πόσο μάλλον θα υπάρχει διαφορά στην περίπτωση του λογικού μεν ανθρώπου, αλλά που είναι πρόσθετα προικισμένος με την ελεύθερη θέληση. Αυτή την ποικιλότητα στον τρόπο αντίδρασης του ανθρώπου απέναντι στο λόγο του Θεού, εκφράζει ο ίδιος ο Ιησούς στην εξήγηση της παραβολής. Τον ακούσαμε να μας λέει:

«Η παραβολή αυτή σημαίνει το εξής: Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού. Οι σπόροι που έπεσαν στο δρόμο είναι εκείνοι που άκουσαν το λόγο του Θεού, έρχεται όμως ύστερα ο διάβολος και τον παίρνει απ' τις καρδιές τους, για να μην πιστέψουν και να σωθούν. Οι σπόροι που έπεσαν στο πετρώδες έδαφος είναι εκείνοι που, όταν ακούσουν το λόγο, τον δέχονται με χαρά, δεν έχουν όμως ρίζα. Γι' αυτό πιστεύουν για λίγο διάστημα και, όταν έρθει ο καιρός της δοκιμασίας, απομακρύνονται. Αυτοί που έπεσαν σ' αγάθια είναι εκείνοι που

άκουσαν το λόγο, συμπορεύονται όμως με τις φροντίδες, με τον πλούτο και τις απολαύσεις της ζωής, πνίγονται απ' αυτά και δεν καρποφορούν. Με το σπόρο που έπεσε σε γόνιμο έδαφος εννοούνται όσοι άκουσαν το λόγο με καλή και αγαθή καρδιά, τον φυλάνε μέσα τους και καρποφορούν με υπομονή».

Δεν αρκεί να ακούει κάποιος το λόγο του Θεού. Χρειάζεται να τον ακούει με ειλικρίνεια, να τον ακούει με αγαθή διάθεση. Χρειάζεται ακόμα να τον αφομοιώνει και με υπομονή να τον εφαρμόζει, ξεπερνώντας τα διάφορα εμπόδια.

Από τις τέσσερις κατηγορίες που περιγράφει ο Ιησούς, οι τρεις υπήρξαν άγονες και άρα άκαρπες. Γόνιμη και καρποφόρα υπήρξε μόνο μία. Και αυτή η μία κατηγορία χρειάστηκε και χρειάζεται τρεις προϋποθέσεις. Πρώτον, καλή και αγαθή καρδιά που να είναι δεκτική στο λόγο του Θεού. Δεύτερον, να ακούει και να αφομοιώνει το λόγο του Θεού και τρίτον, να καρποφορεί με υπομονή. Αν ο λόγος του Θεού γίνεται μεν αποδεκτός αλλά δεν ωριμάζει μέσα από την καρποφορία των έργων, τότε δε διαφέρει σχεδόν καθόλου από τον καρπό που δε βλάστησε. Η μη ωριμότητα ισοδυναμεί με ακαρπία.

Χρειάζεται, λοιπόν, σημαντική προσπάθεια από μέρους του ανθρώπου, να ακούει, να αφομοιώνει και τέλος να εφαρμόζει στην καθημερινή ζωή του, με έργα και με λόγια, το αληθινό περιεχόμενο των λόγων του Θεού. Έτσι κι εμείς δεν πρέπει να αρκούμαστε στην καλή μας διάθεση, ούτε να επαναπαυόμαστε στην προθυμία μας ν' ακούμε και να μελετούμε το λόγο του Θεού. Δεν είναι ακόμα αρκετό να συνειδητοποιούμε ότι κατανοήσαμε το λόγο του Θεού. Χρειάζεται καρποφορία με επιμονή και υπομονή που θα εκδηλώνεται μέσα από την πίστη και τις πράξεις μας και που θα αποτελούν τον ασφαλή οδοδείκτη στην πορεία μας προς την τελειότητα και τη βασιλεία του Θεού.

Αδελφοί μου, όπως ακούσαμε σήμερα, ο λόγος του Θεού είναι και δεδομένος και αξιόπιστος. Από μας εξαρτάται αν θα τον δεχθούμε, ιδιαίτερα όμως αν αυτό το λόγο του Θεού θα τον αφήσουμε να καρποφορήσει. Ο Ιησούς, ο Κύριός μας, μας εξήγησε τόσο τους λόγους της επιτυχίας, όσο και τους λόγους της αποτυχίας. Το ότι καρποφόρησε μόνο μια από τις τέσσερις κατηγορίες, αυτό φανερώνει και τη μεγάλη δυσκολία. Άραγε εμείς σε ποια κατηγορία ανήκουμε; Θεωρητικά μπορεί να ανήκουμε σε οποιαδήποτε κατηγορία. Άρα και στην τέταρτη κατηγορία της «καλής και αγαθής» γης. Αυτό εξαρτάται από μας. Μπορούμε να το επιτύχουμε αυτό με τη βοήθεια του Θεού. Η χαρά της επιτυχίας θα είναι πραγματικά μεγάλη. Λοιπόν, ας προσπαθήσουμε για να γευθούμε κι εμείς τη χαρά της επιτυχίας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. στ΄ 11-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. η΄ 26-39

24 Οκτωβρίου 2010

«Παρακάλεσαν αυτόν όπως μεταβή από των ορίων αυτών»

Σήμερα στο Ευαγγέλιο είδαμε τον Ιησού Χριστό να θεραπεύει ένα δαιμονισμένο. Δεν είναι ούτε το πρώτο, ούτε το δεύτερο θαύμα θεραπείας δαιμονιζόμενου, μέσα στο πλήθος των άλλων θαυμάτων του Κυρίου, που έκαμαν αυτούς που τα έβλεπαν να ομολογούν «ότι δύναμις παρ' αυτού εξήρχετο και ιάτω πάντας».

Στο σημερινό, όμως, θαύμα μας κάνει εντύπωση, ότι οι κάτοικοι του χωριού που έγινε το θαύμα, αυτοί που είδαν ένα συγχωριανό τους δαιμονιζόμενο να θεραπεύεται, αντί να ευχαριστήσουν τον Ιησού Χριστό για το καλό που έκαμε στον συγχωριανό τους, που ασφαλώς, πολλοί από αυτούς θα ήσαν και συγγενείς του, αντί να τον παρακαλέσουν να μείνει στο χωριό τους, για να θεραπεύσει και άλλους ασθενείς, αυτοί έρχονται και Τον παρακαλούν να φύγει, όχι μόνο από το χωριό, αλλά και από την περιοχή του χωριού τους, «παρακάλεσαν αυτόν όπως μεταβή από των ορίων αυτών».

Γιατί αυτό; Το Ευαγγέλιο μας λέγει ότι φοβήθηκαν. Ότι «φόβω μεγάλω συνείχοντο». Φοβήθηκαν αντί να χαρούν, διότι εθίγησαν τα συμφέροντα τους. Τα δαιμόνια που φώλιασαν μέσα στην ψυχή και το σώμα του δαιμονισμένου και τον έκαμαν να σπάζει τις αλυσίδες με τις οποίες τον έδεσαν και να τρέχει γυμνός κυνηγώντας τους ανθρώπους, ζήτησαν από τον Ιησού Χριστό να τα επιτρέψει να έλθουν στην αγέλη των χοίρων που έβοσκαν στο βουνό. Τότε οι δαιμονισμένοι χοίροι, έτρεξαν προς τον κρημό και πνίγηκαν στη λίμνη. Αυτό έθιξε τα συμφέροντα τους. Αυτό τους φόβισε, να μην πάθουν το ίδιο και άλλα δικά τους κοπάδια χοίρων.

Εδώ παρατηρούμε ότι υπάρχουν δυο ειδών φόβοι. Υπάρχουν οι φόβοι του κόσμου, υπάρχει και ο φόβος του Θεού. Οι φόβοι του κόσμου έχουν σχέση με κινδύνους σωματικούς, όπως για ασθένειες, για δυστυχήματα, για τον θάνατο ή για ζημιές περιουσιακών στοιχείων, από πυρκαγιές, πλημμύρες, ναυάγια, αλλά και για ζητήματα που θίγουν τα υλικά μας συμφέροντα, όπως χρεοκοπίες, ζημιές χρηματιστηρίων, ληστειών και καταχρήσεων.

Ένας τέτοιος φόβος ήταν αυτός που έκαμε τους συγχωριανούς του δαιμονισμένου να διώξουν τον Ιησού Χριστό. Είδαν έναν άγνωστο σ' αυτούς άνθρωπο, τον Ιησού Χριστό, να έχει τόση αφάνταστη δύναμη, να θεραπεύει, και ταυτόχρονα αυτός ο άγνωστος να γκρεμίζει τα κοπάδια των χοίρων τους στη θάλασσα. Φαντάζονται ίσως, ότι και άλλη ζημιά θα μπορούσε να τους κάνει, αν έμενε κοντά τους, και φτάνουν στο σημείο να τον διώξουν. Αντί να φοβηθούν τον Διάβολο, φοβούνται τον Θεό, που ζημιώνει τα οικονομικά συμφέροντα τους.

Μήπως και μεις καμιά φορά προτιμούμε τα υλικά και ίσως παράνομα συμφέροντα μας από την πίστη μας και την αγάπη μας προς τον Θεό; Πολλές φορές διώχνουμε και εμείς οι Χριστιανοί τον Θεό από τον εαυτό μας, από την οικογένεια μας. Τον διώχνουμε από τον εαυτό μας κάθε φορά που περιφρονούμε το θέλημα Του και καταπατούμε τις εντολές Του. Τον διώχνουμε από την οικογένεια μας, όταν κάνουμε ψεύτικο, πολιτικό λεγόμενο γάμο αντί να ζητήσουμε την ευλογία του Θεού

με το Μυστήριο του γάμου. Τον διώχνουμε, όταν παραμελούμε να δώσουμε στα παιδιά μας χριστιανική αγωγή, ίσως και με τον δικό μας κακό παράδειγμα. Τον διώχνουμε από την Κοινωνία μας, από το Έθνος μας, όταν κάνουμε νόμους τελείως αντίθετους με το θέλημα Του, όταν υποβιβάζουμε το μάθημα των Θρησκευτικών στα σχολεία μας. Μήπως εμείς είμεθα χειρότεροι των Γεργεσηνών; Διότι είχαν το ελαφρυντικό ότι γι' αυτούς ήταν ένας άγνωστος ο περαστικός από το χωριό τους Χριστός. Για μας δεν είναι απλός γνωστός, αλλά είναι ο Θεός μας. Σε εκείνου το όνομα βαφτιστήκαμε. Είναι ο Θεός των πατέρων μας. Είναι Εκείνος που ξέρουμε ότι σταυρώθηκε για μας. Είναι Εκείνος που μας έδωσε το Ευαγγέλιο, τις εντολές Του, που αν τις τηρήσουμε θα χαιρόμαστε τη ζωή μας αυτή και την άλλη που μας περιμένει. Θέλουμε να έχουμε μαζί μας το Θεό που διώχνει τα δαιμόνια, τα πάθη, τις αμαρτίες από τις ψυχές και τις κοινωνίες των ανθρώπων.

Υπάρχει και ο άλλος φόβος, ο καλός φόβος, ο φόβος του Θεού. Ο Χριστιανός δεν βλέπει τον Θεό σαν ξένο, τον βλέπει σαν Πατέρα. Τον σέβεται, τον υπολογίζει σαν Βασιλέα και Κύριο των πάντων. Τον αγαπά για την αγάπη Του σ' εμάς. Και δεν περιφρονεί το θέλημα Του.

Δεν φοβάται τον Θεό, αλλά φοβάται μήπως η δική του συμπεριφορά είναι αντίθετη με το θέλημα Εκείνου. Φοβάται μήπως με την ολιγοπιστία του, με την απροσεξία του, απομακρυνθεί από τον Θεό. Φοβάται μη χάσει την αγάπη του Θεού. Φοβάται μη χάσει την ψυχή του και την σωτηρία του για την οποία ο Χριστός σταυρώθηκε.

Αυτό είναι ο φόβος του Θεού. Να Τον θέλεις τον Θεό, να τον έχεις πάντα κοντά σου και όχι να Τον διώχνεις με τις αμαρτίες σου.

Είθε η Χάρης του Θεού να μας αξιώνει να έχουμε αυτόν τον αληθινό φόβο του Θεού. Να μην τον διώχνουμε, προτιμώντας να έχουμε τα κοπάδια, των παθών μας, αλλά να Τον έχουμε πάντα κοντά μας, «βοηθόν και σκεπαστήν μας εις σωτηρίαν».

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β΄ 4 – 10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιστ΄ 19 – 41

31 Οκτωβρίου 2010

«Μεταξύ ημών και υμών χάσμα μέγα εστήρικται» (Λουκ. ιστ΄ 26)

Στη σημερινή παραβολή του πλουσίου και του φτωχού Λαζάρου, διακρίνουμε, αδελφοί μου, δυο σκηνές. Η μια διαδραματίζεται στη γη και η άλλη στον Άδη. Δυο σκηνές που όχι μόνο συνδέονται μεταξύ τους, αλλά και αλληλοεξαρτώνται. Γιατί, παρούσα και μέλλουσα ζωή δεν είναι απλά δυο πραγματικές καταστάσεις, αλλά είναι δύο πραγματικότητες τις οποίες συνδιαμορφώνει ο άνθρωπος με την όλη ζωή και συμπεριφορά του. Παρά το ότι η ζωή με τις δύο φάσεις της, παρούσα και μέλλουσα είναι δώρο του Θεού στον άνθρωπο, εν τούτοις ο τρόπος διαχείρισης αφήνεται στον άνθρωπο, σε σημείο που να επηρεάζει θετικά ή αρνητικά το τελικό αποτέλεσμα.

Με βάση της σημερινή Παραβολή, η επίγεια σκηνή περιλαμβάνει τη ζωή τόσο του πλουσίου, όσο και του Λαζάρου, καθώς και το θάνατό τους. Όπως διαφορετική υπήρξε η ζωή τους, διαφορετικό υπήρξε και το τέλος τους. Ο πρώτος έζησε στην πολυτέλεια και τη χλιδή. Απολυτοποίησε τον πλούτο και τον χρησιμοποίησε εγωϊστικά για τον εαυτό του, σε σημείο που τον έκανε να διαγράψει από τη ζωή του, τόσο το συνάνθρωπό του, όσο ιδιαίτερα και το νόμο του Θεού. Αυτή η εγωϊστική χρησιμοποίηση του πλούτου του τον καταδίκασε να ζει αιώνια στη φλόγα της εξεγερμένης συνειδήσεώς του.

Αντίθετα, ο δεύτερος, ο φτωχός Λάζαρος, ζει στη στέρηση, ασκώντας την αρετή της υπομονής. Μιας υπομονής η οποία είχε σα θεμέλιο την πίστη. Μια πίστη που τον οδήγησε, στο τέλος, στην κατάκτηση της αιώνιας ζωής.

Με βάση τη σημερινή Παραβολή, και η σκηνή στον Άδη έχει τους ίδιους πρωταγωνιστές, αλλά σε αντίθετους ρόλους. Ο πρώτος, ο πλούσιος έχει εγκαταλειφθεί από τον πλούτο του, αλλά και από το όνομά του. Ο δεύτερος, παρά τις πολλές στερήσεις, διατήρησε την υπόστασή του ως ανθρώπου, καθώς και το όνομά του. Ο πρώτος που απόλαυσε τα αγαθά του στη ζωή του, τώρα υποφέρει. Αντίθετα, ο δεύτερος χαίρεται στους κόλπους του Αβραάμ.

Ο άνθρωπος, τόσο στην παρούσα, όσο και στη μέλλουσα ζωή έχει αίσθηση της ύπαρξής του, αναγνωρίζει πρόσωπα και καταστάσεις, ενώ στο βάθος της ύπαρξής του εξακολουθεί να υπάρχει η αίσθηση της ύπαρξης του νόμου του Θεού, έστω κι αν τον νεκρώνει προσωρινά, συνειδητά ή μη. Γιατί, βλέπουμε τον πλούσιο να αναγνωρίζει τον Αβραάμ και την ίδια στιγμή να συνειδητοποιεί ότι δεν ήταν τα πλούτη του που τον οδήγησαν σ' αυτή την κατάσταση, αλλά η κακή και εγωϊστική διαχείρισή τους. Αναγνωρίζει ακόμα ο πλούσιος το πρόσωπο καθώς και το όνομα του Λαζάρου, πράγμα που περιφρονούσε, ή και αγνοούσε στην επίγεια ζωή του. Αναγνωρίζει ότι η μετάβαση από τη μια κατάσταση στην άλλη δεν τον αποσυνδέει από τα πρόσωπα του οικογενειακού του περιβάλλοντος. Τέλος, αναγνωρίζει την αιωνιότητα της ισχύος του νόμου του Θεού, γεγονός που του υπενθυμίζει και ο Αβραάμ, ενώ παράλληλα προειδοποιεί ότι εάν ο νόμος του Θεού δε γίνει σεβαστός από αγάπη και γιατί πραγματικά πιστεύει σ' αυτόν, τότε ούτε και τα θαύματα δε θα τον κάνουν να τον σεβαστεί.

Και το σημαντικότερο απ' όλα. Υπάρχει μετά το θάνατο ζωή και αυτή αποτελεί προέκταση της παρούσας ζωής. Μάλιστα, σε αντίθεση με την παρούσα ζωή, που υπάρχει η δυνατότητα για μετάνοια και διόρθωση, στη μετά θάνατον ζωή δεν μπορεί να υπάρξει διόρθωση από τον άμεσα ενδιαφερόμενο άνθρωπο. Όμως, παρά το αδιόρθωτο της κατάστασης, εντούτοις ο Αβραάμ εξακολουθεί να τον προσφωνεί «τέκνον», έστω κι αν του στερεί την πατρική αγκαλιά, την οποία δεν αρνήθηκε στο Λάζαρο. Τη στέρηση δεν την επέβαλε ο Αβραάμ. Τη στέρηση την επέβαλε ο ίδιος με την όλη ζωή και συμπεριφορά του.

Βλέπουμε, λοιπόν, δυο σκηνές με τραγικές αντιφάσεις. Βλέπουμε ένα πλούσιο να ζει τη χλιδάτη ζωή, αδιαφορώντας για το συνάνθρωπο και ένα φτωχό να ζει την απόλυτη στέρση, σηκώνοντας αγόγγυστα το σταυρό του. Βλέπουμε ακόμη στη συνέχεια μια ανατροπή. Ο αρχικά ευτυχισμένος τώρα «οδυνάται», υποφέρει, ενώ ο αρχικά δυστυχισμένος, τώρα χαίρεται απολαμβάνοντας τα αγαθά της βασιλείας του Θεού.

Δυστυχώς, η πιο πάνω αντιφατική τραγική σκηνή του ενός που απολαμβάνει εγωιστικά τα πάντα και του άλλου που στερείται και τα πιο βασικά για να ζήσει, δεν είναι σκηνή μόνο από το μακρινό παρελθόν. Είναι σκηνή που επαναλαμβάνεται και σήμερα στον κόσμο, στην πατρίδα μας, στην πόλη μας, στο κατώφλι του σπιτιού μας. Κι όμως ο καθένας μας με το δικό μας τρόπο το προσπερνούμε αδιάφορα. Το στόμα γεμίζει κάθε φορά που μιλούμε, ή ακούμε για πολιτισμό, για ανθρώπινα δικαιώματα και για κοινωνική δικαιοσύνη, την ίδια όμως στιγμή που καλούμαστε να επιβεβαιώσουμε με πράξεις αυτές τις αρχές, τότε όλως περιέργως αδειάζει η καρδιά μας.

Ποια εξήγηση θα δώσουμε στους γύρω μας, ή στα εγγόνια μας γι' αυτές τις αντιθέσεις και της δικής μας εποχής; Ποια απάντηση θα δώσουμε στα ερωτήματα: «Πώς συμβαδίζουν οικονομικό θαύμα και οικονομική εξαθλίωση ανθρώπων, αλλά και ολόκληρων λαών;». «Ενώ μιλούμε για εποχή ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τότε πώς εξηγείται η τόση ασέβεια και σ' αυτό ακόμα το δικαίωμα της ζωής;». «Για ποια δικαιώματα μιλούμε και για ποιο πολιτισμό, όταν ολόκληρος λαός, ανάμεσά τους και ο δικός μας ο λαός, συνωστίζονται «προ του πυλώνας» των διεθνών οργανισμών, ή και των λεγομένων δικαστηρίων ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ζητώντας έστω και λίγα ψίχουλα δικαιοσύνης και την ίδια στιγμή εισπράττουμε δικαίωση του θύτη και καταδίκη του θύματος;»

Συνεπώς, αδελφοί μου, η εικόνα της σημερινής παραβολής δεν είναι ούτε υποθετική, ούτε και φανταστική. Δυστυχώς, είναι εικόνα πραγματική. Είναι διαχρονική. Είναι εικόνα και της δικής μας εποχής. Είναι εικόνα και της δικής μας καθημερινής ζωής. «Προ του πυλώνας» μας στενάζει «ειλκωμένος» ο συνάνθρωπός μας περιμένοντας ένα χαμόγελο, λίγο ενδιαφέρον, λίγο φαγητό, ή ένα κομμάτι ρούχο, που όσο κι αν μας φαίνονται μικρά, γι' αυτούς που τα χρειάζονται και τα δέχονται με αγάπη, αυτά τους φαίνονται μεγάλα και σημαντικά.

Αλήθεια πόσο μας λείπει αυτή η αγάπη που έχει μάθει να δίνει και όχι να παίρνει; Αυτή η αγάπη του σήμερα οικοδομεί το αύριο και διασφαλίζει το αιώνιο. Και αυτό το αύριο θα είναι πραγματικό όσο και το σήμερα. Το σήμερα μπορούμε να το αλλάξουμε. Το αύριο μπορούμε μόνο να διαμορφώσουμε, αρχίζοντας από τώρα. Ας ζήσουμε σωστά την παρούσα ζωή, αν έχουμε βλέψεις για την αιώνια. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	3 Οκτωβρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Τρίτη	5 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Κυριακή	10 Οκτωβρίου	:	ΤΣΑΔΑ
Κυριακή	17 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγίων Παύλου και Βαρνάβα
Κυριακή	17 Οκτωβρίου, (Εσπερινός)	:	ΚΟΥΚΛΙΑ
Δευτέρα	18 Οκτωβρίου	:	ΚΟΥΚΛΙΑ
Τετάρτη	20 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Σάββατο	23 Οκτωβρίου	:	ΚΟΝΙΑ
Κυριακή	24 Οκτωβρίου	:	ΠΟΤΑΜΙΟΥ
Δευτέρα	25 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Τρίτη	26 Οκτωβρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Πέμπτη	28 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος

(θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)

Κυριακή 31 Οκτωβρίου : ΑΝΑΡΙΤΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	3 Οκτωβρίου	:	ΠΡΟΔΡΟΜΙ
Τετάρτη	6 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΚΙΣΣΟΥΣΑ
Παρασκευή	8 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΜΑΝΔΡΙΑ
Κυριακή	10 Οκτωβρίου	:	ΚΑΘΗΚΑΣ
Κυριακή	10 Οκτωβρίου, (Εσπερινός)	:	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Σάββατο	16 Οκτωβρίου	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	17 Οκτωβρίου	:	ΓΟΥΔΙ
Παρασκευή	22 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΚΟΝΙΑ
Κυριακή	24 Οκτωβρίου	:	ΚΟΙΛΗ
Δευτέρα	25 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Τρίτη	26 Οκτωβρίου	:	ΦΟΙΤΗ
Πέμπτη	28 Οκτωβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

(θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)

Κυριακή 31 Οκτωβρίου : ΣΚΟΥΛΛΙ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυριακή	3 Οκτωβρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Τετάρτη	6 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Κυριακή	10 Οκτωβρίου	:	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Κυριακή	17 Οκτωβρίου	:	ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυριακή	24 Οκτωβρίου	:	ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Δευτέρα	25 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Τρίτη	26 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Κυριακή	31 Οκτωβρίου	:	ΙΝΝΙΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 3 Οκτωβρίου : ΠΑΝΑΓΙΑ
Κυριακή 10 Οκτωβρίου : ΣΤΑΤΟΣ-ΑΓ.ΦΩΤΙΟΣ
Κυριακή 17 Οκτωβρίου: ΛΕΜΠΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 3 Οκτωβρίου : ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
Κυριακή 10 Οκτωβρίου : ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Κυριακή 17 Οκτωβρίου : ΧΛΩΡΑΚΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 10 Οκτωβρίου : ΠΕΓΕΙΑ
Κυριακή 17 Οκτωβρίου: ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 24 Οκτωβρίου: ΑΡΣΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΗΣ

Κυριακή 10 Οκτωβρίου : ΑΧΕΛΕΙΑ
Κυριακή 24 Οκτωβρίου : ΤΙΜΗ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 3 Οκτωβρίου: ΙΝΝΙΑ
Κυριακή 10 Οκτωβρίου: ΚΙΣΣΟΥΣΑ–
Ν.ΔΗΜΜΑΤΑ

Κυριακή 17 Οκτωβρίου: ΑΡΓΑΚΑ

Κυριακή 24 Οκτωβρίου : ΔΡΟΥΣΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparhou.org.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2010

ΕΤΟΣ ΛΑ΄

ΑΡ.365

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β΄ 14 – 22

Ευαγγέλιο: Λουκ. η΄ 41 – 56

7 Νοεμβρίου 2010

«Ουκ απέθανεν αλλά καθεύδει»

Είναι κυρίαρχο πρόβλημα στην Ιστορία ο θάνατος. Είναι εφιάλτης που κατατρομάζει τους πολλούς, ανασταλτικός παράγοντας στους σχεδιασμούς και στις επιδιώξεις μας. Κοινή μοίρα όλων των ανθρώπων· «οδός πάσης της γης».

Ο άνθρωπος, εν τούτοις, δε συμβιβάζεται με τον θάνατο. Ίσως γιατί αυτός φαίνεται να αντιτίθεται στη θεϊκή έφεσή του για αθανασία. Γι' αυτό κι ο άνθρωπος ζει με τέτοιο τρόπο σαν να επρόκειτο να μην πεθάνει. Με σχέδια και προοπτικές, που για την υλοποίησή τους, θα απαιτούνταν εκατοντάδες χρόνια. Υφαίνει τη ζωή του ο άνθρωπος με την ψεύτικη προϋπόθεση ότι δεν θα πεθάνει.

Όμως, «οι ορθώς φιλοσοφούντες, αποθνήσκουν μελετώσι». Κι η σημερινή ευαγγελική περικοπή μάς θέτει απ' ευθείας αντιμέτωπους με το θεμελιώδες αυτό θέμα. Ο Χριστός με τη διαβεβαίωση προς τον Ιάειρο ότι η θυγατέρα του «ουκ απέθανεν αλλά καθεύδει» και με την ανάκλησή της στη ζωή, με το εξουσιαστικό πρόσταγμα προς αυτήν «η παις εγείρου», έρχεται να μας πει, τι στην πραγματικότητα είναι ο θάνατος· ποια είναι τα όριά του και ποια η εξουσία του. Και να μας καλέσει να αντλήσουμε τα αναγκαία διδάγματα, προκειμένου να φτάσουμε στις σωστές προϋποθέσεις αντιμετώπισής του.

Στον Χριστό δεν υπάρχει δικαίωση του θανάτου. Για τον Χριστιανισμό, ο θάνατος είναι «ο έσχατος εχθρός» που πρέπει να καταργηθεί κι όχι να δικαιωθεί ή να κατανοηθεί. Δεν προσπάθησε, σήμερα, ο Χριστός να παρηγορήσει τον Ιάειρο. Δεν του είπε πως είναι θέλημα Θεού να πεθαίνουν οι άνθρωποι. Αντίθετα, με την ανάσταση της κόρης του, έδωσε το μήνυμα της μελλοντικής κατάργησης του θανάτου.

Ο Θεός «θάνατον ουκ εποίησε». Δημιουργός του θανάτου είναι ο διάβολος. Εκείνος παρέδωσε τον άνθρωπο, δια της αμαρτίας, στον θάνατο. Μπορούσε, βέβαια, ο Θεός και τότε να αποτρέψει τον θάνατο, μα δεν το έκαμε. Επέτρεψε, μετά την αμαρτία των πρωτοπλάστων, τον θάνατο, ως ευεργεσία προς τον άνθρωπο. Πεθαίνουμε «ίνα μη το κακόν αθάνατον γένηται» και «προς το μη διαμείναι τον άνθρωπον, εις τον αιώνα, εν αμαρτία όντα». Έτσι, ο Θεός έστρεψε, ουσιαστικά, τον θάνατο εναντίον του κακού. Η αμαρτία προξένησε τον θάνατο, αλλά και ο θάνατος θέτει τέρμα στην αμαρτία.

Στον εξ αιτίας της αμαρτίας αναθεωρημένο δρόμο προς τον ουρανό και τη θέωση, ο θάνατος έχει και θετικά στοιχεία. Κι η μνήμη του έχει ευεργετική επίδραση στους ανθρώπους. Έτσι:

- Η μνήμη του θανάτου ωθεί τον άνθρωπο σε έργα καταξίωσης της ζωής. Όταν ο άνθρωπος ζει σαν να είναι αθάνατος, είναι εύκολο να αναβάλει να κάμει εκείνα που πρέπει να κάμει. Ζει τη ζωή του, είτε προπαρασκευαζόμενος για το μέλλον, είτε αναπολώντας το παρελθόν, ενώ στο μεταξύ το παρόν χάνεται. Όταν, όμως, συνειδητοποιήσει ότι κάθε μέρα μπορεί να είναι η τελευταία του, τότε

επικεντρώνεται στο τι θα κάμει, προκειμένου να αφήσει κάτι στο πέρασμά του από τον κόσμο τούτο.

- Η μνήμη του θανάτου, ύστερα, παιδαγωγεί τον άνθρωπο στην ορθή χρήση και στην ορθή αντιμετώπιση των αγαθών της ζωής. Ο θάνατος είναι το ασφαλέστερο κριτήριο με το οποίο μπορούν να ελεγχθούν τα εγκόσμια, αφού «πάντα ματαιότης τα ανθρώπινα, όσα ουχ υπάρχει μετά θάνατον». Ο άνθρωπος διδάσκεται, από τον θάνατο, ότι μόνον οι πνευματικοί θησαυροί είναι άφθαρτοι και τροchioδρομείται προς αυτούς.
- Η μελέτη του θανάτου, ακόμα, απομακρύνει τον άνθρωπο από την αμαρτία. «Ουδείς μνήμην θανάτου εγνωκώς, δυνήσεται αμαρτήσαι ποτέ», λέγει ο Άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης. Ενθυμούμενος την κρίση του Θεού, που θα ακολουθήσει μετά τον θάνατο, ο άνθρωπος, αποφεύγει την αμαρτία. Ο θάνατος μάς υποχρεώνει να αναγνωρίζουμε την ευτέλεια και τη μηδαμινότητά μας, μάς περιστέλλει την έπαρση και τον εγωϊσμό. Αυτός έκαμε και τον αγέρωχο αρχισυνάγωγο να πέσει, σήμερα, «παρά τους πόδας του Ιησού» και να τον παρακαλεί «εισελθείν εις τον οίκον αυτού».
- Ο θάνατος, τέλος, στρέφει τον άνθρωπο προς τον συνάνθρωπό του, καταργεί τον ατομισμό, στήνει γέφυρες επικοινωνίας. Η κοινή ανθρώπινη κατάληξη ωθεί τον άνθρωπο να βελτιώσει τις σχέσεις του με τους άλλους, να αλλάξει τρόπο συμπεριφοράς. Ο θάνατος του άλλου δεν τον αφήνει αδιάφορο, αφού ξέρει ότι θα έλθει και η δική του σειρά.

Έχει λοιπόν, και θετικά στοιχεία ο θάνατος. Γίνεται μέσο βελτίωσης της ηθικής υπόστασής μας, πολύτιμος βοηθός για την ανάκτηση της «όντως ζωής».

Μπορεί ο θάνατος να 'ναι το πιο συγκλονιστικό γεγονός της επίγειας ζωής μας. Δεν αποτελεί, όμως, τέρμα της πορείας μας, ούτε και ορίζει το σύνορο της ζωής μας. Το «ουκ απέθανεν αλλά καθεύδει» είναι η γεμάτη από ελπίδα απάντηση στο φρικτό μήνυμα «τέθνηκεν η θυγάτηρ σου», που συντρίβει τον πλούσιο αρχισυνάγωγο. Μα ταυτόχρονα είναι και μήνυμα ελπίδας για κάθε άνθρωπο. Και «η ελπίς ημών, αθανασίας πλήρης». Κοντά στον Χριστό δεν έχει δύναμη ο θάνατος. Κοντά στον Χριστό υπάρχει ανάσταση και ζωή.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α' Κορ. δ' 9 - 16

Ευαγγέλιο: Ιωαν. α' 44 - 52

14 Νοεμβρίου 2010

***«Ον έγγραφεν Μωυσής εν τω νόμω και οι προφήται,
εურήκαμεν, Ιησούν τον υιόν του Ιωσήφ τον από Ναζαρέτ».***

Είναι πράγματι εκπληκτική η ενέργεια της θείας πρόνοιας, που κυριολεκτικά με θαυματουργικό τρόπο, επενεργεί στον Φίλιππο, ώστε να δώσει στον φίλο του Ναθαναήλ την μοναδική πληροφορία, στην οποία τον θέλει συμμετοχο. Μελετούσαμε πάντοτε μαζί τις Γραφές, που μας άφησε ο Μωυσής και οι προφήτες, σκεφτόταν να του πει, και διερωτόμαστε τότε άραγε θα στείλει ο Θεός τον Μεσσία που μας υποσχέθηκε. Ε, λοιπόν, τον βρήκαμε. Είναι ο Ιησούς, ο γιος του Ιωσήφ από την Ναζαρέτ. Κάπως έτσι, αγαπητοί μου αδελφοί, και με πολύ ενθουσιασμό, θα ανακοίνωσε ο Φίλιππος, την μεγάλη, την μοναδική ανακάλυψη που έκαμε.

Από τότε που έμαθαν τα πρώτα γράμματα και άρχισαν να διαβάζουν τις Γραφές, που ήταν και το βασικό τους διδακτικό βιβλίο, ένα πόθο είχαν. Να γνωρίσουν ό,τι είχε σχέση με τον αναμενόμενο Μεσσία. Τον Μεσσία που θα έρχονταν απεσταλμένος από τον Θεό, για να σώσει τον λαό Του. Βασανισμένος ο λαός του Ισραήλ, καταδυναστευόμενος όπως και πολλοί άλλοι λαοί από σκληρούς κατακτητές, ήλπιζαν στη σωτηρία τους, με την βοήθεια του Θεού. Ωστόσο οι προφήτες δεν άφηναν αμφιβολία για την πνευματική ουσία της σωτηρίας που επηγγέλλετο για τους ανθρώπους ο αναμενόμενος Μεσσίας, ο Χριστός. Το θαυμάσιο είναι ότι ενώ ακόμη ο Κύριος δεν είχε εμφανισθεί δημόσια, παρά για να επιλέξει και να καλέσει τους πρώτους Του μαθητές και ανάμεσά τους τον Φίλιππο και τον Ναθαναήλ, ο Φίλιππος διαβεβαιώνει τον Ναθαναήλ ότι βρήκε τον Μεσσία.

Είναι κάποιες παρόμοιες πληροφορίες που πολλές φορές δεχόμαστε μέσα στην ψυχή μας που ή μας καθοδηγούν σε πράξεις σύμφωνες με τον νόμο του Θεού, ή μας εμποδίζουν και μας υποδεικνύουν να αποφύγουμε άλλες που παραβαίνουν τις θείες εντολές. Γιατί, αγαπητοί μου, ο Θεός, που μας δημιούργησε δεν μας άφησε στην τύχη μας, όσο κι αν εμείς Τον ξεχνούμε. Και ενώ μας προίκισε με ελευθερία επιλογής και διανοητική ικανότητα να διακρίνουμε το αγαθό από το κακό, βρίσκεται πάντοτε κοντά μας, δίπλα μας, και με διάφορους τρόπους και με πολλές ευκαιρίες που μας προσφέρει, μας καθοδηγεί στον ορθό δρόμο, ή άλλοτε τοποθετεί προσκόμματα στις λανθασμένες επιλογές μας. Γνώστης βαθύς και συστηματικός μελετητής των Γραφών, ο Φίλιππος, φωτισμένος από τον Θεό, βλέπει αμέσως στο πρόσωπο του Ιησού, τον Μεσσία. Και είναι τόσο πεπεισμένος, ώστε παρακάμπτει τις αντιρρήσεις και την λογική αμφιβολία του Ναθαναήλ με την κλασική φράση: «έρχου και ίδε». Έλα να δεις με τα μάτια σου και θα σου φύγει κάθε αμφιβολία, θα νοιώσεις την ειρήνη και την ασφάλεια κοντά Του. Και πράγματι ο Ναθαναήλ που ήταν ένας αγαθός και άδολος Ισραηλίτης, όπως τον χαρακτήρισε ο Κύριος, ακούγοντας από το στόμα Του, ότι τον είχε δει κάτω από τη συκιά πριν τον φωνάξει ο Φίλιππος, δεν διστάζει, να ομολογήσει: «Συ ει ο υιός του Θεού». Και είναι αυτή η πρώτη φορά που γίνεται η αναγνώριση της θείας ιδιότητος του Χριστού. Δείχνει ότι δεν περιορίζονταν η γνώση των γραφών για τους δύο φίλους, σε μια απλή και επιπόλαια ανάγνωση, αλλά σε ενσυνείδητη μελέτη και βαθιά κατανόηση, που

γίνονταν σε καθημερινή βάση. Γι' αυτό και η πρόσκληση από τον Κύριο, να τον ακολουθήσουν έρχεται σαν μια επιβράβευση, και μια πρόγευση των όσων σπουδαίων και μεγάλων θα δουν τα μάτια τους. «Μείζω τούτων όψει». Πολύ σημαντικότερα θα δεις, του απαντά ο Κύριος.

Θα γυρίσω όμως πίσω, αγαπητοί μου, για να σχολιάσω κάτι ακόμη. Όταν ο Κύριος συνάντησε τον Φίλιππο, εκεί στη Γαλιλαία και την Βηθσαϊδά, από όπου καταγόταν, του είπε: «ακολουθεί μοι». Προκαλεί λοιπόν εντύπωση ότι ο Φίλιππος εκείνη τη στιγμή, χωρίς να αποδεχθεί ή να αρνηθεί την θεία πρόσκληση, έσπευσε να κάνει κοινωνό του ευρήματός του, τον φίλο του. Η αγάπη του φίλου τον οδήγησε να τρέξει να τον φέρει και αυτόν κοντά στον Ιησού. Είναι άλλο ένα δίδαγμα που μας προσφέρει η σημερινή ευαγγελική περικοπή. Δεν ικανοποιείται ο Φίλιππος που έκαμε την καταπληκτική ανακάλυψη. Δεν θέλησε να την κρατήσει για τον εαυτό του. Ήθελε να μοιραστεί την χαρά του με τον φίλο του. Πόσες φορές άραγε, έχοντας κάτι σπουδαίο, ή απλώς κάτι καλό, σκεφτήκαμε να το μοιράσουμε με τον πλησίον μας, να χαρούμε μαζί του αυτό που τόσο μας ικανοποίησε, μας ευχαρίστησε. Συνήθως, για να μην πω πάντα, τα κρατούμε όλα για τον εαυτό μας. Την ώρα της χαράς και της ευτυχίας μας, ξεχνούμε κάποιους που έχουν ανάγκη, ξεχνούμε τους φίλους μας, ξεχνούμε ακόμη και τους οικείους μας. Απολαμβάνουμε εγωιστικά ό,τι αποκτήσαμε. Αν φύγουμε από τα υλικά αυτά που ανέφερα, άραγε σκεπτόμαστε, αγαπητοί μου, να βοηθήσουμε ένα συνάνθρωπό μας να πλησιάσει τον Χριστό, που εμείς «ευρήκαμεν»; Τι κάνουμε για να αποδείξουμε ότι η θρησκεία μας χαρακτηρίζεται από την αγάπη, την προσφορά, την καλοσύνη, την αλήθεια; Ας εξετάσουμε τον εαυτό μας, κι ας καταγράψουμε με απόλυτη ειλικρίνεια. Τι προσφέρουμε στον συνάνθρωπό μας; Είπαμε σε κάποιον «έρχου και ίδε», για να γνωρίσει την πίστη μας, να βρει τη χαρά αλλά και την ανακούφιση από τα βάσανα της ζωής; Μελετήσαμε το θέλημα του Θεού, μέσα από τις Γραφές; Και τελικά: Τι απαντούμε στην καθημερινή πρόσκληση που μένει μετέωρη: «ακολουθεί μοι»;

Ας ευχηθούμε να έχουμε θετικές απαντήσεις σ' αυτά τα ερωτήματα. Να μιμηθούμε και τους δύο αποστόλους όπως σημειώνει σήμερα και ο Απόστολος Παύλος, στους Κορινθίους: «μιμηταί μου γίνεσθε». Αμήν

Δ.Γ.Σ.

ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Εβρ. θ' 1 – 7

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 38 – 42, ια' 27 – 28

21 Νοεμβρίου 2010

«Σήμερον της ευδοκίας Θεού το προοίμιον και της των ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις· εν ναώ του Θεού, τρανώς η Παρθένος δείκνυται και τον Χριστόν τοις πάσι προκαταγγέλλεται...» (Από το Απολυτίκιο της Εορτής)

Ιδιαίτερα σημαντική, αλλά συνάμα και καθοριστική η σημερινή μέρα, τόσο για τη Μαριάμ και τους γονείς της, όσο ιδιαίτερα για την ανθρωπότητα. Ιδιαίτερα σημαντική η σημερινή μέρα για τον Ιωακείμ και την Άννα, οι οποίοι, αφού δέχθηκαν την ευλογία του Θεού με την έξοδό τους από τον ονειδισμό της ατεκνίας, προσέρχονται σήμερα στο ναό για να προσφέρουν, σαν δώρο ευχαριστίας στο Θεό, τη μονάκριβη κόρη τους. Όμως, είναι ιδιαίτερα σημαντική η σημερινή μέρα για τη Μαριάμ, η οποία γίνεται δεχτή από τον ιερέα Ζαχαρία στα Άγια των Αγίων του ναού του Σολομώντα «ανατραφήναι Κυρίω», για να καταστεί στη συνέχεια η ίδια «ο καθαρώτατος ναός του Σωτήρος» και «το ιερόν θησαύρισμα της δόξης του Θεού» και ενώ θα βρίσκεται στη γη, την ίδια στιγμή θα καθίσταται και «σκηνή επουράνιος». Τέλος, η σημερινή μέρα είναι καθοριστική για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Όπως ακούσαμε και στο απολυτίκιο και το οποίο προτάξαμε πιο πάνω: «Σήμερα, είναι η απαρχή της εκδήλωσης της εύνοιας, της καλής διάθεσης του Θεού και η προκήρυξη της σωτηρίας των ανθρώπων». Με την είσοδο της Υπεραγίας Θεοτόκου στο ναό προαναγγέλλεται και η «είσοδος» του Χριστού στον κόσμο. Κι από τότε άγγελοι και άνθρωποι την υμνολογούν ασταμάτητα, γιατί έγινε «της οικονομίας του κτίστου η εκπλήρωσις». Γιατί έγινε «κλίμαξ επουράνιος δι' ης κατέβη ο Θεός» και συνάμα η γέφυρα που ενώνει τη γη με τον ουρανό, οδηγώντας τους ανθρώπους στη σωτηρία.

Πώς, λοιπόν, να μην τιμήσουμε κι εμείς την Υπεραγία Θεοτόκο, στο πρόσωπο της οποίας εκπληρώνεται το μυστήριο της Θείας Οικονομίας; Από τότε, αυτή που τιμήθηκε από τον Ουρανό, τιμάται από τους ανθρώπους, γιατί κατέστη «προστασία των Χριστιανών ακαταίσχυντη» και «μεσιτεία προς τον ποιητήν αμετάθετη». Με τον τρόπο αυτό εκπληρώνονται οι δικοί της προφητικοί λόγοι προς την Ελισάβετ: «Ιδού γαρ από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί» (Λουκ. α' 48). Ένας μακαρισμός που επιβεβαιώθηκε ήδη επί των ημερών της, όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο. «Μακαρία η κοιλία η βαστάσασά σε και μαστοί ους εθίλασας». Ένας μακαρισμός που συνεχίζεται ασταμάτητα γι' αυτήν που έγινε «τιμιωτέρα των Χερουβίμ και ενδοξότερα ασυγκρίτως των Σεραφίμ», αφού έγινε η Μητέρα του Θεού και την οποία ως όντως «Θεοτόκον» μεγαλύνομεν.

Ύμνοι τιμής, αλλά και παράκλησης ακούονται δια μέσου των αιώνων με αποδέκτη το πρόσωπο της Θεοτόκου, γιατί, κατά τον υμνωδό, «πάντες μετά Θεόν εις σε καταφύγομεν». Ακόμα και σε εποχές θρησκευτικής αδιαφορίας, όπως η εποχή μας, η Θεοτόκος αποτελεί το επίκεντρο της προσοχής, καθώς και της προσευχής των ανθρώπων. «Παναγία μου, βοήθησέ με, σώσε με».

Λίγα λόγια με δυνατά όμως συναισθήματα που συγκλονίζουν. Κι όταν ακόμα τούτα τα λόγια πολλές φορές λέγονται ασυναίσθητα, στο βάθος κρύβουν την προσδοκία και την ελπίδα της βοήθειας από μέρος της Θεοτόκου. Είναι τότε που η ελπίδα γεννά το τάμα και το τάμα ζωογονεί την ελπίδα. Για τούτο αναρίθμητα τα τάματα και αμέτρητες οι εκκλησιές και τα ξωκλήσια που είναι αφιερωμένα στη Θεοτόκο. Αυτά είναι το διαχρονικό ευχαριστώ των ανθρώπων που κατέφυγαν στη Θεοτόκο και βρήκαν βοήθεια και προστασία.

Όλη τούτη η τιμή που προσφέρουμε στη Θεοτόκο είναι μικρή μπροστά στην τιμή που αξιώθηκε από το Θεό με το να κατοικήσει στα σπλάχνα της ο Υιός και Λόγος του Θεού. Κι όμως, παρά το ότι αξιώθηκε τόσης τιμής από το Θεό, εν τούτοις η ίδια υποκλίνεται με ταπείνωση. Αναγνωρίζει ότι ο Θεός «επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτού». Για

τούτο δοξάζει τον Κύριο και το πνεύμα της νιώθει αγαλλίαση για το Θεό τον οποίο θεωρεί σωτήρα της, γιατί ακριβώς έδειξε την ευμένειά του στην ταπεινή του δούλη, κατά τη δική της ομολογία (Λουκ. ι´ 46 – 47). Αυτή η διαχρονική ταπείνωση εκφράζεται παραστατικά στην εικόνα της «δέησης», όπου η Παναγία με τον Ιωάννη τον Πρόδρομο υποκλίνονται ευλαβικά για τη σωτηρία των ανθρώπων. Γιατί, κατά τον υμνωδό: «πολλά γαρ ισχύει δέησις Μητρός προς ευμένειαν Δεσπότης». Δηλαδή, έχει μεγάλη δύναμη η παράκληση της Μητέρας για να εξασφαλιστεί η ευνοϊκή απάντηση του Δεσπότη Χριστού.

Προσβλέποντας στη δική της παρρησία υποκλινόμαστε κι εμείς σήμερα μπροστά στην αγία μορφή της. Της προσφέρουμε τα μύρα της καρδιάς και τα δάκρυα της ευγνωμοσύνης μας. Κάποτε τα χείλη σιωπούν και τα δάκρυα στερεύουν. Όμως, η ευχαριστία συνεχίζεται σιωπηρά και ασταμάτητα. Κάποτε τη σιωπηρή δέηση την αντικαθιστούν οι δυνατοί και γοργοί κτύποι της καρδιάς που θέλει κι αυτή να γίνει συμμετοχη στην ευχαριστία. Νους, συναίσθημα, καρδιά, ακόμα κι η σιωπή, το καθένα και η καθεμιά με το δικό τους τρόπο ανταμώνουν για να πουν το μεγάλο «ευχαριστώ» στη Μητέρα του Θεού και όλου του κόσμου. Πότε με δάκρυα και σιωπή, πότε δυνατά και γοερά εναλλάσσονται παράκληση και ευχαριστία προς τη Μητέρα του Κυρίου που υψώθηκε όχι μόνο από το Θεό, αλλά και μέσα από τη δική της υπομονή και εγκαρτέρηση. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι η Υπεραγία Θεοτόκος δοκιμάστηκε στη ζωή της με τη θηριωδία του Ηρώδη και τη φυγή στην Αίγυπτο, ιδιαίτερα δε όταν είδε τον Υιό της να δικάζεται, να εξευτελίζεται και τέλος να πεθαίνει πάνω στο Σταυρό! Μέσα από την όλη στάση και συμπεριφορά της, μας έδωσε το μήνυμα ότι και οι δίκαιοι πάσχουν. Χρειάζεται για τούτο υπομονή, δύναμη και προσευχή. Χρειάζεται υπομονή και ελπίδα στις δύσκολες στιγμές της ζωής. Χρειάζεται να ενισχύσουμε την προσευχή μας τόσο στο Θεό, όσο και στην Παναγία με τη βεβαιότητα ότι θα εισακουστούν οι προσευχές μας.

Αδελφοί μου, «ο καθαρώτατος ναός του Σωτήρος, η πολυτίμητος παστάς και Παρθένος, το ιερόν θησαύρισμα της δόξης του Θεού, κατά το κοντάκιο, σήμερον εισάγεται εν τω οίκω Κυρίου, την χάριν συνεισάγουσα την εν Πνεύματι θείω...». Με τον τρόπο αυτό μας προσκαλεί κι εμάς να καθαρίσουμε τις ψυχές μας, μέσα από τη μετάνοια και την εξομολόγηση, για να μπορέσουν να γίνουν επάξια ναός του Θεού και για να μπορούν να διακρίνουν τις συνεχείς δωρεές του Θεού. Ας ανταποκριθούμε σ' αυτή την πρόσκληση κι ας την παρακαλούμε ασταμάτητα. «προστασία των Χριστιανών ακαταίσχυντε, μεσιτεία προς τον ποιητήν αμετάθετε, μη παρίδης αμαρτωλών δεήσεων φωνάς, αλλά πρόφθασον ως αγαθή εις την βοήθειαν ημών. Τάχυνον εις πρεσβείαν και σπεύσον εις ικεσίαν η προστατεύουσα αεί, Θεοτόκε των τιμώντων σε». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. στ΄ 10-17

Ευαγγέλιο: Λουκ ιη΄18-27

28 Νοεμβρίου 2010

«ΈΤΙ ΕΝ ΣΟΙ ΛΕΪΠΕΙ»

Πολλοί, και μάλιστα εκ των Φαρισαίων και Γραμματέων, έκαναν πονηρές ερωτήσεις στον Ιησού Χριστό με κακό σκοπό «όπως αυτόν παγιδεύσωσιν εν λόγω», δηλαδή να δείξουν στο λαό ότι δεν δίδασκε σωστά και σύμφωνα με τον Μωσαϊκό Νόμο ο Κύριος.

Ο Ιουδαίος για τον οποίο μας μίλησε σήμερα το Ευαγγέλιο, φαίνεται να έρχεται με καλή πρόθεση, να ρωτήσει και να μάθει. Και ερωτά τον Ιησού Χριστό τι πρέπει να κάνει για να κληρονομήσει την αιώνιο ζωή: «Τι ποιήσω ίνα ζωήν αιώνιον κληρονομήσω».

Γνωρίζουμε, βέβαια, ότι και οι Ιουδαίοι, σύμφωνα με την διδασκαλία του Μωσαϊκού Νόμου και των Προφητών, πίστευαν στον Ένα και αληθινό Θεό, εν αντιθέσει με όλους τους άλλους λαούς, ότι πίστευαν επίσης, στην αθανασία της ψυχής και επομένως, και στην άλλη, την μετά θάνατο αιώνιο ζωή. Έρχεται, λοιπόν, αυτός ο Ιουδαίος και κάνει αυτήν την ερώτηση στον Κύριο. Τι να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνιο ζωή;

Ας έλθουμε τώρα ο καθένας μας στον εαυτό του. Έχουμε εμείς αυτό το ενδιαφέρον για την μετά θάνατο ζωή; Σκεπτόμεθα ότι όλοι μας ανεξαιρέτως γι' αυτήν προοριζόμεθα; Κάνουμε αυτό το ερώτημα εμείς στον εαυτό μας ή δεν θέλουμε ούτε να το σκεφθούμε; Και αν αυτός ο Ιουδαίος πίστευε και ενδιαφερέτο στηριζόμενος στο Νόμο του Μωϋσέως και τα διδάγματα των Προφητών, πόσο περισσότερο θα έπρεπε να απασχολεί εμάς τους Χριστιανούς αυτή η σκέψη, που έχουμε τώρα τον ίδιο το Θεό, τον Ιησού Χριστό, να μας διδάσκει, να εφιστά την προσοχή μας στο σπουδαιότατο αυτό ζήτημα.

Πλήθος παραβολών του Κυρίου αναφέρεται στη Βασιλεία των Ουρανών. Κάθε λόγος Του την αιώνιο ζωή προϋποθέτει. Για να μας εξασφαλίσει αυτή την αιώνιο ζωή σταυρώθηκε. Ανέστη και ανελήφθη λέγοντας μας ότι ανεβαίνει στους ουρανούς, για να εξασφαλίσει εκεί θέσεις για όλους μας: «Εν τη οικία του πατρός μου, είπε, μοναί πολλάι εισίν, ει δε μη, είπον αν υμίν, πορεύομαι ετοιμάσαι τόπον υμίν».

Τόποι για να μείνετε υπάρχουν πολλοί, τόποι διαμονής, και εγώ πηγαίνω με την ανάληψη μου να σάς τους ετοιμάσω και σάς περιμένω εκεί.

Μεγαλύτερη παρηγοριά δεν θα μπορούσε να υπάρξει για τον άνθρωπο, ότι δεν θα χαθεί, δεν θα εξαφανισθεί μέσα στο χώμα του τάφου, αλλά θα ζήσει ζωή αιώνια και καμιά άλλη φροντίδα μας δεν θα έπρεπε να είναι ζωηρότερη από την φροντίδα μας να εξασφαλίσουμε ένα τόπο στην άλλη ζωή.

Αλλά ας επανέλθουμε στην ερώτηση του Ιουδαίου. Τι του απάντησε ο Κύριος; Του συνέστησε να τηρεί πιστά τις εντολές του Θεού και του υπενθύμισε μερικές από τις εντολές του Θεού και του υπενθύμισε μερικές από αυτές. Και αυτός με χαρά απάντησε στον Ιησού Χριστό: Κύριε, του λέγει, εγώ αυτά τα τηρώ από τα παιδικά μου χρόνια, μήπως όμως χρειάζεται και κάτι άλλο; Και του απαντά ο Κύριος: Πράγματι, «έτι εν σοι λείπει», ένα ακόμα σου λείπει. Να πουλήσεις και να μοιράσεις

στους φτωχούς την περιουσία σου. Τότε θα αποκτήσεις θησαυρούς στους ουρανούς και θα κερδίσεις την αιώνιο ζωή.

Δεν περίμενε αυτή την απάντηση. Ήταν πολύ πλούσιος και προσκολλημένος στην περιουσία του. Αυτό δεν μπορούσε να το κάνει. Έβαλε το κεφάλι του κάτω στεναχωρημένος και εγκατέλειψε τον Ιησού. Τον βλέπει ο Κύριος να απομακρύνεται και λέγει με λύπη σ' αυτούς που βρίσκονταν εκεί: «Δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εισελεύονται εις την Βασιλείαν του Θεού».

«Άραγε πόσοι από εμάς τους σημερινούς Χριστιανούς είμαστε στην ίδια θέση, αιχμάλωτοι, δέσμιοι, όχι μόνο στα πλούτη, αλλά και σε πάθη και αδυναμίες και πρόσωπα και αμαρτήματα που μας κάνουν ανίκανους να ακολουθήσουμε τον Σωτήρα μας! «Δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εισελεύονται εις την βασιλείαν του Θεού».

Όχι μόνο δύσκολο, αλλά κακό. Να χάνεις για τα προσωρινά πλούτη, τα αιώνια αγαθά. Τα χρήματα και κτήματα και αν ακόμη τα απέκτησες με τίμια μέσα και με τον ιδρώτα σου, το ξέρεις ότι δεν θα τα πάρεις μαζί σου. Ούτως ή άλλως εδώ θα τα αφήσουμε, αλλά δεν είναι κρίμα αυτά να γίνουν η αιτία να χάσουμε και την αιώνιο ζωή μας, αλλά και να τιμωρηθούμε από τον Θεό, γιατί αφήσαμε αυτά να μας αιχμαλωτίσουν, να κυριεύσουν τη ψυχή μας!

Και θα πρέπει, λοιπόν, ένας πλούσιος να καταδικαστεί επειδή είναι πλούσιος και να χάσει την αιώνιο ζωή; Όχι. Υπάρχει τρόπος: Να ξέρει ότι δεν έχει κανένα δικαίωμα να απολαμβάνει αυτός μόνος και τα παιδιά του τα αγαθά που του έδωσε ο Θεός. Του τα έδωσε ο Θεός σαν διαχειριστή που θα δώσει λογαριασμό της διαχειρίσεως τους. Να ζήσει αυτός, η οικογένεια του, αλλά να ζήσουν και άλλοι, που για τον ένα ή άλλο λόγο έχουν ανάγκη προστασίας, όπως άρρωστοι, άνεργοι, ορφανά, ξένοι, πρόσφυγες, γέροντες. Να κάνει ότι έκαμε ο Αβραάμ που φιλοξενούσε ξένους, που ήταν πλούσιος αλλά και δίκαιος. Ότι έκαμαν οι Άγιοι της Εκκλησίας μας. Ότι έκαμαν τόσοι και τόσοι που μας χάρισαν γηροκομεία, νοσοκομεία, ορφανοτροφεία και διάφορα άλλα φιλανθρωπικά Ιδρύματα. Είθε να μας βοηθήσει ο Θεός να δούμε το αιώνιο συμφέρον μας.

Γιώργος Σαββίδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΣΚΟΠΟΥ
(Συνέχεια από τη σελίδα 107)

«... Πρέπει λοιπόν να υπομένει κανένας τους κόπους της προσευχής και της νηστείας και των άλλων έργων με πολλή ευχαρίστηση κι αγάπη κι ελπίδα και να πιστεύει ότι τα άνθη και οι καρποί των κόπων είναι ενέργειες του Πνεύματος. Αν σκέφτεται κανένας αυτά κι αποδίδει τα πάντα στους κόπους αντί να κερδίσει τους ολοκάθαρους εκείνους καρπούς του γεννιέται αλαζονεία και μεγάλη ιδέα κι όταν αυτά τα πάθη παρουσιαστούν σαν ένα σάπισμα μέσα στις ψυχές των ράθυμων χαλούν και καταστρέφουν τους κόπους.

Τι πρέπει να κάνει λοιπόν όποιος ζει για το Θεό και για την ελπίδα εκείνου; Να υπομένει μ' ευχαρίστηση τους αγώνες για την αρετή, που προξενούν τη λύτρωση της ψυχής από τα πάθη και την άνοδο στο ακρότατο ύψος των αρετών, η ελπίδα όμως της τελειότητας να πιστεύει ότι στηρίζεται σ' Εκείνον και στην φιλανθρωπία Εκείνου. Γιατί, αν προετοιμαστεί μ' αυτό τον τρόπο και απολαύσει τη χάρη Εκείνου στον όποιο έχει πιστέψει, τότε αγωνίζεται δίχως κόπο περιφρονώντας την κακία του εχθρού, επειδή δεν έχει σχέση μ' αυτόν κι έχει λυτρωθεί από τα πάθη του με τη χάρη του θεού. Όπως δηλαδή εκείνοι που με τη ραθυμία τους προς τα καλά εισάγουν στη φύση τους τα πονηρά πάθη και ζώντας με χαρά μέσα σ' αυτά τα πράττουν εύκολα, απολαμβάνοντας σα να ήταν μια έμφυτη ηδονή και δικό τους προνόμιο, και το φθόνο και την πορνεία και τα υπόλοιπα μόρια της αντίθετης κακίας, έτσι και οι εργάτες του Χριστού και της αλήθειας, τόσο με την πίστη τους όσο και με τους κόπους της αρετής δέχονται τα πάνω από τη φύση αγαθά από τη χάρη του Πνεύματος, απολαμβάνουν με ανείπωτη ηδονή και πράττουν δίχως κόπο την άδολη και αμετάβλητη αγάπη, την αναλλοίωτη πίστη, τη σταθερή ειρήνη, την πραγματική αγαθότητα και όλα τα άλλα, με τα οποία η ψυχή γίνεται καλύτερη και δυνατότερη από την κακία του εχθρού και έτσι προσφέρεται ως κατοικία καθαρή στο προσκυνητό και άγιο Πνεύμα. Από αυτό παίρνει την αθάνατη ειρήνη του Χριστού και με αυτήν συνδέεται και προσκολλάται στον Κύριο, και, αφού λάβει τη χάρη του Πνεύματος και προσκολληθεί στον Κύριο και γίνει μαζί του ένα πνεύμα, δεν κάνει μονάχα εύκολα τα έργα της δικής της αρετής χωρίς ν' αγωνίζεται καθόλου κατά του εχθρού, αφού είναι ανώτερη από τις επιβουλές του, αλλά, το μεγαλύτερο από όλα, δέχεται επάνω της τα πάθη του Σωτήρα κι εντρυφά σ' αυτά περισσότερο από ό,τι οι εραστές της ζωής αυτής χαίρονται τις τιμές και τις δόξες και τα αξιώματα που προσφέρουν οι άνθρωποι. Γιατί για το Χριστιανό που προχώρησε με την ενάρετη πολιτεία του και με τη δωρεά του αγίου Πνεύματος στο μέτρο της νοητής ηλικίας κατά τη χάρη που του δόθηκε, δόξα και τρυφή και απόλαυση μεγαλύτερη από κάθε ηδονή είναι να επισύρει το μίσος για χάρη του Χριστού, να τον διώχνουν, να υπομένει κάθε προσβολή και κάθε ντρόπιασμα για χάρη της πίστης του στο Θεό. Αφού όλη η ελπίδα του Χριστιανού αυτού είναι στην ανάσταση και στα μελλοντικά αγαθά, όποια προσβολή κι αν του γίνει και όλες οι μαστιγες και οι διωγμοί και τα άλλα παθήματα μέχρι το σταυρό, είναι όλα τρυφή και ανάπαυση κι εγγύηση των ουράνιων θησαυρών. Γιατί λέει, «μακάριοι είστε όταν σας κατηγορήσουν και σας κυνηγήσουν όλοι οι άνθρωποι και σας απευθύνουν και δεχτείτε κάθε κακολογία ψεύτικη για χάρη μου. Να χαίρεστε και να ευφραίνεστε, γιατί ή αμοιβή σας θα είναι στον ουρανό μεγάλη». Και ο Απόστολος λέει: «κι όχι μονάχα αυτό, αλλά και να καυχιέστε στις θλίψεις σας». Και σε άλλο σημείο: «με πολλή ευχαρίστηση λοιπόν θα καυχηθώ για της ταλαιπωρίες μου, για να κατασκηνώσει σ' εμένα η δύναμη του Χριστού. Γι' αυτό χαίρομαι για τα παθήματά μου, για τις βρισιές, τις θλίψεις, τις φυλακές. Γιατί, όταν φαίνομαι αδύναμος, τότε είμαι δυνατός». Αλλά και πάλι «ως υπηρέτες με την πολλή υπομονή μας». Γιατί αυτή η χάρη του αγίου Πνεύματος, αφού κατέλαβε ολόκληρη την ψυχή και γέμισε το κατοικητήριο με χαρά και δύναμη, κάνει ευχάριστα στην ψυχή τα παθήματα του Κυρίου, εκτοπίζοντας την αίσθηση της παρούσας οδύνης με την ελπίδα των μελλοντικών.

Επειδή λοιπόν πρόκειται ν' ανεβείτε σε τόσο ψηλό σημείο δύναμης και δόξας με τη βοήθεια του Πνεύματος, γι' αυτό να πολιτεύεστε με τέτοιο τρόπο, να υπομένετε δηλαδή κάθε κόπο και κάθε αγώνα με χαρά, για να φανείτε άξιοι της επιδημίας ανάμεσά μας του Πνεύματος και της από κοινού με το Χριστό κληρονομιάς. Καμιά χαύνωση να μη σας κυριεύει ούτε να σας παραλύει η ραθυμία, ώστε ούτε εσείς να πέσετε ούτε στους άλλους να δώσετε αιτία να αμαρτήσουν. Αν όμως κάποιος δεν έχουν ακόμα τη δύναμη για την άκρα προσευχή ούτε το ζήλο και τη δύναμη που

απαιτεί το θέμα αυτό και μένουν πίσω στην αρετή αυτή, ας εφαρμόζουν την υπακοή κατά τη δύναμή τους στα άλλα· ας διακονούν πρόθυμα, ας εργάζονται με ζήλο, ας υπηρετούν με χαρά, όχι με αμοιβή τους την τιμή, ούτε για χάρη ανθρωπίνης δόξας· μην υποχωρείτε από αδυναμία ή ραθυμία στους κόπους ούτε σα να υπηρετείτε ξένα σώματα και ψυχές, αλλά να σκέφτεστε ότι υπηρετείτε δούλους του Χριστού, σπλάχνα δικά σας, για να φανεί το έργο σας καθαρό και άδολο στα μάτια του Κυρίου. Και κανένας να μην προφασίζεται προκειμένου για την επίδοση στα καλά έργα, ότι είναι αδύνατος να επιτελεί εκείνα που σώζουν την ψυχή. Γιατί ο Θεός δεν προστάζει στους δούλους του τίποτε το αδύνατο. Έδειξε τόσο άφθονη και πλούσια σε όλους την αγάπη και την αγαθότητα της θεότητας του, ώστε παραχώρησε κατά το θέλημα καθενός τη δύναμη να πράττει κάποιο αγαθό και κανένας από όσους ενδιαφέρονται να σωθούν να μη στερηθούν τη δυνατότητα της σωτηρίας. «Όποιος προσφέρει», λέει, «ένα ποτήρι νερό μονάχα σε κάποιον ως μαθητή μου, σας βεβαιώνω, δε θα χάσει την αμοιβή του».

Τι είναι δυνατότερο από αυτή την εντολή; Ένα ποτήρι νερό αμείβεται με μισθό στον ουρανό. Πρόσεξε πόσο αμέτρητη είναι η φιλανθρωπία· «εφόσον κάνετε έτσι σ' έναν από αυτούς, το κάνετε σ' εμένα». Μικρό είναι ό,τι σου ζήτησε, είναι όμως μεγάλο το κέρδος της υπακοής σου και σου ανταποδίδεται πλούσια κοντά στο Θεό. Ωστε δε σου ζητά τίποτε πάνω από τη δύναμή σου, αλλ' είτε κάνεις κάτι μικρό είτε κάτι μεγάλο, ακολουθεί ο μισθός ανάλογα με την προαίρεσή σου. Αν το έπραξες στο όνομα και με φόβο Θεού, σου ήρθε η δωρεά λαμπρή και αναφαίρετη. Αν όμως το έπραξες για να επιδειχτείς στους ανθρώπους και να δοξαστείς από αυτούς, άκουσε τι σου λέει με όρκο ο ίδιος ο Κύριος· «σας βεβαιώνω, απέχουν πολύ από την αμοιβή». Για να μην το πάθομε λοιπόν αυτό, παραγγέλλει στους μαθητές και μέσω αυτών σ' εμάς· «προσέχετε, μην κάνετε την ελεημοσύνη σας ή την προσευχή σας ή τη νηστεία σας μπροστά στους ανθρώπους· ειδημή, δεν έχετε ανταμοιβή από τον Πατέρα σας στον ουρανό». Έτσι παραγγέλλει ν' αποστρεφόμεστε και ν' αποφεύγομε αυτούς τους θνητούς και τους επαίνους από θνητούς και τη δόξα που σβήνει και ξεφεύγει από μας και να ζητούμε εκείνη μόνο που ούτε το κάλλος της μπορούμε να περιγράψομε ούτε που τελειώνει να βρούμε. Με αυτήν θα μπορούσαμε κι εμείς να δοξάζομε τον Πατέρα και τον Υιό και το άγιο Πνεύμα τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

**ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8^{ος} Σελ. 345 – 351)**

ΔΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τρίτη	2 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΧΕΛΕΙΑ
Τετάρτη	3 Νοεμβρίου	:	ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Κυριακή	7 Νοεμβρίου	:	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Κυριακή	7 Νοεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΛΕΜΟΝΑ
Δευτέρα	8 Νοεμβρίου	:	ΑΝΩΓΥΡΑ
Δευτέρα	8 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΧΛΩΡΑΚΑ, Γηροκομείο
Τετάρτη	10 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΛΑΣΑ
Πέμπτη	11 Νοεμβρίου	:	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ
Κυριακή	14 Νοεμβρίου	:	ΑΡΣΟΣ
Σάββατο	20 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα
Κυριακή	21 Νοεμβρίου	:	ΠΕΓΕΙΑ
Πέμπτη	25 Νοεμβρίου	:	ΤΑΛΑ
Κυριακή	28 Νοεμβρίου	:	ΔΡΟΥΣΙΑ
Δευτέρα	29 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΕΜΠΑ
Τρίτη	30 Νοεμβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παρασκευή	5 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Σάββατο	6 Νοεμβρίου	:	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Κυριακή	7 Νοεμβρίου	:	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ
Κυριακή	7 Νοεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΧΟΛΙ
Δευτέρα	8 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Τρίτη	9 Νοεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Τετάρτη	10 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ
Σάββατο	13 Νοεμβρίου	:	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
Κυριακή	14 Νοεμβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Σάββατο	20 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΓΙΟΛΟΥ
Κυριακή	21 Νοεμβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα
Τετάρτη	24 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ
Κυριακή	28 Νοεμβρίου	:	ΣΙΜΟΥ
Δευτέρα	29 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Τρίτη	30 Νοεμβρίου	:	ΕΜΠΑ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Δευτέρα	1 Νοεμβρίου	:	ΜΗΛΙΟΥ
Τρίτη	2 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
Τετάρτη	3 Νοεμβρίου	:	ΜΕΣΑΝΑ
Κυριακή	7 Νοεμβρίου	:	ΜΕΣΑΝΑ
Κυριακή	7 Νοεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΧΟΛΙ
Πέμπτη	11 Νοεμβρίου	:	ΠΕΝΤΑΛΙΑ
Παρασκευή	12 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
Κυριακή	14 Νοεμβρίου	:	ΚΟΙΛΗ
Κυριακή	21 Νοεμβρίου	:	ΓΙΟΛΟΥ
Τετάρτη	24 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΤΑΛΑ
Πέμπτη	25 Νοεμβρίου	:	ΦΥΤΕΥΚΙΑ
Κυριακή	28 Νοεμβρίου	:	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 7 Νοεμβρίου : ΜΕΣΟΓΗ

Κυριακή 14 Νοεμβρίου : ΛΑΣΑ

Κυριακή 21 Νοεμβρίου: ΑΡΜΟΥ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 14 Νοεμβρίου : ΚΟΥΚΛΙΑ

Κυριακή 21 Νοεμβρίου : ΧΟΥΛΟΥ

Κυριακή 28 Νοεμβρίου : ΛΕΜΠΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 7 Νοεμβρίου : ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 14 Νοεμβρίου: ΠΑΝΑΓΙΑ

Κυριακή 28 Νοεμβρίου: ΕΛΕΔΙΩ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΔΗΣ

Κυριακή 7 Νοεμβρίου : ΕΜΠΑ

Κυριακή 28 Νοεμβρίου : ΚΟΝΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 7 Νοεμβρίου: ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

Κυριακή 14 Νοεμβρίου: ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ

Κυριακή 21 Νοεμβρίου: ΜΑΝΔΡΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010

ΕΤΟΣ ΛΑ΄

ΑΡ.366

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. ε΄ 22 – 26, στ΄ 1-2

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιγ΄ 10 - 17

5 Δεκεμβρίου 2010

«Και ιδού γυνή ην πνεύμα έχουσα ασθενείας έτη δέκα και οκτώ...»

Ήταν μακροχρόνια και βασανιστική η ασθένεια της γυναίκας της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής. Υπέφερε για δεκαοκτώ χρόνια, μιαν ολόκληρη ζωή. Και η αρρώστια της ήταν βαριά «Ην συγκύπτουσα και μη δυναμένη ανακύψαι εις το παντελές». Ήταν καμπουριασμένη και δεν μπορούσε καθόλου να ανορθωθεί.

Θα αναζήτησε, ασφαλώς, τη θεραπεία της σε νοσοκομεία και γιατρούς. Το ποθούμενο, όμως, ήλθε από τον Χριστό, ως επιβράβευση της μακροχρόνιας υπομονής και της πίστης της: μιας πίστης που, παρά την σωματική παραμόρφωση, δεν της επέτρεπε να μένει μακριά από τη συναγωγή την ημέρα του Σαββάτου.

Θα μπορούσαμε να σταθούμε και να εξετάσουμε τη μεγάλη πίστη και την μακροχρόνια υπομονή της γυναίκας αυτής. Θα μπορούσαμε να μελετήσουμε και την υποκριτική στάση του αρχισυναγώγου, καθώς και την ορθή χρήση της αργίας του Σαββάτου. Στα λίγα λεπτά, όμως, του κηρύγματος, ας δούμε το θέμα της ασθένειας και τη θεραπείας της, μέσα από το πρίσμα της Αγίας Γραφής.

Η ασθένεια, με τους πόνους που τη συνοδεύουν, συνιστά ένα πρόβλημα για τους ανθρώπους όλων των εποχών, που αναζητούν την αιτία της, τη σημασία της και τρόπους υπέρβασής της. Κάποιοι αποδίδουν την ταλαιπωρία του ανθρώπου από τις ασθένειες σε πονηρά πνεύματα και κακοποιές δυνάμεις που πρέπει να εξευμενισθούν με προσφορές και θυσίες. Αυτοί ενστερνίζονται την αντίληψη της μαγείας. Άλλοι υποστηρίζουν ότι τα αίτια των ασθενειών εξηγούνται επιστημονικά και επομένως η θεραπεία είναι θέμα της επιστήμης και μόνο. Αυτοί υιοθετούν την αντίληψη του ορθολογισμού.

Η Αγία Γραφή, χωρίς να αγνοεί αυτές τις θεωρίες, εξετάζει την ασθένεια και τη θεραπεία μέσα στα πλαίσια του θεϊκού σχεδίου για τη σωτηρία των ανθρώπων. Στο ερώτημα πώς ο παντοδύναμος αλλά και πανάγαθος και φιλόανθρωπος Θεός επιτρέπει τις ασθένειες και τη δυστυχία, που αυτή συνεπάγεται, η απάντηση δίνεται με ένα άλλο ερώτημα: «Τις έγνω νουν Κυρίου ή τις σύμβουλος αυτού εγένετο;» Ποιος, δηλαδή, γνώρισε τη σκέψη του Θεού ή ποιος μπόρεσε να γίνει σύμβουλός του;

Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος οφείλει να γνωρίσει τα όρια του, ότι δηλαδή, ως δημιουργήμα, είναι ύπαρξη με περιορισμένες δυνατότητες, σε σχέση με τον Θεό, και να αναγνωρίσει την παντοδυναμία του Θεού, προς τον οποίο πρέπει να προσβλέπει με εμπιστοσύνη. Από την άλλη, βέβαια, δεν θα πρέπει να παραθεωρείται η δύναμη της αμαρτίας που απομάκρυνε τον άνθρωπο από την πηγή της ζωής και τον υπέταξε στο νόμο της φθοράς.

Παράλληλα η Αγία Γραφή αποδίδει και θετικά στοιχεία στην ασθένεια, διδάσκοντας τον πιστό να αναζητεί, πίσω από τον πόνο που αυτή προκαλεί, και άλλες παιδαγωγικές κινήσεις του Θεού. Ο Απ. Παύλος αποδίδει την ταλαιπωρία του από την ασθένεια, που τον βασάνιζε, στο σχέδιο του Θεού να του περιστείλει τον εγωισμό. «Εδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί... ίνα με κολαρίζη, ίνα μη υπεραίρωμαι» λέγει. Στην παράκληση του Παύλου για θεραπεία, ο Θεός απαντά: «Αρκεί σοι η χάρις μου, η γαρ δυνάμις μου εν ασθενεία τελειούται». Σου αρκεί δηλ. η χάρη μου, γιατί η δύναμη μου φανερώνεται στην πληρότητά της μέσα από αυτή την αδυναμία σου.

Η Αγία Γραφή, πάλιν, διδάσκει ότι οι ποικίλες θλίψεις και ταλαιπωρίες εδραιώνουν τον άνθρωπο στην πίστη, αφού «η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς ου κατασχύνει»

Στην Ιστορία της ανθρωπότητας αναφέρονται περιπτώσεις παρέμβασης του Θεού με σκοπό τη σωτηρία των ανθρώπων. Η παρέμβαση αυτή του Θεού αποσκοπεί στο να βοηθήσει τους ανθρώπους να ξεπεράσουν τις συνέπειες της υποταγής τους στους νόμους της φθοράς, εξ αιτίας των αμαρτιών τους και της διακοπής της κοινωνίας τους μαζί του. Οι θαυματουργίες του, τόσο στους χρόνους της Παλαιάς, όσο και της Καινής, Διαθήκης, αυτό τον σκοπό έχουν. Το βλέπουμε ξεκάθαρα στον Χριστό, όταν θεραπεύει πρώτα την αμαρτία, αποκαθιστώντας την κοινωνία του ανθρώπου με το Θεό, και ύστερα χαρίζει τη σωματική υγεία. Κι ακόμα προτρέπει τον κάθε θεραπευόμενο: «ίδε υγιής γέγονας μηκέτι αμάρτανε».

Ένας από τους κυριότερους σκοπούς των συχνών θεραπειών, που ενεργούσε ο Χριστός, ήταν να αποδείξει ότι έφτασε η επηγγελμένη Μεσσιανική εποχή και αρχίζει η αναίρεση της αθλιότητας και του πόνου της παρουσίας ζωής που είναι το αποτέλεσμα της διακοπής της σχέσης του ανθρώπου με τον Θεό. Γι' αυτό και σήμερα «επέθηκεν αυτή (τη γυναικί) τας χείρας» και «παραχρήμα ανωρθώθη και εδόξασε τον Θεόν». Την έλυσε από τα δεσμά του σατανά επαναφέροντάς την στη σχέση με το Θεό.

Η απαλλαγή από τη φθορά επρόκειτο να ήταν ο σκοπός και του κηρύγματος της Εκκλησίας. Ο ίδιος ο Χριστός ανέφερε ότι μεταξύ των σημείων, που θα εβεβαίωναν τη γνησιότητα του κηρύγματος των απεσταλμένων του, ήταν ότι «επί αρρώστους χείρας επιθήσουσι, και καλώς έξουσιν» (Μαρκ. 16,18). Η θεραπεία ασθενών γίνεται στο όνομά του και με τη δύναμή του. Ωστόσο οι θεραπείες γίνονται όταν υπάρχουν και οι απαραίτητες, για τον Θεό, προϋποθέσεις. Κύρια προϋπόθεση που ελκύει τη θεραπευτική χάρη του Θεού είναι η πίστη, κατά τον συνήθη λόγο του Χριστού: «η πίστις σου σέσωκέ σε». Την πίστη, βέβαια, συνοδεύουν και άλλες αρετές, όπως η ταπείνωση, η υπακοή, η μετάνοια.

Κατά τις ανεξιχνίαστες, λοιπόν, βουλές του Υψίστου και κατά τον απρόσιτον «νον Κυρίου», πάσχει για δεκαοκτώ χρόνια η σημερινή συγκύπτουσα. Δεν την απέλιπε όμως η πίστη. Κι αξιώθηκε της θεραπείας από τα χέρια του ίδιου του Κυρίου. Ας γίνει, η γυναίκα αυτή, παράδειγμα πίστης, εγκαρτέρησης και υπομονής και για μας, που δοκιμαζόμαστε από θλίψεις και ασθένειες στον κόσμο τούτο.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφες. ε' 8 - 19

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ' 16 – 24

12 Δεκεμβρίου 2010

«Μιμηθησώμεθα το πράον, το άκακον, το απλούν, το φιλόανθρωπον, τον περι πάντα σοφόν»

Η καθημερινή ανάμνηση κάποιου ή κάποιων αγίων της θριαμβεύουσας Εκκλησίας μας, αποτελεί ασφαλώς απόδοση οφειλόμενης τιμής για την ζωή τους και τους αγώνες τους προς κατάκτηση της αρετής. Ωστόσο προσφέρει κυρίως σε μας τους πιστούς, που ζούμε αγωνιζόμενοι στην στρατευόμενη Εκκλησία, την ευκαιρία να γνωρίσουμε την ζωή τους που παρουσιάζεται μπροστά μας σαν ένα φωτεινό παράδειγμα. Να γίνουμε και εμείς *«φως εν Κυρίω»*.

Γιατί αυτοί είναι οι αθλητές της ζωής που κέρδισαν δίκαια έπαθλα των αγώνων τους με την αέναη προσπάθειά τους να ζήσουν την ενάρετη ζωή. Έζησαν μια ζωή χριστιανική βασισμένη στις εντολές του Χριστού με καθημερινή αγωνιστική συνέπεια και σταθερότητα στον στόχο τους.

Καλείται λοιπόν ο κάθε πιστός αποβλέποντας προς τους αγίους της θρησκείας μας, να διαπιστώσει την δυνατότητα που έχει ο αμαρτωλός άνθρωπος να ξεπεράσει τις αδυναμίες του και να πετύχει να πλησιάσει και να μιμηθεί τα πρότυπα των αγίων που στη ζωή τους ακολούθησαν το θέλημα του Κυρίου μας.

Ένα τέτοιο παράδειγμα για μίμηση, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι ο άγιος Σπυρίδων, ο Τριμυθούντος και θαυματουργός, όπως προσονομάζεται και μνημονεύεται και τιμάται από την Εκκλησία μας. Ένας ξεχωριστός ανάμεσα στους αγίους που γέννησε η Κύπρος και έζησε τα χρόνια των μεγάλων αγώνων της Εκκλησίας για να καθορίσει το δογματικό περιεχόμενο της πίστης μας. Είναι αυτός, *«το κλέος»*, η δόξα *«των ορθοδόξων, ο θείος νους»*, που με την εμπνευσμένη σοφία του αντιμετώπισε την αίρεση του αιρεσιάρχου Αρείου κατά την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο, καθορίζοντας *«τον Λόγον ομοούσιον και συνάναρχον τω Πατρί»*. Σ' αυτή την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο συντάχθηκε η βάση του συμβόλου της πίστεώς μας, του Πιστεύω, όπως μονολεκτικά το ονομάζουμε. Αλλά ο άγιος Σπυρίδων, έγινε γνωστός εκτός των άλλων, ακόμη και από την εποχή εκείνη, και για την αγιότητά του αλλά και τα σημαντικά θαύματά του. Περιλαμβάνονται ανάμεσα σ' αυτά κατά τον υμνωδό, *«ηδέα θαύματα και πράξεις θάνατοι»*. Θαύματα που προκάλεσαν ικανοποίηση και πράξεις που παρέμειναν αθάνατες. Σημειώνει ακόμη ότι μετέβαλε *«όφιν εις χρυσούν»*, ή ότι είναι ο *«εγείρας νεκρούς»*. Περιγράφοντας ο υμνωδός, τον άγιο μας, καλεί όλους εμάς, όπως *«μιμηθησώμεθα το πράον, το άκακον, το απλούν, το φιλόανθρωπον, τον περι πάντα σοφόν»*, και αυτόν που *«εν αρχιερεύσι φως έλαμψεν»*. Πραγματικός άγιος. Με αυτές τις λέξεις απαριθμεί και εκθέτει ο υμνωδός τον πλούτο των αρετών του. Εδώ ακριβώς στηρίζεται και η ελπίδα του καθένα από εμάς, ότι

μπορούμε και εμείς αγωνιζόμενοι να φτάσουμε ή τουλάχιστον να πλησιάσουμε την αγιότητα. Τη φήμη του θαυματουργού και του αγίου, την είχε αποκτήσει ήδη ενώ ακόμη ζούσε, γι' αυτό συνέρρεαν πολλοί πιστοί. Και όταν μετά πολλές περιπλανήσεις το σκήνωμα του κατέληξε με ασφάλεια στην Κέρκυρα, συνέρρεαν και συρρέουν εκεί πολλοί για να το προσκυνήσουν, στον περίλαμπρο ναό τον αφιερωμένο στο όνομά του, με πίστη στην θαυματουργική του δύναμη.

Για μας, τους απλούς πιστούς, αγαπητοί μου, δέος προκαλεί η περιγραφή του υμνωδού για τα χαρακτηριστικά και τις αρετές του αγίου μας. Προβάλλεται προς μίμηση, όπως αναφέραμε στην αρχή, αλλά πλημμυρίζει την ψυχή μας αγχώδης αμφιβολία για τις περιορισμένες δυνατότητες που θεωρούμε ότι διαθέτουμε. Θεωρούμε ότι είναι αδύνατο απλώς να πλησιάσουμε ένα άγιο, οποιονδήποτε και ακόμη περισσότερο, τον άγιο Σπυριδωνα με τις τόσο πολλές και μεγάλες του αρετές. Ήταν ωστόσο και αυτός ένας άνθρωπος, με τις ίδιες αδυναμίες που έχουμε όλοι μας. Είχε όμως και τις ίδιες δυνατότητες αγιότητας όπως έχουμε και όλοι εμείς. Και πάνω από όλα είχε την βοήθεια του Θεού. Γιατί, με τη βοήθειά Του, όλοι μπορούμε να γίνουμε άγιοι. Άγιος δεν σημαίνει αναμάρτητος. Αναμάρτητος είναι μόνο ο Θεός. Την αγιότητα μπορούμε να την κατακτήσουμε όλοι. Αρκεί να το θελήσουμε. Αλλά η αγιότητα δεν είναι μια στατική κατάσταση, που χαρίζεται. Είναι το αποτέλεσμα μιας συνεχούς και ακατάπαυστης σταθερής αγωνιστικής προσπάθειας για την κατάκτηση της αρετής. Είναι η αντιμετώπιση του κακού μας εαυτού. Είναι η επιλογή ανάμεσα σ' αυτό που εύκολα και χωρίς αναστολές μας οδηγεί μακράν του θείου θελήματος, ενώ από την άλλη πλευρά μπορεί να μας φέρει στο δρόμο του ευαγγελίου. Και δεν είναι μόνο οι επιλογές και αποφάσεις για μεγάλα και σπουδαία έργα και σκέψεις. Μερικές μικρές και απλές λεπτομέρειες μπορεί να χαρακτηρίσουν τη ζωή μας, ενάρετη ή αμαρτωλή. Ακόμη είναι και η καρποφορία σε έργα αγαθά. Καλεί τους Εφεσίους ο Απόστολος Παύλος λέγοντας: *«Περιπατείτε», «εν πάση αγαθωσύνη και δικαιοσύνη και αληθεία».*

Ασφαλώς δεν φαίνεται να είναι τόσο απλό και εύκολο να ακολουθούμε σταθερά το νόμο του Θεού. Είναι αδύνατο να αποφύγουμε την αμαρτία αν και μόνο μια στιγμή είναι η ζωή μας. Εκείνο όμως που ασφαλώς μπορούμε να πετύχουμε είναι να σηκωθούμε αμέσως ύστερα από μια πτώση, από ένα λάθος, από μια αμαρτία. Στην προσπάθειά μας αυτή έχουμε και τη συμπαράσταση και τη δύναμη του Θεού-Πατέρα. Άλλωστε και Εκείνος μάς θέλει όλους αγίους, ακόμη και από την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης. *«Άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιός ειμι».* Γιαυτό μας καλεί και στο μεγάλο δείπνο, που ακούσαμε, αγαπητοί μου, στην σημερινή ευαγγελική περικοπή. Μας θέλει όλους. Με διάφορους τρόπους και επανειλημμένους μας στέλνει προσκλήσεις. Μας ζητά να δεχτούμε την πρόσκλησή Του, να συμμετάσχουμε στο δείπνο της βασιλείας του Θεού. Τι θα απαντήσουμε; Στο χέρι μας είναι.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. ια΄ 9-10, 32-40

Ευαγγέλιο: Ματθ. α΄ 1-25

19 Δεκεμβρίου 2010

«Βίβλος γενέσεως Ιησού Χριστού, υιού Δαυίδ, υιού Αβραάμ»

Ό, τι υπόσχεται ο Θεός, γίνεται πραγματικότητα. «Πιστός ο επαγγειλάμενος», αξιόπιστος στις υποσχέσεις του ο Θεός, λέγει ο απόστολος Παύλος. Μας υπενθυμίζουν οι ημέρες αυτές, την αξιοπιστία του Θεού, διότι η Γέννησις του Σωτήρος Χριστού, την οποία προετοιμαζόμαστε να γιορτάσουμε αποτελεί εκπλήρωση της βαρυσήμαντης, της σωστικής για τον άνθρωπο υποσχέσεως του Θεού, ότι θα έστελλε στον κόσμο τον Σωτήρα του κόσμου. Μας θυμίζει την υπόσχεση αυτή του Θεού, τόσο το ιερό Ευαγγέλιο, όσον και το αποστολικό ανάγνωσμα που ακούσαμε σήμερα.

Ευθύς, μετά το προπατορικό αμάρτημα, κατά το οποίο οι Πρωτόπλαστοι Αδάμ και Εύα, περιφρόνησαν την εντολή του Θεού και έδωσαν εμπιστοσύνη στον Διάβολο και έκαμαν το θέλημα του Διαβόλου, υποδουλώθηκαν σ' αυτόν, όχι μόνο αυτοί αλλά και όλο το ανθρώπινο γένος που «ενυπήρχε» σ' αυτούς.

Τους τιμώρησε ο Θεός διώχνοντας τους από τον Παράδεισο, αλλά και με άλλες τιμωρίες που άλλαξαν ριζικά την θέση τους, την κατάσταση τους, με βαριές συνέπειες αιώνιες για το ανθρώπινο γένος, αλλά από τότε, δίνει αμέτρητη αγάπη στο πλάσμα του ο Θεός και την υπόσχεση, ότι θα έσωζε και πάλι τον άνθρωπο συντρίβοντας τον διάβολο και δίνοντας στο ανθρώπινο γένος την σωτηρία.

Αυτή η μεγάλη, η πρώτη, η βαρυσήμαντη υπόσχεση του Θεού ονομάζεται «Πρωτευαγγέλιο», διότι πραγματικά είναι η πρώτη καλή αγγελία, για την σωτηρία του ανθρώπου.

Η υπόσχεση του Θεού έλεγε ότι θα έστελλε στη γη τον Σωτήρα που θα γεννιόταν σαν άνθρωπος από γυναίκα (την Παναγία), για να συντρίψει τον διάβολο που οδήγησε στην καταστροφή τους Πρωτοπλάστους. Γυναίκα η Εύα, έφερε την αμαρτία, γυναίκα τώρα η Παναγία, φέρνει την σωτηρία. Άνθρωπος ο Αδάμ αμάρτησε και τιμωρήθηκε. Θεός και άνθρωπος ο Ιησούς Χριστός, που έφερε αντί του θανάτου τη ζωή, αντί της τιμωρίας την σωτηρία.

Και την υπόσχεση του αυτή ο Θεός, κάθε τόσο την ανανέωνε για να δώσει την παρηγοριά, για να αναζωογονεί την πίστη των γενεών των ανθρώπων, προσθέτοντας και περισσότερες λεπτομέρειες για τον τρόπο της σωτηρίας για τον αναμενόμενο Σωτήρα. Για τούτο οι Προφήτες, αιώνες προ Χριστού, προφήτευσαν όχι μόνο τον ερχομό του Σωτήρος, αλλά και την εξ' οίκου και γενεάς Δαβίδ καταγωγή Του ως ανθρώπου, τον τρόπο της γεννήσεως Του και σχεδόν όλες τις λεπτομέρειες της ζωής Του και του θανάτου και της Αναστάσεως Του και του έργου Του.

Όλα αυτά τα ονόματα που ακούσαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο είναι μάρτυρες της προσδοκίας, της λαχτάρας, με την οποία περίμεναν τον Σωτήρα διά μέσου των αιώνων, φανερώνουν δε και την εξ' οίκου και πατριάς Δαβίδ καταγωγή του, σύμφωνα με τις Προφητείες.

Αλλά και τα ονόματα τα οποία ακούσαμε στο ανάγνωσμα του Αποστόλου είναι μάρτυρες, όχι μόνο της αναμονής, της προσδοκίας του Σωτήρος, αλλά και της θερμής πίστεως με την οποία τον ανέμεναν, Πίστεως με την οποίαν έκαμαν μεγάλα θαύματα, όπως μας τα θύμισε ο Απόστολος Παύλος σήμερα.

Και είναι άξιο παρατηρήσεως, ότι αυτοί οι προ Χριστού, πριν ακόμα έλθει ο Χριστός έκαμαν τα θαύματα αυτά στηριζόμενοι στην πίστη τους, στην υπόσχεση του Θεού. Εμείς που είδαμε τον Χριστό, που ακούσαμε τον ίδιο να διδάσκει, να κάνει θαύματα, να σταυρώνεται για μας, εμείς που πήραμε το όνομα του και λεγόμαστε Χριστιανοί, εμείς που βαφτιστήκαμε στο όνομα Του και τον ονομάζουμε Σωτήρα μας, έχουμε μια τέτοια πίστη; Αυτά θέλει να μας θυμίσει σήμερα η Εκκλησία με το Ευαγγέλιο, τον Απόστολο και τα προεόρτια τροπάρια.

«Επί τη Βηθλεέμ αναχθώμεν τη διανοία», ψάλλει η Εκκλησία. Ας πάμε με την σκέψη μας στη Βηθλεέμ. «Ίνα ίδωμεν θαύμα πάσαν έννοιαν εκπλήττον και συνέχον», για να δούμε αυτό το θαύμα που δεν χωρεί στον νου του ανθρώπου. Να δούμε ότι ήλθε Εκείνος τον οποίον τόσους αιώνες με αγωνία, με πόθο, με πίστη, περίμεναν οι γενεές των ανθρώπων. Και να ακούσουμε το χαρμόσυνο άγγελμα του Αγγέλου: «Ετέχθη υμίν σήμερον Σωτήρ».

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. α΄ 11 – 19

Ευαγγέλιο: Ματθ. β΄ 13 – 23

26 Δεκεμβρίου 2010

«Φωνή εν Ραμά ηκούσθη, θρήνος και κλαυθμός και οδυρμός πολύς» (Ματθ. β΄ 18).

Η Γέννηση του Θεανθρώπου, που αποτελεί έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον κόσμο, δυστυχώς δε βρίσκει την ανάλογη ανταπόκριση από τους ανθρώπους. Εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, η στάση των ανθρώπων απέναντι στο Λυτρωτή είναι είτε αδιάφορη, είτε ακόμα και εχθρική. Ήδη, πριν και κατά τη Γέννηση του Σωτήρος, η ανθρωπότητα παρουσιάζεται ανέτοιμη να δεχθεί το Λυτρωτή της. Η ανθρωπότητα παρουσιάζεται ανέτοιμη και αδιάφορη για την παρουσία του Λυτρωτή. Και αυτή την αδιαφορία, που εκφράζεται έμπρακτα, αποτυπώνει ήδη από την αρχή του Ευαγγελίου του ο Ιωάννης: «Εις τα ίδια ήλθε, και οι ίδιοι αυτόν ου παρέλαβον» (Ιωάν. α΄ 11). Ήρθε στον τόπο το δικό του και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν.

Η αδιαφορία εξελίσσεται σε άρνηση και η άρνηση καταλήγει σε απόρριψη, μίσος και διωγμό. Έτσι, κατά τη Γέννηση θα ανακλιθεί σε φάτνη, επειδή οι άνθρωποι όχι μόνο δεν τον δέχθηκαν σα δικό τους, για να τον φιλοξενήσουν στο σπίτι τους, αλλά ούτε καν σαν ξένο, αφού του αρνήθηκαν θέση στο πανδοχείο. Δικαιολογημένα ο Ευαγγελιστής Λουκάς με πόνο, με πικρία, θα πει πως η Μαριάμ, η Παναγία, γέννησε το γιο της, τον σπαργάνωσε και τον ξάπλωσε στη φάτνη «διότι, ουκ ην αυτοίς τόπος εν τω καταλύματι» (Λουκ. β΄ 7). Γιατί δε βρήκαν μέρος στο πανδοχείο.

Στη συνέχεια η αδιαφορία μετατρέπεται σε μίσος και καταλήγει σε διωγμό και σφαγή από το βασιλιά Ηρώδη, ο δε απόηχος του αγέλαματος της χαράς και της ειρήνης πνίγονται από τις κραυγές των σφαγμένων νηπίων.

Ενώ, λοιπόν, γεννιέται ο Ιησούς, γνωρίζει την αφιλόξενη συμπεριφορά των δικών του ανθρώπων. Στη συνέχεια, ένεκα της φονικής μανίας του Ηρώδη, καταλήγει διωγμένος στην Αίγυπτο. Αλήθεια, τι τραγική ειρωνεία! Σώζει το λαό του από την Αίγυπτο και τώρα καταφεύγει ο ίδιος στην Αίγυπτο για να προφυλαχθεί! Αυτή η έξοδος, αυτή η φυγή, προαναγγέλλει και την έξοδο – φυγή των οπαδών του από την Ιερουσαλήμ κατά το διωγμό τους από τους Ιουδαίους. Μια έξοδος που θα έχει σαν θετικό αποτέλεσμα την αποδοχή της Χριστιανικής διδασκαλίας από τους ειδωλολάτρες.

Έτσι, η Αίγυπτος, για δεύτερη φορά, θα λειτουργήσει σαν έξοδος λυτρωτική. Κατ' αρχάς θα οδηγήσει στην έξοδο – απελευθέρωση των Ιουδαίων από το ζυγό της δουλείας των Αιγυπτίων. Στη συνέχεια η έξοδος του Ιησού θα λειτουργήσει λυτρωτικά για όλο τον ειδωλολατρικό κόσμο. Θα λειτουργήσει ακόμα λυτρωτικά για τον καθένα που περνά την όποια δοκιμασία. Αν ο Κύριος, όντας αθώος, αντιμετώπισε δοκιμασίες, μίσος και ακόμα το θάνατο αγόγγυστα, τότε κι εμείς θα πρέπει να δείξουμε την ανάλογη υπομονή.

Ιδιαίτερα για μας η δοκιμασία, ή τα διάφορα παθήματα, θα πρέπει να θεωρούνται σα δύναμη κάθαρσης λυτρωτικής, τόσο από το κακό που βρίσκεται μέσα μας, όσο και από το κακό που βρίσκεται γύρω μας. Μπορεί κακοί σαν τον Ηρώδη να πεθαίνουν, το κακό όμως παραμένει και μεταξύ των λεγομένων «καλών». Γιατί, για παράδειγμα σφαγή των νηπίων δεν είχαμε μόνο επί Ηρώδη. Σφαγή νηπίων έχουμε και σήμερα. Είναι τρομακτική η πρόσφατη δημόσια ομολογία γυναικολόγου ότι: «όσες γεννήσεις είχαμε, είχαμε και άλλες τόσες εκτρώσεις». Άρα ένας Ηρώδης βρίσκεται ανάμεσά μας που διαιωνίζει το κακό, ή ακόμα και ένας Αρχέλαος που επιμένει να εξουσιάζει τυραννικά τους άλλους ανθρώπους. Δυστυχώς, δε σταμάτησαν ακόμα ο θρήνος, τα κλάματα και οι στεναγμοί. Σαν άλλη Ραχήλ η σύγχρονη μητέρα, σε διάφορα σημεία του κόσμου, θρηνεί τα παιδιά της που σφαγιάζονται στα πεδία των μαχών, στις πλατείες ή τις αγορές των πόλεων, ακόμα και σε τόπους λατρείας

και προσευχής. Θρηνεί η σύγχρονη μητέρα όταν βλέπει τα παιδιά της να πεθαίνουν, είτε λόγω έλλειψης φαγητού ή νερού, είτε λόγω έλλειψης φαρμάκων. Αυτό είναι το είδος του «πολιτισμού» της εποχής μας; Αν ναι, τότε ο πολιτισμός της ζούγκλας είναι καλύτερος από τον ανθρώπινο πολιτισμό, γιατί αυτός έχει το ελαφρυντικό ότι δεν δημιουργείται από «λογικά» όντα.

Γιατί τόσο πείνα σε εποχή ευμάρειας; Γιατί τόσο μοναξιά σε εποχή υπερπληθυσμού; Γιατί η παρανομία «νομιμοποιείται» και την ίδια στιγμή ο νόμος παραμερίζεται; Όλα τα πιο πάνω και πολλά άλλα που συνθέτουν την κοινωνία της εποχής μας, δε δημιουργήθηκαν από μόνα τους και σε μια μόνο νύχτα. Συνδημιουργοί είμαστε κι εμείς, άλλος σαν δημιουργός και άλλος με τη σιωπή, ή την ανοχή μας. Σε κάποια στιγμή όμως αυτό που τώρα το θεωρούμε, δικαιολογημένα ή όχι, πρόβλημα των άλλων, κάποια στιγμή θα γίνει και δικό μας πρόβλημα. Αλλά τότε ίσως να είναι αργά, γιατί ο ιστός της κοινωνίας θα γίνει θρύψαλα.

Είναι καιρός να συνειδητοποιήσουμε ότι το κακό είναι μεν απρόσωπο, αλλά υλοποιείται από πρόσωπα. Από ξεχωριστά πρόσωπα που ενσυνείδητα ή υποσυνείδητα το διαιωνίζουν. Από αυτά τα πρόσωπα ας μην εξαιρέσουμε τον εαυτό μας. Η αυτογνωσία θα οδηγήσει στη διάγνωση και άρα έγκαιρα στη θεραπεία. Η αυτογνωσία θα μας επαναφέρει στην κοινωνία των προσώπων, άρα σε μια υγιή κοινωνία, βοηθώντας μας να ξεφύγουμε από την έννοια της κοινωνίας της αγέλης, ή της μαζοποίησης μέσα στην οποία χάνεται το πρόσωπο και ο άνθρωπος οδηγείται από άλλους αντί να είναι ο ίδιος καθοδηγητής.

Αδελφοί μου, η Γέννηση του Κυρίου χώρισε την ιστορία σε δύο εποχές. Την προ Χριστού εποχή όπου η αξία του ανθρώπου εκτιμάτο όπως και των ζώων. Σήμερα, την μετά Χριστόν εποχή, έχει αλλάξει; Αν κρίνουμε από το τι συμβαίνει στις μέρες μας φοβούμε ότι βρισκόμαστε στο ίδιο σημείο, αν όχι και χειρότερα. Γιατί τότε ζούσαν στην άγνοια, ενώ σήμερα όλα τα εγκλήματα γίνονται συνειδητά. Σήμερα είμαστε, όπως και τότε, θεατές με μια μικρή διαφορά. Αντί να ζητωκραυγάζουμε ... χειροκροτούμε ή και σιωπούμε. Σήμερα, όπως και τότε, γκρεμίσαμε πολλά με τις ατέλειες και τις αδυναμίες μας. Σήμερα, έστω και αργά θα πρέπει να επανέλθουμε στο μήνυμα της Ενανθρώπησης. Στο μήνυμα της χαράς, της ειρήνης, της συμφιλίωσης ανθρώπων και λαών. Ο κόσμος προσδοκά να του δώσουμε το δυναμισμό που έφερε με τη διδασκαλία του, ιδιαίτερα δε με τον τρόπο ζωής που εγκαινίασε ο ίδιος ο Κύριος. Κάποτε οι άνθρωποι πρότασαν τα στήθη τους στον εχθρό. Σήμερα καλούμαστε να προτάξουμε αρχές και αξίες οι οποίες θα καταστούν το έσχατο οχυρό ενάντια στην κάθε λογής βαρβαρότητα. Αυτές είναι οι αρχές και αξίες που έφερε ο Κύριος με την Ενανθρώπηση. Ας τις εφαρμόσουμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πασχαλινή εγκύκλιος του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ	Σελ. 38
Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών	Σελ. 52

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Κυριακή προ των Φώτων	Σελ 2
Κυριακή μετά τα Φώτα	4
Κυριακή ΙΕ' Λουκά	6
Κυριακή ΙΣΤ' Λουκά (Τελώνου και Φαρισαίου)	8
Κυριακή ΙΖ' Λουκά (Ασώτου)	10
Κυριακή της Απόκρεω	14
Κυριακή της Τυρινής	16
Κυριακή Α' των Νηστειών (Ορθοδοξίας)	18
Κυριακή Β' των Νηστειών	20
Κυριακή Γ' Νηστειών (Σταυροπροσκυνησεως)	26
Κυριακή Δ' των Νηστειών	28
Κυριακή Ε' των Νηστειών	30
Κυριακή των Βαΐων	32
Κυριακή του Θωμά	40
Κυριακή των Μυροφόρων	42
Κυριακή του Παραλύτου	44
Κυριακή της Σαμαρείτιδος	50
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Α' Οικ. Συνόδου)	54
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ	56
Κυριακή Α' Ματθαίου (Αγίων Πάντων)	58
Κυριακή Β' Ματθαίου	62
Κυριακή Γ' Ματθαίου	64
Κυριακή Δ' Ματθαίου	66
Κυριακή Ε' Ματθαίου	68
Κυριακή ΣΤ' Ματθαίου	74
Κυριακή Ζ' Ματθαίου	76
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Δ' Οικ. Συνόδου)	78
Κυριακή Θ' Ματθαίου	80
Κυριακή Ι' Ματθαίου	86
Κυριακή ΙΑ' Ματθαίου	88
Η Κοίμηση της Θεοτόκου	90
Κυριακή ΙΓ' Ματθαίου	92
Αποτομή Τιμίας Κεφαλής Προδρόμου	94
Κυριακή ΙΕ' Ματθαίου	98
Κυριακή προ της Ύψωσης	100
Κυριακή μετά την Ύψωσιν	102

Ευαγγελιστού Ιωάννου Θεολόγου	104
Κυριακή Β' Λουκά	110
Κυριακή Γ' Λουκά	112
Κυριακή Δ' Λουκά	114
Κυριακή Στ' Λουκά	116
Κυριακή Ε' Λουκά	118
Κυριακή Ζ' Λουκά	122
Κυριακή Η' Λουκά	124
Η εν τω Ναώ Είσοδος της Υπεραγίας Θεοτόκου	126
Κυριακή ΙΓ' Λουκά	128
Κυριακή Ι' Λουκά	132
Κυριακή ΙΑ' Λουκά (Προπατόρων)	134
Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως	136
Κυριακή μετά την Χριστού Γέννησιν	138

ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Γρηγορίου Νύσσης στην Προσευχή Λόγος Γ', Δ,	22, 34, 46
Γρηγορίου Νύσσης στην Προσευχή	70, 82
Γρηγορίου Νύσσης: περί του κατά Θεόν σκοπού	106, 130

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΜΗΝΑΣ	Σελ
Ιανουάριος	12
Φεβρουάριος	24
Μάρτιος	36
Απρίλιος	48
Μάϊος	60
Ιούνιος	72
Ιούλιος	84
Αύγουστος	96
Σεπτέμβριος	108
Οκτώβριος	120
Νοέμβριος	132
Δεκέμβριος	144

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Παρασκευή	3 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ
Σάββατο	4 Δεκεμβρίου	:	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Κυριακή	5 Δεκεμβρίου	:	ΠΟΛΕΜΙ
Κυριακή	5 Δεκεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΧΛΩΡΑΚΑ
Δευτέρα	6 Δεκεμβρίου	:	ΝΑΤΑ
Τετάρτη	8 Δεκεμβρίου	:	ΜΕΣΑΝΑ
Πέμπτη	9 Δεκεμβρίου	:	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Κυριακή	12 Δεκεμβρίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας
Κυριακή	19 Δεκεμβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγίων Παύλου και Βαρνάβα
Τετάρτη	22 Δεκεμβρίου	:	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παρασκευή	3 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΡΜΟΥ
Σάββατο	4 Δεκεμβρίου	:	ΑΡΓΑΚΑ
Κυριακή	5 Δεκεμβρίου	:	ΣΙΜΟΥ
Κυριακή	5 Δεκεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Δευτέρα	6 Δεκεμβρίου	:	ΧΡΥΣΟΧΟΥ
Τρίτη	7 Δεκεμβρίου	:	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Κυριακή	12 Δεκεμβρίου	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	19 Δεκεμβρίου	:	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΤΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ		:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	26 Δεκεμβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Δημήτριος Μουττάλλου

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Παρασκευή	3 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Σάββατο	4 Δεκεμβρίου	:	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ
Κυριακή	5 Δεκεμβρίου	:	Ι. Μ. ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Κυριακή	5 Δεκεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ
Δευτέρα	6 Δεκεμβρίου	:	ΧΛΩΡΑΚΑ
Τρίτη	7 Δεκεμβρίου	:	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Τρίτη	7 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΜΕΣΑΝΑ
Σάββατο	11 Δεκεμβρίου	:	ΦΙΛΟΥΣΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	12 Δεκεμβρίου	:	ΚΟΙΛΗ
Κυριακή	19 Δεκεμβρίου	:	ΤΣΑΔΑ
Κυριακή	26 Δεκεμβρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Παρασκευή	31 Δεκεμβρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ(Αγρυπνία)

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 5 Δεκεμβρίου : ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Κυριακή 12 Δεκεμβρίου : ΦΥΤΗ
Κυριακή 19 Δεκεμβρίου: ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 5 Δεκεμβρίου : ΤΑΛΑ
Κυριακή 12 Δεκεμβρίου : ΜΑΝΔΡΙΑ
Κυριακή 19 Δεκεμβρίου : ΧΟΛΕΤΡΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΗΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 5 Δεκεμβρίου : ΣΚΟΥΛΛΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΗΤΣΙΟΥΝΗΣ
Κυριακή 12 Δεκεμβρίου: ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΔΗΣ

Κυριακή 5 Δεκεμβρίου : ΑΧΕΛΕΙΑ
Κυριακή 12 Δεκεμβρίου : ΕΜΠΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 5 Δεκεμβρίου: ΚΟΛΩΝΗ
Κυριακή 12 Δεκεμβρίου: ΑΡΜΙΝΟΥ – ΑΓ. ΙΩΑΝΝΗΣ
Κυριακή 19 Δεκεμβρίου: ΜΑΜΩΝΙΑ - ΦΑΣΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparhou.org